

Tác Giả và Tác Phẩm

Hoàng Dược Thảo

Tiểu sử

Tên thật: Huỳnh Thụy Châu. Bút hiệu: Thụy Châu (thơ), Đào Nương (phiếm)
Quê ngoại ở Biên Hòa – Hiện ngụ cư tại Hoa Kỳ.

Tác phẩm

Mỏi Mòn Bóng Xế - Ái Ân - Những Sợi Tóc Phai - Yên Tĩnh Thay
Tiểu Thư Con Gái Nhà Ai (Truyện dài)



Nhiếp ảnh gia Văn Mùi

Mục Lục

Mỏi Mòn Bóng Xế – 2
Ái Ân – 5
Những Sợi Tóc Phai – 14
Yên Tĩnh Thay – 18

Phụ đính:

Tiểu Thư Con Gái Nhà Ai - Những Hoa Hồng Tháng Ba
Mùa Hè Đã Đi Qua...- Thềm Đời Anh Chín Bạc...
Giày Cỏ, Gương Cùn - Vàng Trắng Đã Khuất - Đường Xa Đã Đi
Xa Nhau Lại Nhớ Đường Đi, Lối Về

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Mỗi Mòn Bóng Xé...

Mỗi mòn bóng xé trắng lu,
Ve kêu mùa hạ, mấy thu nguôi lòng.
(Ca dao Việt Nam)

Nàng hay ngồi yên nghe chàng than thở chuyện tình... dang dở. Chàng lẳng nhằng, dài hơi kể về những cố gắng đã làm mà sau cùng chỉ như gió thổi ngoài đồng vắng. Gương mặt chàng thất tình trông ngộ nghĩnh hơn là bi thảm. Nàng thường cố tình cắt ngang đưa tay chỉ vào vùng ánh sáng lơ nhô của thành phố dưới chân đồi, đùa:

- Thế anh có công nhận rằng từ ngày quen em, hình như có thêm nhiều ánh đèn vây quanh anh ở phía dưới kia không?

Tâm trí nàng hình như đang ở đâu đó ngoài không gian này. Như gương mặt buồn bã đầy hận tui của đứa cháu gái mới lớn. Như câu nói bất ngờ của nó trên chuyến xe ban chiều:

Tuổi thơ của con không có nụ cười. Con chỉ có những ngày chạy lụt vì nướùc sông Bông dâng đầy đến cổ. Nướùc mênh mông không còn biết bến bờ đâu để mà phân biệt. Mẹ và hai anh em con chỉ còn biết nhắm thẳng hướng cầu mà đi tới. Gió đêm lồng lộng, bước chân chao nghiêng là lọt xuống hố, là vướng vào vòng kềm gai. Gia sản còn lại cổ mang theo: hai con bò, hai con heo, một con chó. Con nằm cuộn tròn trong cái poncho trên đầu cầu chờ nước rút. Khi nước xuống đến mức có thể trở lại nhà thì phải trở lại ngay. Nước rút tới đâu lại hi hục rửa nhà tới đó. Bởi vì khi bùn đã khô thì nước đâu mà rửa.

Tuổi thơ của con chỉ có những ngày giang nắng làm cỏ mía. Lá mía cứa đứt tay chân, cứa đứt bất cứ phần nào của thân thể không được bao che bởi quần áo. Nhưng khi nắng lên thì cực hình mới thực sự bắt đầu vì mồ hôi đổ làm rát những vết thương, làm ngứa cả người...

Tuổi thơ qua đi, tuổi dậy thì của con chỉ có những ngày đạp xe máy vài chục cây số đem tất cả những gì thu hoạch được từ thửa vườn nhỏ bé ra chợ huyện. Tuổi thơ của con chỉ có những giòng nước mắt của mẹ nhiều hơn là cơm áo...

Ở nơi đây nàng thường được nghe những điều khác hơn. Mùa hè, nàng nghe bàn chuyện nghỉ mát ở nơi đâu, năm nay. Những người bạn nói về những ngày phơi nắng cháy da trên khắp các miền biển ở miền Nam nước Pháp. Mùa hè, đứa con trai phơi những cánh buồm đủ màu khắp sân sau, những miếng nhựa để trượt nước nằm ngổn ngang trong phòng gia đình. Có đêm, nàng giúp nó vá lại những chỗ rách của buồm. Đứa con trai giảng cho mẹ nghe sự khác biệt về tốc độ giữa chiếc tàu nó đang có và chiếc tàu nó đang có ý định mua sau khi trả xong tiền học. Biển và tàu, những cánh buồm đủ màu lại làm cho nàng nhớ lan man một điều khác hơn. Báo hôm qua loan tin, bão lụt tàn phá cả ba miền Nam, Trung, Bắc Việt Nam. Một trăm ba mươi dân của một ngôi làng gần cửa biển Thuận An chỉ còn một người sống sót nhờ bám vào ván thuyền... Nàng cười như tượng đá trước nỗi vui mừng trẻ thơ của con khi nó nói về những cuộc vui mùa hè đã qua. Nàng đắm chiêu, nàng nghĩ ngợi. Những khúc nhạc Việt Nam nghe được buổi tối vì thế mà buồn áo não.

Chàng có gương mặt trẻ thơ, vô tư, tiếng cười như tiếng suối reo mang ân huệ đến cho đời. Trời không làm khó chàng, nàng không thể làm khó chàng. Chàng nói nhiều, đủ thứ chuyện. Anh, em biết rằng với tình yêu này những nỗi buồn trong em sẽ tan đi.

Nàng nhớ gương mặt hiền lành chịu đựng của người chị cả. Chị mới sáu mươi mà ốm yếu gầy gò như đã bảy mươi. Gặp lại nhau sau hai mươi năm, nét thị thành dài đã tan biến nơi nào. Không cần nghe chị nói, chỉ nhìn thấy làn da nám, vẻ gầy gò nàng đã nhìn thấy tất cả những điều đã xảy ra trong suốt thời gian cách biệt. Nàng nhớ chị biết bao suốt thời gian trưởng thành. Ngày còn nhỏ, nàng ngủ với chị cho đến khi chị đi lấy chồng. Khi có mang cháu đầu lòng, những đêm chị trở về thăm nhà, nàng lại ngủ cùng. Bụng chị đã lớn mà thói quen để em gác cả hai chân ngang người khi ngủ chị cũng không thể từ chối. Chị đã cười sáng hôm sau: Mai một em bé bị méo đầu là tại Nghé Ngọ.

Người chị hiền lành không có một phản ứng nào với cuộc đời biến động vây quanh đã đi gần hết đời trong nước mắt và khổ cực. Ngày đón chị ở phi trường thấy chị nhỏ bé hơn nhân dáng nàng vẫn nhớ. Nàng ôm chị trong tay: Em sẽ làm gì để bù lại phần nào nỗi khổ của chị đây... Nàng cười luôn trong đám đông. Nàng cố làm ra vẻ cứng rắn. Như nàng vẫn cố gắng từ hai mươi năm nay, từ khi sống lưu lạc xứ người, nuôi con một mình. Các con càng lớn khôn, nàng càng chai đá với đời sống chung quanh. Tất cả cuộc đời chỉ còn hai đứa con và những lá thư buồn tủi của những đứa cháu kẹt lại ở quê nhà...

Đêm đầu tiên gặp lại, nàng nằm bên chị, ứa nước mắt khi nghe chị kể về đời sống bên kia. Dù ở nơi này, nàng cũng đâu khá hơn. Những đêm mưa nhớ nhà, những ngày dài lao động. Chị nói về những đứa con đói ăn đói mặc, chị nói về nỗi khổ tâm, những mâu thuẫn trong gia đình.

Nhiều lần nàng ngậm ngùi:

- Đàn bà, con gái đẹp thiếu gì. Một đời sống chung giữa hai chúng ta sẽ tạo ra nhiều rối rắm. Anh bận tâm vì em làm gì.

Chàng hôn nàng thật dài:

- Đàn bà, con gái không thiếu nhưng Nghé Ngọ thì chỉ có một người.

Mấy lúc sau này từ khi chuyện hai người yêu nhau không còn là một bí mật, hầu như ngày nào nàng cũng nhận được nhiều cú điện thoại "cảnh giác" về "người đàn ông hào hoa hết mực, hoàn toàn không thích hợp với cá tính bình dị của nàng" xen kẽ với những cú điện thoại của chàng ở xa. Tối thứ sáu, chàng gọi điện thoại rủ nàng đi cine...hàm thụ. Người mệt rũ, nàng cũng phải cười. Đôi mắt nàng mỗi mệt. Cũng may ... chàng không nhìn thấy...những con đường cụt mọi người đã vẽ cho nàng trong mỗi tình này.

Đứa cháu trai gặp lại sau hai mươi năm cũng nhắc đến những con đường. Những con đường không cụt mà dài, dài ghé góm, đầy ổ gà và bóng tối của Sài Gòn bây giờ. Nó buồn vì người yêu đang cách xa nên ngôn từ có phần lung tung:

- Con nghĩ dù sau này nó có lấy ai đi nữa, dù người đó giàu đến nỗi nó sẽ được di chuyển khắp nơi bằng máy bay chắc nó cũng không thể quên được những đêm khuya, chúng con đèo nhau trên chiếc xe đạp vượt qua nhiều con đường tối đen của Sài Gòn đổi chủ. Đường xá ổ gà khắp nơi. Cũng có khi con đừ quá, đến chỗ vắng người thì nó lại đạp thay... Vậy mà cũng yêu nhau đậm đà...

Nàng ngậm ngùi. Thời thanh niên của nó bầm dập, chấy nám, mơ từng ly cà phê, từng điếu thuốc lá. Dù đã tự nhủ sẽ không cho chúng nó hút thuốc nữa mà sau cùng nàng cũng không hành động quyết liệt được. Làm sao nàng có thể nói với nó về sự thay đổi ghé góm của lòng người ở nơi đây khi bóng tối của quê hương được thay bằng những ngọn đèn đủ màu, có mấy người đã giữ được tâm hồn thanh đạm củ? Đứng trước gương mặt già trước tuổi của người chị cả, sự lạc lõng ngỡ ngàng của đàn cháu nhỏ, tình yêu của nàng bỗng trở nên như một

xa xí phẩm...

Chiều thứ bảy, họ lang thang vào một công viên có một mặt hồ đầy hoa súng... Những người Mỹ hồng hào khoẻ mạnh cười ngửa dọc theo con đường nhỏ. Đó đây tiếng cười đùa của trẻ con ném bắp rang xuống hồ cho bầy vịt trắng. Nàng nói với chàng về tuổi thơ, về trang trại chăn nuôi của cha mẹ. Về ngôi nhà gỗ ở Đà Lạt. Về những chiều mưa Sài Gòn tháng mười. Đứng bên này mặt hồ nhìn bóng liễu rũ bên kia hồ, à nàng nói nhỏ khi úp mặt vào lưng chàng:

- Đời sống nơi đây êm ả thân tiên quá làm người ta quen hưởng thụ và khó chia sẻ với nhau những điều khác biệt trong cuộc đời.

Những bông súng vàng, trắng lung linh trong nắng. Chàng xiết chặt bàn tay nàng:

- Đến bao giờ em mới chịu quên đi cái cứng cỏi, lì lợm của em. Đừng chọc anh giận. Đừng nói là sẽ sống một mình. Có ngày anh sẽ cho cái kiêu ngạo của em chìm xuống đáy hồ kia.

Trên đường ra khỏi công viên, chàng gặp một cộng sự viên cũ. Ông ta hỏi thăm:

- Thưa bà...

Chàng đùa cợt:

- Em thấy đó, mặt em giống anh, thoát nhìn, ai cũng biết em là vợ anh.

Người cộng sự viên bối rối:

- Ông bà đã có cháu nào chưa?

Chàng đưa tay chỉ đàn trẻ con đang đùa chơi phía xa:

- Tôi muốn có chừng ấy con với cô ấy, mà cô ấy chưa chịu cho tôi đứa nào...

Buổi tối đã muộn khi nàng về đến nhà. Mọi người đã ngủ. Nàng bước nhẹ qua hành lang cảm thấy rất rõ tiếng thở nặng của nhiều người trong bóng đêm. Nàng chợt nghe thương xót mình, thương những người thân yêu vừa lìa xa quê hương... Giấc ngủ nặng nề của họ bây giờ đầy hình ảnh của sông Buông, của Thông Tây Hội, những ngọn lửa leo lét của trại gà, trại bò, của chắt chiu, của tình gần, của chia phôi, của lẻ bạn, của bóng tối, của đói ăn từng ngày... Giấc ngủ của họ vài năm sau rồi cũng sẽ như nàng bây giờ: Cười ban ngày, khóc thầm ban đêm. Con sông Buông nước lũ sẽ được thay bằng những cây cầu bắc ngang qua những giòng sông cạn nước, như tình nghĩa vợ chồng, tình yêu thương đôi lứa rồi cũng sẽ khô mau theo nhu cầu vật chất ở nơi đây. Nàng đi vào căn phòng cuối nhà, cố tìm giấc ngủ. Từ ngày gia đình đoàn tụ, nàng không còn chỗ nằm quen thuộc, nàng nhường phòng ngủ của mình lại cho cha mẹ, cho các chị. Nàng đắp vội cái chăn đơn, thu rút người chống đỡ cái lạnh, nhớ căn phòng nhỏ ấm cúng của chàng mà mỉm cười.

Nếu anh nhìn thấy em chui rúc trong xó nhà của em trên mặt đất như thế này, anh sẽ hiểu tại sao em chẳng coi lời bình phẩm của tha nhân là quan trọng. Chưa bao giờ em thấy em hạnh phúc như lúc này mặc dù em đang mệt mỏi ghê gớm. Nỗi hạnh phúc tuyệt vời khi em có cảm giác em đang đưa cái bàn tay nhỏ xíu của em ra, níu lấy từng người thân, đưa họ ra khỏi mặt biển đen ngòm đầy máu, một mình.

Ái Ân

Chàng thường bắt gặp mình "im lặng" nhiều đêm "đối thoại" với chính mình hay với nàng vô hình trước mặt. "Im lặng" nếu không kể đến những lần phải xử kiện cho hai đứa nhỏ. Con Ti lên 13, con Tún lên 7.

Vì thế mà chàng thường than thở:

- Chắc anh sẽ điên mất em ơi. Nhớ em ngày đêm như thế này còn làm ăn gì được nữa. Chắc phải gặp nhau mất thôi.

Mỗi lần như thế, nàng lại khuyên nhủ:

- Chưa gặp nhau đã muốn khùng. Gặp nhau rồi lại xa nhau chắc là điên thật đó. Đừng dại "ông ơi"!

Mà họ không có "duyên số" với nhau thật. Thứ nhất hai người ở hai tiểu bang cách xa nhau ngàn dặm. Công việc, mọi thứ đã an bề. Nàng độc thân nhưng chàng thì đã có "gia đình" lại rất thương con. Một bà vợ "dại", hai đứa con còn nhỏ.

Nàng không bao giờ "nói vào" cho mình trong cuộc tình này. Chỉ nói ra. Nàng cho rằng chàng là nguyên nhân mỗi bất hoà trong gia đình chàng. Người đàn bà hiện nay đã như một giòng sông cạn đi vào biển lớn, cách gì trở lại với mái gia đình, sống đời hiền hòa, an phận cũ. Tuy nhiên: không có sự thay đổi nào...overnight cả. Anh không thể giữ được những gì mà trong thâm tâm anh không còn muốn giữ.

Chàng nhớ nàng ghé gớm những cuối tuần. Vì một lý do thật giản dị: cuối tuần chàng không phải đi làm mà người đàn bà thì vắng nhà. Trong ngôi nhà lạnh lẽo, chàng lủi thủi nấu cho các con ăn hay chơi với chúng và cảm thấy thật rõ ràng, gần như cảm nắm trong tay, sự tuyệt vọng của mình. Vì thế, dù cả hai đã quyết định nhiều lần, chỉ làm bạn với nhau thôi, tri âm, tri kỷ, người phá vỡ "hiệp ước hoà bình" lại chính là chàng. Chàng viết lá thư tình đầu tiên (một phá lệ):

Anh đang viết cho em một lá thư thật dài. Anh viết đi, viết lại lần này là lần thứ ba rồi mà vẫn chưa xong. Hy vọng anh sẽ viết xong vào cuối tuần này và sẽ gửi cho em. Anh chỉ muốn em hiểu những biến chuyển trong đáy tâm hồn anh mấy lúc gần đây. Sự tranh đấu nội tâm thật gay go giữa cái Thiện, cái Ác, Trách Nhiệm, Bỏ Phận, cái Xấu, cái Đẹp và Tình Yêu của em. Em sẽ hiểu và thương anh hơn. Em sẽ thấy tại sao một con người như anh lại tỏ ra bất nhất, bạc nhược, con nít, tiểu quỷ...Nếu em thấy những dấu hiệu bất thường nơi con người vẫn tự hào là trầm tĩnh, điềm đạm của anh thì đó chỉ là kết quả của một điều duy nhất: Anh yêu em quá và anh không muốn em khổ. Thế thôi.

Anh quyết định sẽ đi gặp em trong tuần lễ đầu tháng 3. Anh muốn Em đến gặp anh. Không có gì thay đổi nữa trừ những bất ngờ ngoài dự định như Anh đau yếu hoặc bất cứ lý do gì ngoài tầm kiểm soát của Anh. Anh yêu em vô cùng, T. yêu dấu của riêng anh...

Thư đó nàng nhận được vào tháng Tư sau khi cuộc gặp gỡ bị đình chỉ vào phút chót vì... nàng tử thân. Con nhỏ con nít ời là con nít. Một người bạn sống nơi vùng nàng ở qua xứ chàng về kể lại "hạnh phúc" của chàng bên đây. Chàng cay đắng: cho anh một thời gian nữa. Mấy đứa con còn nhỏ quá. Anh không biết phải làm sao...Gặp em rồi được em yêu coi như anh trúng số độc đắc. Có ai trúng số rồi mà không "dám" lãnh hay không? Em phải hiểu nỗi khổ tâm của anh.

Sau đó, chàng năn nỉ hẹn gặp tháng sáu. Trời mưa hay nắng hay ...trời sập, anh cũng phải gặp em thôi. Nhưng tháng sáu không nắng không mưa họ cũng không gặp nhau. Lý do: ông già nằng bệnh nặng. Con nhỏ đã lớn nhưng chưa bao giờ rời cha mẹ nên phần ngây thơ, thánh thiện còn nguyên. Mấy năm nay, con nhỏ thương cha hết mực nên cực khổ trăm chiều. Ông già liệt giường, liệt chiếu nhưng con nhỏ quyết định đem cha về nhà nuôi dưỡng bất chấp lời khuyên của bác sĩ, y tá hay bạn bè. Con nhỏ hay nói với chàng về tuổi thơ, về sự thông thái, đức độ của cha. Cũng hay khóc với chàng mỗi khi cha trở bệnh. Thử tưởng tượng làm sao chàng không yêu con nhỏ ngất ngư...

Nhất là khi... chàng đang sống bên cạnh một người đàn bà đã bị lôi cuốn hoàn toàn vào giòng sông đầy vật chất của xã hội này. Chàng không biết lỗi tại ai. Tại chàng vô tâm như con nhỏ lý luận hay tại người đàn bà nông cạn, không biết nhìn xa, nhìn gần. Chỉ biết là đời sống giữa chàng và người đàn bà cùng sống chung dưới mái nhà này đã là một xếp đặt an bài. Hai người cùng đi đi, về về, lo lắng cho mấy đứa con nhưng cuối tuần, một người đi biệt hay lâu lâu lại biến đi mất hút năm ba ngày, một người trông con.

Từ khi biết sự thật, chàng không muốn nhìn lại, cũng không muốn tìm hiểu thiệt hơn chỉ biết tất cả đã như một sự đồng ý, thỏa thuận của hai phía. Trước đây, chàng còn cảm thấy sự "đi về" này là một may mắn vì mấy đứa con vẫn có người chăm sóc, hạnh phúc gia đình có thay đổi nhưng chỉ về phía người lớn... Sự nguội lạnh chàng dành cho phái nữ đã cho chàng biệt danh "Ông Ngáo ùp" ở thành phố này. Đó là chưa kể những tin đồn xàm xì về sự bất lực, về khả năng đàn ông không còn nữa cũng chỉ khiến chàng buồn cười. Đàn bà muôn đời đại dột, khờ khạo. Chàng đi làm, đọc sách, nuôi dạy các con. Cho đến ngày chàng gặp và đem lòng thương yêu con nhỏ mới... trời ơi là khổ!

+

Tháng Bảy, họ không gặp nhau vì con nhỏ quyết định chấm dứt, không "chơi" với một người đàn ông có vợ. Ba biết thì chết. Chàng đồng ý chàng không có quyền làm phiền nó thêm. Trong hai tuần lễ, chàng "ráng" im lặng, không điện thoại. Cuối tháng, chàng nhận được thư sau:

Anh yêu dấu,

Không biết sự trùng hợp nào của định mệnh anh lại có tên giống như Ba. Cả đời em chỉ thương nhất ba em. Em thương và cần Ba đến độ những người sống kề cận bên em đều lo sợ khi Ba ra đi vĩnh viễn, không biết em còn tinh thần để làm việc hay không. Ba sắp mất em được gặp Anh. Anh lại yêu em mới thật là kỳ. Nghĩa là bên em lúc nào cũng có một ông Thần Hộ Mạng hết.

Anh yêu dấu, từ khi ra khỏi nước hầu như em không viết thư. Những đau đớn của riêng mình, em thường giấu kín với mọi người, ngay cả cha mẹ, anh em, con cái. Than thở để làm gì, anh ơi. Vì vậy khi muốn viết thư cho Anh lại chỉ có thể viết bằng máy thôi. Buồn không Anh.

Mấy hôm nay, những cuộc nói chuyện với Anh không hiểu sao làm em nôn nao quá. Những điều em muốn quên và tưởng như mình có thể quên được lại hiện về. Một vòng tay, một nụ hôn. Không biết nói sao để Anh hiểu khi sáng nay dậy sớm, em tập thể dục bằng cách đi bộ trên treatmill bỗng nghĩ và nhớ đến Anh. Em nghĩ nếu mình sống cùng, mỗi lần em tập thể thao như thế này thì dù Anh có bận đến đâu em cũng sẽ năn nỉ Anh tập cùng. Anh vẫn mắng em không biết lo cho thân mình nhưng chính Anh mới thật không biết lo gì cho Anh đó thôi.

Anh ác lắm. Từ khi lớn khôn, đời sống lứa đôi đáng cay chỉ đem lại cho em những lợm giọng khi nghĩ về ân ái vợ chồng. Những điều anh nói, dù chỉ qua điện thoại, dù gương mặt Anh, nét mặt đăm chiêu tưởng chừng như đã chìm trong sương mù lại hiện về thật gần mới khổ. Điều không muốn nghĩ đến lại đến. Cả hai đứa đều thật cô đơn trong đời sống đó Anh. Cả hai chỉ biết sống cho bản phận và trách nhiệm nên đứa con nít trong ta không có cơ hội trưởng thành. Phần tri thức bên ngoài càng già dặn bao nhiêu thì đứa con nít trong hai đứa chúng ta càng cô đơn, thơ dại bấy nhiêu. Anh, em muốn đi về gần bên Anh. Ước muốn thôi mà. Em không thể ngăn được ước muốn của mình.

Em hiểu hơn ai hết hoàn cảnh của Anh bây giờ. Và em thấy em thật là may mắn khi đã vượt qua được một hoàn cảnh tương tự. Mười năm trước đây, em cũng đã loay hoay, đau đớn không tìm được lối thoát cho mình. Thật là tiện khi người ta đã giải quyết hộ cho em tình cảnh tưởng chừng như nan giải tương tự như anh bây giờ này.

Do đó dù biết nói ra chỉ bằng thừa, nhưng em cũng nói. Xin Anh an tâm. Chừng nào cũng được. Em muốn Anh bên em khi Anh cũng bình yên và an tâm, không có điều gì để ân hận như em bây giờ. Dù điều đó với em có nghĩa là những ngày tháng chờ đợi trong cô đơn và đôi lúc tưởng chừng như tuyệt vọng.

Không biết Anh có để ý không, trước khi yêu Anh thật dễ dàng cho em dựng một truyện ngắn. Vài hình ảnh thoáng qua, một cốt chuyện tình cờ nghe được trong đời sống hay đọc đâu đó trong sách là đủ để em ngồi xuống bàn, mở máy lên, vài ba tiếng là xong. Cứ lờng mình vào trong hoàn cảnh em có thể viết ào ào. Từ khi yêu Anh, khác hẳn. Không phải em không có ý tưởng mà chỉ vì em không còn muốn diễn tả những tình cảm thật riêng tư của mình trên trang giấy. Có nên không, dàn trải thêm... cuộc đời mình trước mắt tha nhân.

Anh yêu dấu,

Tối nay em muốn viết thư cho Anh. Nếu không quá mệt vì chờ mẹ suốt buổi chiều ở phòng mạch Bác Sĩ chắc em sẽ fax cho anh. Nhưng thôi sáng mai em sẽ gửi thư này cho Anh.

Em biết Anh sẽ yêu em lắm. Yêu như một hình bóng của chính mình. Cũng như em sẽ yêu Anh lắm. Người ta thường dùng những danh từ như một cuộc tình nồng, cuộc tình trăm năm. Em chỉ mơ hồ cảm thấy điều đó từ khi chúng ta yêu nhau dù thời gian hai đứa gặp nhau không quá vài tiếng đồng hồ.

Tối hôm qua em nằm mơ thấy em đi thăm Anh. Hai đứa chọn một nơi thật xa, không quen biết ai. Thành phố nhỏ nhưng người đông và thân mật. Anh nắm tay em đi qua những ngã đường. Em thấy em cười nói bên Anh như trẻ thơ. Như em chưa bước chân xuống đời. Như những nếp nhăn trên khuôn mặt đã không còn. Anh lì lợm lắm. Đường phố đông người mà Anh tỉnh bơ, cúi xuống ôm em vào lòng mà hôn mỗi vài bước đường. Có khi Anh còn để hẳn tay vào trong lưng em, che dấu hành động nghịch ngợm này bằng cái áo khoác rộng màu đen. Khi em tỉnh giấc, cảm giác làn da ấm áp của Anh còn nguyên vẹn trong bóng đêm mới kỳ.

Em không còn nhỏ tuổi nhưng như đã nói ở trên, những ý nghĩ về ái ân thường làm em lợm giọng khi nghĩ đến. Bởi vì quá khứ, em chỉ có đáng cay và tủi nhục. Làm sao để Anh hiểu niềm hạnh phúc vô biên của em khi nghĩ đến Anh. Làm sao để một người đàn ông, dù đó là người yêu của mình, biết về cảm giác sung sướng tuyệt vời của một người đàn bà khi nghĩ đến lúc sẽ được ái ân, gần gũi một người đàn ông mà mình kính trọng và yêu thương. Nhất là đối với một người đàn bà khốn khổ như em...

Anh,

Em không muốn than thở để Anh thương em nhiều hơn đâu. Em thức giấc nửa chừng. Bây giờ là 3 giờ sáng. Em vừa sang thăm Ba. Mỗi đêm thức giấc em thường sang thăm Ba như thế từ mấy năm nay. Em nghĩ có đêm em sang và Ba đã ra đi, em sẽ không còn có Ba bên em nữa. Năm, mười năm sau, dù em có Anh bên em hay không, mỗi lần cúng giỗ cho Ba em sẽ nhớ hoài những đêm cuối cùng của đời Ba, em sống theo từng hơi thở nặng của Ba và tình yêu Anh ở xa. Quyết định dứt khoát của em trên nhiều phương diện để chuẩn bị cho những ngày tháng dài cô đơn sắp tới chắc sẽ làm cho nhiều người ngạc nhiên lắm đây. Người ngạc nhiên nhất đôi khi lại là Anh không biết chừng.

Anh yêu dấu của em.

Con nhỏ nhất định không điện thoại. Chàng khổ sở vì nhớ giọng nói nũng nịu dễ thương. Chỉ cần qua giọng nói, chàng tưởng tượng ra nhiều thứ. Những giấc mộng ban đêm của chàng đầy hình ảnh con nhỏ. "Người hùng" đành phải viết thư năn nỉ:

Tội anh quá, đừng giận anh nữa có được không? Khi gặp người tử tế cứ đi lấy chồng nhưng anh sẽ mãi ở bên cạnh mà lo cho. Anh không an tâm chút nào vì em ngây thơ và con nít quá đi. Chỉ khôn công, khôn việc nhưng đời sống thì ngu nữa là đàng khác. Gặp người không tử tế lại khổ vào thân.

+

Tháng Tám chàng gửi cho nó một lá thư dài:

Em yêu dấu,

Ngay sau khi ngưng điện thoại với em hôm thứ Sáu, tối đó anh đã viết ngay cho em một lá thư dài. Đang viết dở thì hôm nay nhận được thư em, anh viết lại từ đầu.

T. của riêng anh.

Anh không muốn đốt lá thư của em như ý em muốn. Anh sẽ gửi trả lại để em bỏ vào File cho anh, hoặc là anh sẽ giữ lại, mỗi khi nhớ em đem ra đọc giống như việc làm của bà Phương Lan vào ngày sinh nhật lúc chạng vạng tối. Trước khi từ giã cõi đời anh sẽ gửi trả lại em, anh hứa như thế. Em ơi, anh xúc động khi đọc đến cuối thư. Anh tưởng tượng em đã nuốt thắm những giọt nước mắt sắp trào ra khi viết những dòng chữ này. Mối tình của anh có thể nào thay thế được Ba không? Anh sung sướng vô cùng. Không bút mực, văn chương nào có thể tả được niềm hạnh phúc vô bờ đang tràn ngập tâm hồn anh lúc này.

Lần đầu tiên anh biết thật rõ ràng em đã yêu anh ghê gớm như anh yêu em. Trước đây, chưa một lần em xác định mối tình của đôi ta. Một cách gián tiếp, anh hiểu là em yêu anh, nhưng yêu anh đến mức độ nào thì anh không thể biết chắc chắn. Sự lẩn tránh của em hẳn có nhiều lý do. Anh hiểu là trước đây em vẫn còn một chút reservations nào đó. Nhưng bây giờ thì thật rõ ràng là em yêu anh nhiều hơn là anh đã nghĩ. Phải yêu ghê gớm lắm người đàn bà mới trải lòng mình trên trang giấy như thế, nhất là vấn đề muốn được gần người yêu để trao thân. Bức thư của em có giá trị như một thái độ dứt khoát coi thường tất cả, mọi sự đều nhỏ bé vô giá trị, vô nghĩa đối với mối tình của em dành cho anh.

T, em yêu của anh,

Ngay từ giây phút đầu tiên yêu em, anh đã nhìn ngắm con người em dần trải trong văn chương của em. Anh đã tự giới hạn Tình yêu của anh trong vòng hoàn toàn thuần túy tinh thần, hoàn toàn Platoric, anh tự nhủ lòng là sẽ chẳng bao giờ để cho sự ham muốn tầm thường vẩn đục mối tình cao thượng của anh dành cho em. Anh đã phải tự chiến đấu không ngừng nghỉ từ hơn một năm nay với chính anh. Tâm hồn anh luôn luôn có sự giằng co. Mỗi lần nghĩ đến chuyện em sẽ buồn khổ vì xa anh, nhớ anh là lý trí anh lại thắng con tim dù cho sự chiến thắng chẳng đem lại cho anh một niềm vui nào. Chỉ còn lại sự mệt mỏi đến rã rời, chỉ còn lại trong tâm hồn một nỗi buồn rã rượi, náo nề. Những lúc gần đây lòng ham muốn được gặp em, gần em càng mạnh mẽ, càng dữ dội.

Những điều tự nhủ như “Em khổ nhiều rồi, chưa thể mang lại hạnh phúc sung sướng cho em lúc này thì tìm gặp em để làm chi?...” hoặc “Anh nói anh yêu người ta mà anh đem lại buồn khổ thì anh chỉ yêu anh, anh là thằng ích kỷ...” đã không còn hiệu nghiệm nữa. Lý trí đã gần như hoàn toàn thất bại trong việc thuyết phục con tim đến nỗi có lần anh thu xếp công việc và gọi hãng hàng không để mua vé máy bay qua thăm em ngày cuối tuần. Có những incidents bất ngờ, rất bình thường đôi khi như vô nghĩa, đã giúp anh ngưng lại được. Một lần nghe em đi ăn với anh V. Một lần nghe có người gửi hoa tặng em mỗi tuần. Một lần đọc thấy bài thơ của hai người. Một lần về nhà thấy hai đứa nhỏ cãi nhau...

Còn nhiều nữa anh không thể nhớ hết là đã biết bao nhiêu lần chỉ còn một sợi tóc nữa là anh đã tìm đến em rồi em biết không? Một câu hỏi luôn luôn hiện lên trong trí anh là “Lòng khát khao được gần em, sự ham muốn em thuộc về anh vĩnh viễn lúc này có phải là chính đáng không?” Từ trước câu trả lời là không, nhưng đến hôm nay, câu trả lời của anh là có. Em biết tại sao không. Giản dị lắm T. ơi. Tại vì anh đã yêu em quá mất rồi. Những giao tiếp với em, những buổi điện thoại, những chia sẻ với em về những cay đắng, ngang trái, đau khổ, khó khăn đã đem anh ngày một gần lại với em và cùng lúc Tình Yêu càng lớn theo, càng tách anh khỏi mối tình trên mây để kéo anh xuống cuộc đời, kéo anh về với cái định nghĩa “Tình Yêu là sự thăng hoa, hòa hợp tuyệt hảo giữa thể xác và linh hồn của hai người yêu nhau”. Yêu nhau, muốn gần nhau đâu có tội lỗi gì! Tối thứ Bảy anh buồn và nãn một cách ghê gớm. Anh lái xe ra bãi biển để tìm sự bình an cho tâm hồn. Anh có thói quen mỗi khi lo buồn chuyện gì hay tìm đến chỗ vắng vẻ một mình. Anh nghĩ thái độ tự cô lập mình như thế không phải là tốt đâu.

Biển tối chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ rào rạt như tâm hồn anh đang nhớ em chất ngất. Trong cái vĩ đại huyền bí của biển và đêm, anh thấy một điều thật rõ ràng bừng sáng trong bóng tối là anh yêu em vô cùng. Chẳng có gì ngăn cản được anh yêu em ngoài ông Trời. Những trò bần tiện, vụn vặt, hạ cấp của con người không ảnh hưởng chút nào, dù nhỏ nhặt đến đâu đi chăng nữa, đến mối tình của đôi ta. Anh đang có một mối tình tuyệt vời, anh sẽ giữ gìn, bảo vệ và yêu quý nó. Trong kiếp người phù du đầy hệ lụy này còn có gì giá trị hơn Tình Yêu? và trong 5 tỉ người trên trái đất, có bao nhiêu kẻ gặp người mình yêu và được yêu?... Hoàng đế có từ bỏ ngai vàng theo Tình Yêu thì cũng dễ hiểu.

T. yêu dấu của anh,

Chúng ta đang sống những giây phút quý giá nhất của một đời người. Anh muốn thời gian hãy ngừng trôi để anh chìm đắm trong sự sung sướng đến muôn đời “O temps! suspends ton vols”. Một ngày được yêu em bằng trăm năm sống vô vị, T. ơi!... Những giấc mơ thật đẹp đã đến với anh mỗi đêm. Anh chìm vào giấc ngủ thật bình an với hình ảnh em tóc thề xõa chấm vai, đôi môi trái tim làm nũng và cặp mắt bồ câu nai tơ nhìn anh như chứa cả một trời yêu thương đầm thắm.

Anh nhớ em quá. Anh lại phải ngừng không viết tiếp được nữa, T ơi!... Nhớ đến tê dại cả tâm hồn thì còn làm được gì nữa nói chi viết thêm cho em được...

Hôn em thật lâu...

Anh yêu của em,

Tuần lễ sau, vào lúc bất ngờ nhất con nhỏ điện thoại cho chàng. Lý luận "cùn" của một người đi trên mây: khi ở xa nhau, người ta hay tưởng tượng về nhau rồi... mơ mộng. Thực tế khi gặp nhau rồi, vỡ mộng sẽ quên nhau dễ dàng hơn nhiều. Không biết chừng trường hợp này đúng với anh. Anh tưởng tượng về em nhiều quá. Đó là lý do em nghĩ hai đứa nên gặp nhau một lần. Khi đã vỡ mộng, anh sẽ yên tâm hơn sống cuộc đời của anh với mấy đứa con.

Chàng không cần biết, không cần nghe lý luận của con nhỏ. Chỉ mong được gặp nên: mưu Khổng Minh Gia Cát Lượng em ơi!

Vậy mà sau đó lại sợ. Mặc dù, chàng lại viết thư:

Em yêu dấu,

Lá thư này viết cho em ngay sau khi dứt điện thoại với em. Anh cảm thấy tâm hồn thật thoải mái, không còn khổ sở như mấy tuần vừa qua. Anh đã tìm thấy sự bình yên cho tâm hồn khi tìm thấy sự hỗ trợ nằm sau quyết định của anh. Khi phải make a decision, con người cô đơn trong quyết định của mình vì chỉ chính mình, không ai khác phải chịu trách nhiệm về hành động của mình. Đó cũng chính là cá tính của các leader vì cần can đảm để quyết định dù cho đó là một việc lớn hay nhỏ.

Nếu chúng ta tin rằng mỗi người đã có một định mệnh đã an bài, và cũng như Nguyễn Du, tin rằng nếu thành tâm con người có thể một phần nào thay đổi được định mệnh khắc nghiệt... "Có trời mà cũng có ta..." thì anh phải cố hết sức để có em, vượt qua mọi trái ngang để được gần em, bên em chứ lẽ nào tự anh, chính anh cứ phải hold back?... Chuyện gì sẽ xảy ra sẽ phải xảy ra. Anh quyết định để mọi diễn tiến tự nhiên rồi tùy thời gian, không gian anh sẽ đóng góp phần tâm thành của mình vào. Trời sẽ thương và giúp một kẻ có lòng như anh. Anh tin tưởng mãnh liệt như thế, T của anh...

Chiều thứ Bảy vừa qua, anh đi phà qua sông. Trời mưa phùn ray rớt, buồn và nhớ em đang một mình lặn lội bên đó. Lúc qua phà anh nghe tiếng còi tàu. Chết chửa trong tiếng còi một chiều âm u, anh thấy thấm thía hiểu được đến tận cùng thế nào là xa cách, nhớ nhung... Lúc rời phà lái xe trên cầu tàu vào bờ, những đóa hoa dại mọc từ dưới nước dọc bờ sông chạy dài bát ngát vô tận làm anh nhớ đến đâu đó trong văn của em có màu áo lụa vàng. Anh nghĩ màu vàng hoa dại phải đẹp hơn tất cả các màu vàng khác. Anh muốn em nhìn thấy màu hoa ở ven sông này để có dịp em tả nó trong văn chương của em.

Tháng Chín, hai người quyết định gặp nhau. Chuyến bay ngàn dặm mang cả hai về một thành phố lạ. Buổi tối khi con nhỏ bước chân ra khỏi máy bay, cơn gió lạnh đầu thu, thổi tung khăn quàng lụa hoa viền màu lá mạ làm sáng khuôn mặt trắng, không phấn son. Con nhỏ ngưng ngừng không dám nhìn thẳng mặt chàng khiến chàng tình nghịch nâng cằm nó lên bắt phải nhìn tận mặt... "ông già".

Sau này khi xa nhau rồi, mỗi lần nhớ lại "giải pháp Gia Cát Lượng", chàng lại mỉm cười. Gặp nhau, thấy tận mắt nhau rồi sẽ chán nản mà quên nhau. Con nhỏ làm sao hiểu được rằng,

người đàn ông đa tình, lãng mạn đã yên ngũ trong chàng từ sáu năm qua đã thức dậy vào một lúc không ngờ khi mà toàn thân của con nhỏ như một cành hoa lan, thơm ngát. Sự vụng dại, yếu đuối khi ái ân, nét thẹn thùng khi bị chàng hôn trên đường phố đã làm sống lại trong chàng những giấc mơ thời niên thiếu. Những cô thiếu nữ sang cả đi dạo trên bờ hồ Hà Nội trước 54, áo dài nhung đen, khăn san trắng, thơm ngát mùi thiếu nữ.

Đêm cuối cùng trước khi chia tay, chàng đặt cái thân thể nuột nà, mềm mại đó trên người mà hiểu rằng vì sao, người ta đã có thể đổi tất cả chỉ để được một người đàn bà. Sau ái ân, con nhỏ mềm rũ như một giầy đàn đang chùng phím. Chàng bắt con nhỏ lập lại để chàng có thể nghe từ cái miệng trái tim, thơm ngát những điều chàng muốn nghe. Mái tóc đen vây quanh khuôn mặt trắng hồng, hai gò má mịn màng. Chàng đau đớn khi nghĩ rằng: em quá tuyệt vời nhưng anh không có điều kiện để giữ em lại cho anh mãi mãi. Chỉ còn tình yêu hai đứa đã có cho nhau.

Buổi tối, khi con nhỏ trần trọc mắt ngủ, chàng vẫn còn thao thức nhưng cố tình nằm im. Nhớ đến cuộc nói chuyện ban chiều khi hai người ăn tối với nhau. Con nhỏ buồn rầu thú nhận về tình yêu không thể che giấu được nữa. Chàng xiết chặt thân thể mềm mại đó vào lòng. Con nhỏ ậm ừ rồi lại im lặng. Giấc ngủ thật ngoan, không một tiếng ngáy hay tiếng thở. Chỉ thầm thì: đừng nghĩ gì về em nữa. Hãy đặt lên bàn cân. Anh có em nhưng rồi anh sẽ mất tất cả. Sự đánh đổi đó có nên không?

Đêm cuối cùng, con nhỏ đã biết kể "Khổng Minh" của nó coi bộ không khá. Làm sao chàng quên cho nổi. Thời gian tới chàng biết con nhỏ sẽ không bao giờ tìm gặp chàng nữa nếu không muốn nói rằng nó sẽ tìm cách lẩn tránh. Em, Anh làm sao khi Anh biết mình đã có được mối tình tuyệt vời nhất, một cành lan trong trắng nhất của đời mình...

Em yêu dấu, anh yêu em.

+

Nàng không biết nói sao để chàng hiểu về những biến chuyển trong tâm hồn mình sau chuyến đi. Từ cảm giác hụt hẫng khi không kịp có một nụ hôn già từ dù cả hai cùng dậy sớm, chuẩn bị cho một cuộc chia tay mà cả hai cùng mang trong lòng nỗi ngậm ngùi vì tự biết rằng sẽ khó có một cơ hội khác để gặp nhau. Bỏ nàng xuống trạm hàng không trước, chàng vội vã đi trả xe sau khi dặn dò, gửi hành lý xong ra ngoài chờ chàng sẽ trở lại ngay. Nàng gửi hành lý, lấy vé ghi chỗ ngồi trên máy bay xong, đứng lơ ngơ chờ chàng ngay lối đi cho đến sát giờ bay phải đành phải bỏ đi.

Đi được một khoảng, nàng chạy quay trở lại. Ý nghĩ chàng có thể đã trở lại khi mình vừa bỏ đi thì sao! Nhưng không, chàng vẫn không có mặt. Nàng thần thờ đi đến cổng lên chuyến bay của mình. Cảm giác hụt hẫng kéo dài cho đến khi về đến nhà. Ngôi nhà vắng lạnh chỉ có cha và mẹ nàng ngồi xem cải lương. Những vở tuồng xưa cũ hình như cha mẹ nàng đã xem đi, xem lại chỉ để cho nhà có tiếng động nhiều hơn để thường thức. Nàng soạn hành lý đưa mẹ mấy món quà rồi đi tắm. Thần trí phân vân như người mộng du.

Suốt đêm, nàng mất ngủ. Bốn giờ sáng, khi sang phòng cha giúp mẹ thay tả cho ông, nàng rơi nước mắt khi thấy cha nhắm nghiền đôi mắt dù nàng biết ông đang tỉnh thức. Nàng bước qua phòng mẹ, dáng mẹ nhỏ xíu dưới làn chăn dày, hơi thở phập phều nhẹ như bông. Vui mặt vào chăn gối quen thuộc, nàng nghe hơi hướm chàng còn đầy trên da thịt mình.

Buổi sáng, chàng gọi điện thoại kêu nhớ và than trời là đã không kịp hôn nàng từ già. Cô thư ký

của chàng muốn hà tiện cho xếp, khi mượn xe đã chọn một hãng nhỏ nằm khuất một góc xa của phi trường nên khi chàng chạy như ma đuổi về được đến trạm hàng không của nàng thì nàng đã không còn nữa. Nhưng mà như thế anh lại mừng vì biết chắc rằng em không trể chuyến bay.

Nàng nghe, thật hồ hững. Như người đang nói điện thoại ngày hôm nay và người đàn ông ngồi trước mặt mình trong tiệm ăn Tàu tối hôm kia là hai người riêng biệt. Giọng nói và hơi thở. Hình như nàng chưa nhìn thấy một khuôn mặt nào hạnh phúc đến như thế. Chàng ngồi thoải mái, tay chân giang rộng, cổ ăn cho hết con tôm càng to tổ chẳng. Chàng cười, hàm răng cửa hơi thừa, sung sướng hiện ra ngoài ánh mắt. Nàng lo lắng cho chàng khi trở về nhà. Đàn bà thường tinh ý hơn đàn ông. Em không muốn anh bị rắc rối khi trở về. Hay...đưa em về khách sạn, gom quần áo anh đi giặt cho hết hơi hướm của em đi, em muốn anh được yên thân khi trở về nhà!

Chàng cười sặc sụa trước đề nghị của con nhỏ...kheò. Đêm cuối cùng bên nhau, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, có bán anh chết ngày mai, I don't give a damn hưởng hồ chi bây giờ lại bảo anh đi giặt đồ. Trời ơi là trời. Chàng giang tay, giang chân, ngồi như ông Bành Tổ. Không biết sao khi trông dáng vẻ chàng hạnh phúc nàng lại nhớ đến bà nội và những buổi sáng Đà Lạt. Bà thường ví một người đàn ông hạnh phúc với ông Bành Tổ sống lâu. Bà nội mất khi nàng mười ba nên chẳng còn có dịp để hỏi bà về ông Bành Tổ có phải là ông Phật Di Lặc không? Chỉ biết khi nhìn chàng cười hạnh phúc, nàng nhớ đến bà nội và ông Bành Tổ.

Dĩ nhiên điều này nàng không nói với chàng ngay. Chả là vì, buổi chiều khi hai đứa đi uống cà phê, chàng khen nàng đẹp và bảo chắc tụi Mỹ ngạc nhiên lắm khi nhìn anh với em. Tụi nó sẽ hỏi tại sao một người đẹp như thế lại yêu một người ...ugly như anh. Đi bên cạnh em trông anh ugly thật. Một ông Bành Tổ ugly chắc khó coi!

Trong bóng đêm, dáng vẻ đạo mạo khó chịu hay nói đúng hơn khó dăm dăm của chàng biến đâu mất tiêu. Chàng bông đùa, nói tục như người điên. Chàng lý luận: một người con gái cao quý như em ai dám đến gần mà nói tục. Anh nói bây nhưng em sẽ nhớ anh suốt đời. Nàng nói nhỏ: làm gì cũng được, nói gì cũng được miễn là quên được nhau khi rời khỏi nơi đây. Em sợ mơ mộng, sợ vương vấn, sợ nhớ nhung...

Chàng thì trái lại, một lời nhắc về sự thật mà hai người phải đối diện chàng cũng không muốn nghe. Chàng bảo: hãy cho anh mơ mộng rồi kết luận: Khổng Minh kỳ này bại trận rồi. Nếu em định gặp nhau để có thể quên nhau. Chàng quán quít bên nàng không rời như một đứa trẻ con đang nắm trong tay một món đồ chơi nó nghĩ rằng chỉ có trong giấc mơ. Ngược lại trong ái ân, nàng chỉ có một niềm im lặng. Hạnh phúc hay tủi thân thì cũng xa nhau thôi. Cười hay khóc để làm gì?

Có thể chàng cũng cảm thấy như thế nên chàng trợn mắt phùng má bắt nàng phải nói: em, em nói đi, hãy nói là em thương anh đi. T ơi! em thương anh nhiều lắm phải không? Xác nhận với anh đi! Nói điều đó với anh đi, anh muốn nghe em nói. Hình như nàng có nói điều đó, hình như nàng không nói...Sau này khi nghĩ lại, nàng không còn nhớ rõ âm thanh, ánh sáng, tiếng động chung quanh của ba đêm sống cùng. Thần trí nàng hình như tê liệt, tay chân, thân thể như vừa trải qua một cơn địa chấn. Điều nàng nhớ rất rõ chỉ là cảm giác rũ liệt toàn thân khi nàng buông mình trên thân thể chàng nồng ấm, hạnh phúc và thắm thì vào tai chàng: anh, em mệt quá!

Chàng vừa ôm chặt nàng trong tay như một trẻ thơ ôm cái gối ôm dài "không thể thiếu" của nó vừa cho biết: không có gì hạnh phúc cho bằng được ôm thân thể mềm mại của em trong tay. Em có biết là em có một thân hình tuyệt đẹp hay không?

Từ lâu, nàng không còn để ý đến nhan sắc của mình. Nàng thú thật như thế, nhan sắc của nàng chỉ đem lại cho nàng nhiều phiền toái, nghĩ đến làm gì. Hình như khi hạnh phúc người đàn ông thường dễ ngủ. Hay vì, người đàn ông dễ thích ứng với môi trường thay đổi. Nàng ít khi ra khỏi nhà, đêm nơi xa lạ, dù với người yêu, dù đã tự nhủ mình là một người đàn bà trưởng thành, đang sống cho giấc mộng của đời mình, cho tình yêu của mình, nàng cũng không ngủ được. Nàng nhớ, cảm giác được che chở, rất lạ lùng, chiều nay khi đi bên cạnh chàng trong đám đông. Nàng nhớ, cảm giác băng khuôn của mình khi mua một cái áo blouse lụa trắng có thêu hoa cùng màu và chàng đã trả tiền hộ.

Từ lâu, nàng luôn tránh cho mình những trường hợp này. Nàng không muốn nhận của ai bất cứ một thứ gì vì tự thâm tâm, nàng vẫn nghĩ nợ đời mình đã dày dặc, tạo nợ thêm mà làm gì. Tránh đi là hơn. Đó là lý do từ khi ở một mình nơi xứ người, nàng đã tập sống độc lập, không phiền đến ai vì không muốn người làm phiền mình. Nàng tập sửa ống nước, tập thay lọc nước cho tủ lạnh, tập leo thang thay bóng đèn ngoài vườn, tập đi mua xe, sửa xe một mình. Nàng làm lì, sống, quay lưng vào đám đông. Do đó, nàng thú nhận: em nhận của anh nhiều quá. Kiếp này không trả được phải đợi kiếp sau...

Đêm cuối cùng, nàng thức giấc nhiều lần nhìn khuôn mặt không được thoải mái khi ngủ của chàng. Nàng so nét khắc khổ đó với nét hạnh phúc của chàng trong quán ăn buổi tối để thừa biết rằng chàng đã có một đời sống thật khó khăn về tinh thần. Tình yêu với nàng có đem đến cho chàng vài nỗi vui hay một vài nụ cười nhưng sự ân hận khi bỏ nàng một mình trong cuộc đời chắc chắn sẽ dày vò chàng gấp bội khi hai người chia tay. Gặp nhau lần này, nàng mới có dịp nhìn kỹ. Gương mặt chàng thô, cứng hơn nhưng vì thế lại có nét đàn ông rắn rỏi, nghiêm túc, từng trải hơn hình ảnh nàng ghi nhận sau lần gặp gỡ ngắn ngủi trước đây.

Nàng đau vùi mấy tuần lễ liền sau chuyến đi. Thân thể như không còn một chút năng lực nào để tiếp tục những công việc thường nhật. Nàng không biết làm sao để giải thích với chàng tâm trạng của mình bởi vì chính nàng, nàng cũng không hiểu nổi. Chỉ biết nàng tuyệt vọng. Một nỗi tuyệt vọng không tên gọi. Chỉ biết nàng buồn, buồn ghê gớm. Rủ liệt chân tay, thần trí hoang mang. Nàng đau đớn khi nhận ra rằng cho đến cuối cuộc đời, nàng biết dù mình có ân ái với ai thì đó cũng chỉ là cái bóng. Một đời người đàn bà có thể trải qua với nhiều người đàn ông nhưng khi ái ân hình như họ chỉ có thể ân ái với một người duy nhất mà thôi, có phải?



Những Sợi Tóc Phai

Nàng lặng im, ngó khuôn mặt chàng chầy dài trong bóng tối. Ban ngày chàng ít nói bao nhiêu, thì ban đêm, với riêng nàng, chàng nói nhiều, rất nhiều về đủ mọi chuyện trên đời. Họ đã ngồi với nhau nhiều đêm, tay trong tay, cười cười, nói nói, những giờ khắc cho nàng thấy rõ sự tin tưởng, sự tương kính ở cả về hai phía.

Buổi tối, khi xong công việc bẽ bộn của một ngày, họ nắm tay nhau, đi bộ qua những con đường vắng chung quanh nơi nàng làm việc. Những cơ sở kỹ nghệ nhỏ, đôi khi làm việc rất khuya, những người Mỹ già thường ngắm nhìn với đôi mắt tò mò, đôi tình nhân đi dạo lúc nửa đêm. Nàng đùa, thò một bàn tay vào túi áo Tàu của chàng, nói nhỏ:

- Anh hàn sĩ không có một xu...

Chàng cười cười:

- Số em là số cù lúi nên em mới yêu anh...

Nàng cười ha hả:

- Em là cù lúi nhỏ, anh là cù lúi lớn.

Chàng ghét mỗi khi nàng "lý luận" chuyện tương lai. Chàng thường đánh trống lảng:

- Em lại lèm bèm lằng ằng...

Nàng thừa hiểu chàng nghĩ gì, muốn gì. Bằng lối nói khẳng định, đưa nàng qua chuyện khác. Thí dụ như: Anh yêu em, mỗi khi có ý nghĩ nào chợt đến có thể làm hư hao đến tình mình là anh gạt phăng đi. Nàng nhủ thầm: Cái môn võ liễu của anh coi bộ không khá. Nàng có thể chỉ nhìn vào mắt chàng là biết được chàng đang nghĩ gì. Họ rất thú vị chia nhau những tia nhìn thông cảm trước một đối phương đang đùa nhạt như nước ốc. Nghề nghiệp làm nàng quen biết nhiều người. Dĩ nhiên là chàng không vui. Hãy nghe lối lý luận của hàn sĩ:

- Em thấy đó. Con rồng luôn luôn ở ẩn. Nếu có xuất hiện thì cũng để thế gian nhìn thấy có một phần. Hoặc đầu, hoặc đuôi, khuất sau một tầng mây. Em muốn thành rồng hay thành con trườn...

Nàng đùa tự nhiên:

- Em là con cù lúi...

Khi họ bên nhau, nàng được chàng dạy bảo rất... giáo khoa thư. Như loại người nào giao du được, người nào chỉ... kính nhi viễn chi, phải giữ một khoảng cách. Nhưng... thật ra, "ai xứng đáng để Nghe Ngộ bắt tay. Sao tên đó lại quàng vai em chụp hình?" Mặc dù nàng cố gắng giải thích, văn nghệ sĩ hay đùa... vô tội vạ và nàng chỉ là một nạn nhân, chàng vẫn cau kính:

- Sao chúng nó không quàng vai anh?

- "Tại anh là ... ông thần nước mặn, Chúa Đảo Đào Hoa, ai dám đến gần anh".
Mười lần gặp nhau, hết chín chàng cau nhảnh. Nàng cười tỉnh rụi:

- Em ngu. Nhưng Chúa Đảo mới là người lằng ằng...

- Tại Nghé Ngọ vừa cười bằng miệng, vừa bằng mắt.

- May quá, em cười bằng mắt, nhưng em có biết có người cười bằng đầu gối... để chạy cho lẹ!

Chàng cổ lỗ sĩ như ông đồ già. Bên cạnh chàng, nàng phải dẹp bỏ hết những danh từ mà chàng cho là không nhã. Chàng bảo:

- Anh chỉ tiếc bây giờ anh không còn ai để dạy bảo anh. Nghé Ngọ có anh bên cạnh dạy dỗ là em tu tám kiếp...

- ừ, tu tám kiếp mới gặp anh, mới có kiếp thứ chín thành con cù lúi...

- Cái đầu Nghé Ngọ cứng như đá. Anh có nói nặng thì miễn may nó mới lọt vào đó chút ít.

Nhưng dù chàng nói nặng hay nhẹ, cười đùa hay giận dữ nàng cũng không hề giận dữ hay tự ái. Bởi vì, cái miệng đó, nụ cười đó. Dù cho đó là lời trách móc hay lời yêu đương ngọt ngào. Nàng thấy rõ hơn mỗi ngày qua, một khía cạnh khác của người đàn ông rất lạnh lùng này. Chàng mềm mỏng, nhỏ nhẹ, nhẫn nhịn. Sự nhẫn nhịn của một con hổ, một ông thần tượng không đến xỉa tới những chuyện lụn vụn, cỏn con. Nàng tỉnh queo, rất nhiều lần:

- Thiên hạ nói về mình, em nhận hết. Nhận là chỉ có em mê anh thôi. Đối với anh, em chỉ là con cù lúi... Tự hứa với em thôi, sẽ cố gắng sống ... nghiêm chỉnh như anh đã dạy, mặc dù, anh bắt công quá, em đâu có hư hỏng... nhiều như anh đã nghĩ...

Chàng nhìn nghiêm:

- Anh chỉ mắng điều anh nhìn thấy. Chỉ bớt đi, không thêm. Nghé Ngọ hư lắm...
Điệp khúc "Nghé Ngọ hư lắm" thành quen tai khi cuộc tình của họ bước sang tháng thứ ba.
Nàng đùa:

- Tối nay mình kỷ niệm đệ tam chu... nguyệt, không say không về.

Nàng cố đùa cho chàng vui. Bởi khuôn mặt buồn bã chán nản đó làm nàng đau lòng quá đỗi. Dù nàng biết, nàng không thể làm bất cứ một điều gì để thay đổi. Người đàn ông của chí cả, của bất khuất, không phải là người đàn ông cần tới sự hiện diện của một người đàn bà để buồn hay vui. Dù cho đó là nàng, người con gái chàng đang thương yêu. Chàng nói nhiều về những ngày tù ngục. Về họng súng ngu xuẩn đã bắn xuống chân khi chàng không chịu quỳ, dù bốn bề chỉ có rừng xanh cỏ dại. Những đoạn đường vượt ngục gian khổ để sau đó thấy mình thay đổi hẳn. Đa nghi, không còn tin tưởng vào những người đang múa may quay cuồng ngôn ngữ dao to, buá lớn trên sân khấu chính trị, trên vân đàn.

Đôi khi, chàng vui, kể nàng nghe về những ngày tháng cũ, trước 1975. Những cô nữ sinh đẹp nhất thành phố. Chàng phá phách, nghịch ngợm, sống ngang tàng, coi trời như vung. Cho đến khi nước mắt. Cho đến khi còng lưng dải sỏi nơi các công trường cải tạo. Cho đến bây giờ, chàng thất chí buồn thiu ở đây...

Sáng nay, chàng ở xa, gọi về ra lệnh:

- Mai đi làm về, Nghé Ngọ mua vé máy bay lên trên này với Anh. Anh nhớ Nghé Ngọ quá...

Nàng ngần ngừ:

- Anh biết em ít khi đi đâu. Phi trường... máy bay...

Chàng cười rộ:

- Nghé Ngọ là con cù lúi. Sáng đến sở, lấy vé, đi chuyển chiều thăm anh. Nàng yên lặng, không trả lời ngay. Đời sống bình yên, im lìm nhiều năm trong ngôi nhà nhiều bóng cây từ lâu đã làm nàng ngại đi ra ngoài trừ khi đi làm, hoặc cuối tuần lo chợ búa.

Hành động bỏ vài bộ quần áo vào một cái túi xách, ra phi trường, đến một thành phố lạ nghe như rất giản dị ở nơi đây nhưng với nàng thì lại khác. Nàng ngại ngùng, nhút nhát...

Tiếng chàng thúc dục trong máy:

- Nghé Ngọ nhớ chưa. Thường có một chuyến bay buổi chiều và một chuyến bay buổi tối vào lúc nửa đêm. Nàng vẫn ậm ừ:

- Em sợ...

Chàng gắt gỏng:

- Em sợ cái gì. Sao em ngu quá vậy... Vậy mà cái mặt lại sáng như trăng rằm... Sau khi dứt điện thoại với chàng, nàng loay hoay hết ra lại vào, hết lên lầu lại xuống dưới nhà. Nàng sống đời giản dị, không có cả một cái xách tay nhỏ để đi xa vài ngày, không có cả cái túi nhỏ phụ nữ thường dùng để đựng son phấn. Nàng nhìn suốt dãy quần áo trong tủ, thấy bộ nào cũng dễ nhận vì nàng chỉ thích mặc loại vải lụa nhẹ nhàng.

Nàng trút hết giấy tờ khỏi cái cặp da dùng để đi làm mỗi ngày, cố nhét vào đó hai bộ quần áo ít nhãn, vài bộ đồ lót, đôi giày da cá sấu màu xám, vắn đen. A quên, thêm một bộ quần áo ngủ. Nàng cố đè mạnh để có thể gài được khóa. Leo lên đầu tủ, nàng lôi cái ví da màu rượu chát, mẹ nàng cho từ hè năm ngoái khi bà từ Pháp sang chơi. Cái ví nàng không thích lắm vì kiểu... cổ lỗ sĩ, bà già, nhưng rất tiện vì có quai dài có thể mang vào vai và đủ to để nàng có thể vứt vào đó hộp phấn, thỏi son...

Sáng hôm sau, nàng đến sở, mặt hốc hác vì thiếu ngủ. 11 giờ trưa lại có điện thoại của chàng:

- Nghé Ngọ lấy vé chưa. Máy giờ lên anh?

Nàng thối thoái:

- Em chờ điện thoại của anh rồi mới lấy vé.

Chàng tiếp tục ra lệnh:

- Gọi điện thoại lấy vé ngay, rồi gọi lại cho anh trong vòng 5 phút.

Nàng dạ nhỏ và làm theo như một cái máy. Chuyến bay 827, sáu giờ mười lăm phút thay vì bảy giờ như chàng nói. Nàng báo cho chàng hay. Chàng reo vui:

- Nghe Ngọ lên sớm vậy à? Nhớ ghé chợ mua cho anh mấy mớ rau thơm...

Nàng rời sở sớm hơn nửa giờ, loay hoay lái xe đến chợ Việt Nam mua rau cho chàng. Gặp một người bạn gái đã lâu không gặp. Bạn nàng nói xa nói gần, về tin đồn nàng và chàng yêu nhau. Nàng trả lời ỡm ờ:

- ờ, thì thiên hạ đồn rằng... Người ấy đã đi xa...

Đường ra phi trường vẫn là con đường quen thuộc nàng đi làm trước đây. Tìm được bãi đậu xe vào đến quầy hãng máy bay thì nàng đã là người hành khách sau cùng. Cái cặp đựng quần áo một bên, một bên là bao ny long chợ với thịt heo, mắm tôm chua, và những bó rau thơm. Người tiếp viên hàng không chỉ nàng hàng ghế đầu sát bên cửa sổ còn trống bảo nàng có thể ngồi đó, nếu muốn, thay vì đi tìm đúng chỗ ngồi ghi trên vé lên tàu. Nàng thấy lòng mình lâng lâng, đầu óc lan man theo chiều lên xuống của máy bay.

Hình như từ rất lâu, nàng không bước lên một chuyến bay nào, và cũng rất buồn rầu khi chợt nhớ ra rằng nàng đã luôn luôn phải làm người hành khách cô độc trong tất cả các chuyến bay đã đi trong đời. Nàng nghĩ tới chàng, ở thành phố lạ. Khuôn mặt trang nghiêm, thanh tú. Chàng nghĩ gì, nhớ gì khi một mình sống nơi xa lạ đó. Người đàn ông kỳ lạ với trăm điều bí ẩn vây quanh. Đã tự nhủ: Thôi, chúng ta gặp nhau quá muộn màng. Thắc mắc làm gì những chuyện nhỏ nhặt của đời sống riêng, khi chúng ta đã chẳng thể có với nhau một đời sống chung...

Nàng bước ra khỏi máy bay, chàng đã có mặt ngay cổng. Áo sơ mi dày, màu vàng nhạt, mới tinh. Nổi xúc động làm nàng ngưng ngưng, quay đi dấu những giọt nước mắt chỉ chực rơi:

- Máy bay đến trễ. Anh bắt đầu lo. Mặc dù có khi lại mong.. Nghe Ngọ đi luôn đi, oan gia nghiệp chướng gì không rõ...

Nàng nói nhỏ :

- ừ, em cũng thấy vậy. Nghe Ngọ đúng là oan gia nghiệp chướng của anh. Vậy mà xa nhau không đặng mới kỳ...

Chàng ngâm nga:

- Cũng đành nhắm mắt đưa chân, thử xem Nghe Ngọ xoay vần anh đến đâu...

Họ có với nhau, những ngày cuối tuần vui, rất vui. Thức thâu đêm, nói chuyện thò thè đảo điên, chuyện trên trời dưới đất, chuyện quá khứ, nhưng cùng cố tránh, không đề cập tới chuyện tương lai. Chỉ có một lần, nàng cười cợt:

- Em đi lấy chồng, có anh thoát nợ.

Chàng ngồi trên chiếc ghế bành độc nhất của căn nhà, giang chân đá nàng đang ngồi dưới chân:

- Lấy chồng, lấy chồng. Em lúc nào cũng rậm rịch...

Nàng reo vui:

- Hôm nay anh có danh từ mới cho em. Nghe Ngộ rậm rục. Hay ác...

Chàng bĩu môi:

- Đứa nào bỏ tui là đứa đó ngu. Sẽ ân hận suốt đời.

Nàng đồng ý:

- Đúng. Anh nói đúng. Vì suốt cả đời còn lại, sẽ không còn cơ hội làm con cù lúi...

Cả hai cùng cười rộ. Chàng ký đầu nàng:

- Bắc kỳ con già hàm. Cái gì nói cũng được.

Nàng cãi lại:

- Em không phải là Bắc Kỳ. Em... Tam Kỳ Phổ Độ.

Những giờ phút bên nhau, nhanh như tên bắn. Đêm cuối cùng, chàng chép miệng:

- Ngày mai Nghe Ngộ về rồi, anh sẽ lại nhớ em đêm ngày...

Nàng im lặng, cố hít đầy hơi thở chàng vào lòng ngực nhỏ. Nhớ đến ngôi nhà nhiều bóng cây, những chậu hoa nằm rải rác đâu đó, sâu trước sân sau, bụi trúc đào đang tĩa dở dang. Nàng biết, nàng cũng sẽ nhớ chàng ghê gớm, nhưng trong nỗi nhớ đã có miên man niềm chia biệt, như khi nàng thu xếp gọn gàng đồ đạc để trở về, nàng đã thấy nỗi ngậm ngùi, vì nàng biết, sẽ không có một lần nào nữa, thêm, nàng trở lại nơi đây.

Buổi sáng, sau khi đưa nàng ra phi trường, trở lại, chàng thẫn thờ đi qua phòng khách, phòng ngủ, nhà tắm. Nàng đi, nhẹ nhàng như khi đến, không để lại dấu tích gì. Khi buông mình xuống giường, chàng úp mặt xuống gối. Một sợi tóc vướng qua miệng. Chàng nhặt lên, nhìn ngắm và chột nghe xót thương nàng quá đỗi. Sợi tóc bỏ lại, là một sợi tóc phai, phân nửa bạc trắng. Chàng thổi tung, phần tóc bạc bay bay.

Giấc ngủ đến sau đó, với hình ảnh nàng đứng giữa phi đạo đầy gió, những sợi tóc dài bồng có một màu bạc, trắng như cước...



Yên Tĩnh Thay

Buổi tối đã muộn nhưng công việc của nàng không vì thế mà chậm lại. Đối với nàng, những đêm thứ hai, thứ ba là những giờ khắc không còn biết mỏi mệt là gì như thế đã là chuyện bình thường. Đã thành một nếp sống. Đã như một điều không thể khác.

Nhưng đối với chàng đó là một ám ảnh. Đêm nào nàng làm việc muộn, chàng cũng gọi điện thoại nhắc nhở:

- Em về ngủ đi cho anh nhờ.

Nàng tỉnh queo:

- Công việc chưa xong, anh ơi. Để em yên có được không?

Dĩ nhiên là không rồi. Vì cứ mỗi đầu giờ chàng lại gọi. Nàng cười cười:

- Anh ngủ đi cho em nhờ.

Chàng xuống giọng:

- Anh nhớ em, không ngủ được. Đã muộn, em còn làm việc, làm sao anh yên tâm mà đi ngủ.

Nàng thờ dãi. Yêu nhau ... rùng rợn thật, nhất là yêu phải một ông... lãng mạn ngút trời xanh. Xa nhau, nàng đếm từng ngày mong gặp lại. Chàng gọi điện thoại ngâm nga:

- Đêm đêm nghĩ đến ngày mai giết mình.

Nàng khuyên:

- Đi nhậu cho quên đi anh.

Chàng quyết định...ngang tàng:

- Cười nhau rồi, anh sẽ không xa em một giờ. Muốn anh làm gì, em phải ở bên anh...

Nàng lắc đầu:

- Lúc đó thì đến phiên em đi... nhậu cho quên sầu vậy.

Lần cuối cùng đến thăm, chàng tìm những bức ảnh cũ của nàng mang về. Nàng là người không thích lưu niệm, không mấy khi chụp ảnh. Tìm kiếm lắm cũng chỉ được vài ba tấm tàm tàm. Chàng phóng to, treo ngang dọc trong phòng ngủ, phòng khách. Lại còn nhấn nhe:

- Kỳ tới anh qua, sẽ chụp em thêm nhiều ảnh nữa, treo khắp nơi cho anh đỡ nhớ.

Nàng khuyên:

- Khoan đã anh, nhà mình không có trẻ con, anh treo ảnh em đầy nhà để dọa ai...

Vì ..nhậu cho đỡ nhớ, chàng lên cân vù vù. Rồi gọi điện thoại đổ thừa:

- Tại em hết. Anh sắp ăn thì hình ảnh em đầy...bụng. Anh sắp ngủ thì...em lại cười cười, cái mặt tươi rói làm anh tỉnh ngủ. Đừng trách tại sao anh phải nhậu cho quên.

Rồi than than, thở thở:

- Bao năm qua, em ở đâu, nơi nào. Nhất ẩm, nhất trắc giai do tiền định thật. Mỗi người một phương, gặp lại nhau làm chi không biết.

Quyết định yêu nhau, sống cùng không dễ như nàng vẫn nghĩ. Từ nhiều năm qua, đời sống với cỏ cây, với lá hoa đã đem lại cho nàng cảm giác bình yên không thể tả. Khác hẳn với đời sống ồn ào, nhiều tranh đua bên ngoài. Vì thế, lâu dần, nàng ít ra khỏi nhà trừ những khi không thể tránh... Buổi sáng nàng thức dậy cùng cỏ ẩm và mùi hoa hồng thơm lừng. Nàng đi làm, qua những con đường rất yên lặng, vắng bóng xe vì đã quá giờ đi làm của mọi người. Buổi tối, nàng trở về muộn. Mùa đông trời tối sớm, những cơn gió lạnh đầu đêm thường làm nàng tủi thân khi lò dò tìm ổ khóa, nghe bước chân cô lẻ của chính mình trên những bậc thềm. Những ngày mùa hè, khi về đến nhà, nàng kịp tưới cây trước khi ánh sáng dần tắt hẳn. Lúc mới gặp nhau, nàng hay nói về đời sống lặng lẽ, buồn nẫu của mình, về cây hồng cuối vườn bị bỏ quên trong kỳ bón phân tháng trước, vậy mà tháng này, nó cũng ra hoa rất rộ làm nàng băng khuâng hối hận khi cắt hoa cúng Phật ngày rằm. Nàng bảo: Em đâu có gieo nhân mà gặt được quả. Nàng sống, ráng giữ mình trong sạch. Không nợ ai, không phiền ai. Nàng cho rằng nàng là một người hạnh phúc dù đời sống có phần cơ cực. Mỗi đêm, em an tâm và không ân hận điều gì trong đời.

Nàng biết nếu không có chàng đời sống nàng rồi sẽ trôi đi, rất bình thản, rất yên lặng, rất buồn bã cùng những bóng cây ẩm mát bên hông nhà. Cái đời sống từ lâu không còn một ước muốn nào dậy lên, khuấy động. Từ những ngày đầu của cuộc tình, nàng biết, chàng nghĩ gì, muốn gì. Nàng thì sợ. Sợ đổi thay, sợ biến động. Cho đến một ngày, hai người gặp lại nhau ở một thành phố lạ, tương phản hoàn toàn nơi nàng đang sống.

Họ chấp nhận đời nhau với một tư thái rất ư là...thiên định. Nàng tuyên bố bình thản với chàng bên cạnh và đêm California ở trên đầu:

- “Người” nào không yêu em thì “người” đó ... thật ngu.

Chàng cười ha hả:

Ta với người gặp nhau từ kiếp nào không rõ
Hẹn với thế làm chi cho bận cả vàng trắng

Chàng cho rằng nàng phải tu nhiều kiếp lắm mới gặp chàng vì: Em sẽ có một người chồng yêu em nồng nàn, suốt cuộc đời còn lại.

Buổi chiều, hai người rủ nhau lên núi. Sau những cơn dốc dài, thành phố dưới chân nhỏ hẳn đi, xen lẫn trong những cánh đồng hoa vàng, hoa tím. Nàng đi lên phía trước, tiếng cười bật đi trong gió:

- Em thắng anh rồi.

Qua một khúc quanh, nàng dừng lại, tựa người vào gốc cây tùng cao mọc lồi ra bên sườn núi,

chỉ xuống bên dưới, nheo mũi cười:

- Anh bỏ em, em sẽ lên đây, lăn xuống cho anh biết.

Chàng cong hai ngón tay, bóp nhẹ cái mũi nhỏ:

- Chỉ sợ trước khi rơi tới đất, em đã rơi vào nhà của mấy ông nhà giàu kia...

Chàng đưa tay chỉ vào mấy căn biệt thự to nằm nửa trong đất liền, nửa nhô ra sườn núi với đầy kỳ hoa, dị thảo:

- Lấy anh, em phải ở nhà nghèo. Lấy người khác, em sẽ được ở trong những căn nhà đó.

Nàng cười, hai hàm răng trắng, đều:

- Lấy anh, em được nằm giường...lèo với anh. Lấy ông nhà giàu, em nằm cheo queo một mình, nhớ anh. Đừng xúi em đi vào con đường tăm tối, anh ơi...

Chàng đưa tay rắn chắc bóp nhẹ cằm cổ nàng, kéo lại gần:

- Anh dữ với em, sao em cứ yêu anh hoài vậy...

Nàng thoát ra, chạy vụt về phía trước, nói vọng lại:

- Too late.

Đỉnh đồi có một công viên nhỏ. Họ ngồi bên nhau trên cỏ nhìn trời, nhìn đất. Phía bên kia thung lũng, một gia đình người Mỹ đang ồn ào kéo đến. Một gia đình rất đông con. Nàng bỏ dở một bài ca tiếng Pháp đang hát, đếm nhẩm: một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy,... con chi mà nhiều thế. Chàng nhắm mắt:

- Cho anh một trái ô mai.

Nàng cười tươi:

- Em còn một trái cuối cùng. Sorry anh.

Chàng vừa vói tay đoạt lấy bịch ô mai, vừa ghé môi cắn chặt hai cánh môi nàng, ậm ừ:

- Em ăn ô mai còn đôi môi... thì cho anh.

Người đàn ông Mỹ phía bên kia đồi đang mở banh một cái thùng giấy to, xé nhỏ cho mỗi đứa con một mảnh. Nàng tò mò theo dõi. Mỗi đứa nhỏ đang tìm cách trượt xuống sườn đồi với một mảnh carton lót dưới móng. Chúng ngã chồng lên nhau, có đứa trượt được một đoạn dài, khoái chí, vỗ tay, gọi nhau ơi ới. Nàng chỉ tay, nói nhỏ:

- Anh xem, hạnh phúc có giản dị không kia. Một cái thùng giấy cũng có thể mang đến cho họ bao nhiêu là nụ cười, trong khi những người vẫn tự hào là thông minh, là giàu có lại không sao tìm được hạnh phúc.

Chàng bưng bình:

- Người bình dân, trí óc giản dị, dễ vui với những điều nhỏ nhoi...
- Thế thì, em chỉ muốn là một người bình dân giản dị, tầm thường...

Chàng lặp lại, giọng điệu cợt:

- Too late.

*

Người đàn bà tươi mát, mịn màng như một đọt chuối non. Tâm hồn giản dị êm ấm đó đã giúp chàng bước vào mối liên hệ của họ bình an, không rắc rối, không phiền hà sau nhiều mối tình đến rồi đi. Những người đàn bà bây giờ hình như không chịu được sự lặng lẽ của chàng: nghe nhạc một mình, đọc sách một mình, suy tư một mình. Chàng đi qua thời thanh xuân mà không bỏ được thói quen lặng lẽ này. Cho đến khi nàng xuất hiện. Một người đàn bà lặng lẽ và cô độc hơn chàng gấp bội. Nàng đến thăm rồi đi không để lại một dấu vết, một ưu phiền. Chỉ có nụ cười với đôi môi trái tim, cái nút đồng tiền ở khóe miệng bên phải là ở lại với chàng rất lâu. Chỉ có hai bàn tay nhanh nhẹn thu xếp hộ chàng những bữa bộn của đàn ông. Nàng đến thăm, để lại cho chàng những săn sóc nhỏ nhất rất đàn bà... Hộp kem đánh răng voi đi một nửa được dọn lại bằng sợi dây thung buộc chéo, quần áo bẩn dồn hết vào trong bao chuẩn bị mang đi giặt. Nàng đến thăm, để lại cho chàng những nhớ thương, không lặng lẽ như bước chân nàng. Những nhớ thương nhỏ xíu, đậm sâu. Chàng nằm trong bóng đêm, mỗi tối, tự hỏi mình, đã đến lúc chưa, từ giờ sự lặng lẽ bình yên một mình?

Nàng có những thói quen kỳ lạ, hoàn toàn trái ngược với đời sống thường chùng như ồn ào, sôi động của công việc đang làm. Như không bao giờ gọi điện thoại cho bất cứ ai, trừ khi công việc đòi hỏi. Thời gian đầu mới quen nhau, chàng cúi kính:

- Em không cần đến anh.

Nàng nhỏ xíu trong lòng chàng, bàn tay vuốt ve những sợi tóc chàng mềm mại sau gáy:

- Lần nào gặp nhau, anh cũng nói như thế...

Chàng tức tối:

- Nhiều khi anh không biết em nghĩ gì, khi mà xa nhau, em im bần bật...

Nàng nói nhỏ:

- Anh cũng như em. Chúng ta yêu sự bình yên, cô tịch. Em không muốn điện thoại phá rầy khi anh làm việc hay suy nghĩ. Khi nào rảnh, anh gọi cho em, vẫn hơn.

Chàng bắt gặp mình hồi hải về nhà, mong đợi tiếng điện thoại mỗi đêm. Căn phòng vắng đi tiếng cười của nàng như xa lạ hẳn. Cái ghế dài nàng vẫn nằm coi tivi với cái chân mông đắp chân, như to và lạnh hơn. Chàng vùi mặt vào gối, hít mùi nước hoa còn thoang thoảng. Nàng có tật cắn móng tay khi xem tivi hay đọc sách, chàng cần nhìn khi nàng cắn sát đến chảy máu. Nàng vừa suýt soa vì đau, vừa than:

- Tay em.. em cắn, việc gì đến anh.

Chàng ậm ừ:

- Ừ, tay em, em cần nhưng bây giờ nó lại là của anh, em không được cần mới kỳ.

Chàng yêu sự cô độc bình yên của mình lắm chứ. Chàng đã cố tình im lặng, mê mải vào công việc. Chàng trở lại thành phố nơi nàng sinh sống nhiều lần, đi qua nơi chốn nàng làm việc, ngôi nhà nàng đang ở mà không vào. Chàng nghĩ đến đời sống chung với một người khác rồi lo sợ, phân vân. Chàng sợ những câu hỏi cho những hành động chính chàng cũng không giải thích được của mình. Giờ giấc bất thường, những đắng cay của quá khứ biết có mang đến cho nàng hạnh phúc. Sang đến tháng thứ ba, chàng thua... không chế ngự nổi sự nhớ thương, mái tóc dày rất đen, cái gáy trắng mịn và nhất là ... làn da êm như lụa. Chàng gọi điện thoại, chuẩn bị nghe lời trách móc. Nàng cười như họ vừa gặp nhau đêm qua:

- Anh có khỏe không? Lâu, không nghe anh gọi, em đã bắt đầu lo sợ. Em chỉ muốn biết anh có bình yên không thôi.

Chàng hẹn đưa nàng đi ăn. Nàng bảo: "Thôi để em làm hai mẫu bánh mì, hai đĩa ra biển ngồi nói chuyện với trăng, sao vẫn thích hơn."

Buổi tối, biển với trăng, sáng long lanh và đẹp. Như đôi mắt nàng đầy nước mắt, khi nàng nói về những ngày đầu ở Mỹ. Những đêm cuối tuần ngủ dưới sàn nhà, tiếng miếng chai vỡ từ bọn Mễ, Mỹ đen của cái xóm bình dân say rượu ném vào tường, những ngày, sau khi trả hết bill, Nàng chỉ còn 5,7 đồng, chỉ đủ mua sữa, trứng, bánh mì chờ lương tuần tới... Nàng cười:

- Vậy mà em vẫn sống nhăn răng, anh thấy đó? Như em vẫn sống nhăn răng, mặc dù anh không thăm hỏi. Đời sống này, hợp tan, hạnh phúc hay đau khổ chỉ có từng khoảnh khắc. Chỉ có sự im lặng mênh mông, niềm cô đơn kéo dài là của mình, thắc mắc nhiều làm gì.

Buổi tối, chàng không còn nhớ khi chàng ngỏ lời cầu hôn, mặt trăng chừng như đã khuất sau một vầng mây nên biển bỗng trở nên mờ ảo hay tâm trí chàng đã mờ, đã ảo. Chỉ biết khuôn mặt nàng trắng muốt và biển cát đã nhập làm một như nổi cô đơn trong đời họ đã nhập lên nhau dưới làn sóng biển trùng trùng ngoài xa...

Phụ đính :

Tiểu Thư Con Gái Nhà Ai

Thành kính tạ ân cha và mẹ

...đã yêu thương con đã sống cùng với định mệnh bất hạnh của con cho đến cuối cuộc đời

...đã cho con niềm hãnh diện được là một người VN yêu quê hương, đất nước, dân tộc của mình

...đã là một tấm gương sáng giúp con nuôi dạy các con của con nên người.

Chàng thương một con nhỏ, nhỏ xíu, ở cách xa chàng ngàn dặm. Chàng gặp nó trong một trại hè. Khi chàng vừa tốt nghiệp đại học, cách đây vài năm. Khi đó con nhỏ mới bắt đầu có những nét dậy thì. Nó chạy nhảy suốt ngày ngoài biển, chơi thể thao ngang hàng với bọn con trai cùng tuổi. Một tuần lễ sau khi đến trại hè, nó đen thui như một con mọi nhỏ. Nó mất đi cái vẻ trắng trẻo, mũm mĩm thì lại có vẻ người lớn một chút. Trại hè quốc tế, con nít khắp nơi, nói đủ mọi thứ tiếng nên thứ tiếng Việt hơi ngập ngừng, dùng chữ đôi khi không đúng của nó làm chàng vui hết sức. Ví dụ như khi thấy chàng trắng trẻo vì chỉ nằm suốt ngày dưới lều đọc sách thay vì đang nắng tắm biển như mọi người, nó đi ngang, nhìn chàng rồi bảo:

- Anh Hiệp cần màu trên mặt.

Chàng nghe, không hiểu nó muốn nói gì. Nó ngập ngừng rồi giải thích bằng tiếng Anh là mặt chàng xanh quá nên phải phơi nắng cho đen đi nghĩa là chàng ... cần màu trên mặt. Nó đi trại hè với mẹ và anh trai. Ạng bà ngoại nó đến sau. Ngày ra phi trường đón ông bà ngoại của nó chàng đi cùng. Nó đưa tay chỉ bà già Á Đông nhỏ xíu đang bước ra khỏi phi cơ, cười bảo chàng:

- Anh Hiệp, ngoại "cụt" ghê.

Tuy nhiên, nó ưa nói tiếng Việt nhất trong đám trẻ con Việt Nam ở trại hè. Vì vậy dù nói sai chữ nó vẫn là đứa con nít nói tiếng Việt trôi chảy nhất. Chàng được cử làm thầy giáo tiếng Việt cho trẻ Việt Nam của trại hè mỗi tối. Chàng dạy sắc, huyền, hởi, ngã, nặng. Đêm sau chàng chỉ dấu ngã, hỏi nó:

- Chó Xù, dấu gì đây?

(Chàng theo mẹ nó, gọi nó là Chó Xù. Lúc đầu, nó hơi khựng lại khi thấy người lạ gọi tên riêng mà thường chỉ có mẹ nó gọi nhưng nó không nói gì. Chàng thấy dễ thương quá sức nên cố tình lạm dụng).

Nó ngập ngừng một chút, cố nhớ, nghĩ ngợi rồi buông ra:

- Thừa anh, dấu... té.

Cha nó người Bắc, mẹ người Nam, tiếng Việt của nó lung tung Nam Bắc. Nó nhớ dấu ngã thành dấu té. Còn nhớ đêm đó, bọn người lớn đứng chung quanh ôm bụng cười chết bỏ trong khi bày con nít Việt Nam đen thui, đen thui trên bãi biển xứ người, ngờ ngờ, ngác ngác không hiểu cái chi.

Một đêm khác, chàng bảo:

- Chó Xù, đánh vần chữ mẹ cho anh Hiệp.

Nó đánh vần kiểu Mỹ:

- Thừa anh, m... i rồi có thêm cái 'dot' ở dưới.

Nó có một bà mẹ dễ thương và Việt Nam hết sức. Có một lần bà mẹ bắt gặp nó... OK với chàng, bà dạy ngay rằng kỳ sau con nói chuyện với anh nên dạ, không nên OK. Nói tiếng Việt không có OK chỉ có dạ. Nó nhỏ nhẹ và ít nói nên câu nói tiếng Việt nào của nó cũng dễ thương. Còn nhớ suốt vụ hè, chàng cứ ngồi rất yên lặng theo dõi nó chạy nhảy chung quanh và nghe

tiếng Việt từ cái miệng nhỏ xíu, dễ thương của nó.

Đã mười ba nhưng nó còn nói ngọng nghịu chữ R và chữ Đ. Vì thế mà “rời” thành “lời” và “đem” thành “em”. Nó xưng em với tất cả mọi người kể cả với mẹ nó, ông bà ngoại, và dĩ nhiên với cả chàng. Mẹ nó giải thích là vì nó là em út trong nhà, phải xưng em với thằng anh nó từ khi tập nói, mẹ nó lại hay gọi nó là em, em ngoan, em giỏi, nên nó quen. Nghe nó nói chuyện vui không thể tả. Có một lần, mẹ nó đi chợ trời, nó năn nỉ được đi theo mà:

- Mẹ ơi, mẹ “em” em theo mà.

Chàng chỉ hiểu được điều nó muốn nói khi chàng nghe mẹ nó trả lời:

- Mẹ không đem em theo được vì mẹ còn đi vòng vòng với các bác. Em ở nhà chơi với các anh.

Nó phụng phịu cằn nhằn cho đến khi chàng giả vờ gõ nhẹ vào tấm vải lều rủ rê:

- Anh đi ăn cà-lem. Chó Xù có đi không?

Mùa hè đi qua. Gia đình nó rời trại sớm nhất vì nó ở rất xa. Buổi sáng đầu tiên thức dậy nhìn bãi đất trống bên cạnh trước đây là lều của gia đình nó, chàng nhớ nó ghê gớm. Không hiểu sao chàng lại nhìn được qua cái vè nhỏ nhẹ, dịu dàng ít nói của nó một hình dáng thiếu nữ mà chàng vẫn hằng mơ mộng và tưởng tượng. Cả cái bàn tay mềm nhỏ xíu, chàng nắm lấy khi cả bọn leo núi, với những ngón thon, rất dài, không có móng lại có thể cho chàng cái cảm giác thiêng liêng gần gũi hết sức. Chàng cố tình nấn ná lại cái trại hè trống lốc, đi qua những nơi nó hằng chơi đùa để nghĩ ngợi và mơ mộng. Đôi mắt nó to, đen và tròn không biết có phải đó là mắt mà người ta thường ví von là mắt bồ câu. Nhưng cái mà chàng nhớ nhất là cái miệng tươi, hai hàm răng trắng đều trên gương mặt mịn màng. Chàng nghĩ không hiểu sau khi dậy thì nó còn dễ thương như thế không? Đùng như một đứa cháu gái của chàng, hồi nhỏ rất xinh nhưng đến khi trưởng thành, nó phát phì, phát nổi mụn, lại mất luôn vẻ dịu dàng con gái Việt... Chàng nghĩ chắc khi đó chàng sẽ buồn ghê gớm lắm.

Chàng trở lại nhận công việc đầu tiên, vừa cố gắng học tiếp bằng cao học nên bận bù đầu. Chàng cặp bồ với nhiều cô gái bản xứ. Cô nào cũng tò mò hỏi về con nhỏ trong khung hình trên bàn viết của chàng. Trong hình con nhỏ cười, giơ ngón trỏ bàn tay trái che cái răng hơi lệch phía bên phải. Chàng nói với nó nhiều lần, mỗi khi đưa tay tắt ngọn đèn trước khi đi ngủ: Em, dễ thương quá sức...

Mấy năm liền sau đó, gia đình con nhỏ có đi hè thì đôi khi lại sớm quá hay trễ quá với các kỳ thi và công việc làm của chàng nên chàng không còn có cơ hội gặp lại con nhỏ. Chàng có “làm bộ hỏi thăm”, vừa hỏi thăm, vừa thấy mình lo sợ vu vơ. Chàng muốn giữ lấy riêng cho mình cái hình ảnh ngây thơ thánh thiện mà chàng mơ hồ thấy mình chỉ có thể gặp được một lần trong đời. Chàng sợ chàng phải nghe về những thay đổi hằng xảy ra cho những đứa trẻ lớn và sống ở xứ người nơi con nhỏ. Mỗi lần đi làm về, khi phải đối diện một khuôn mặt thiếu nữ Á Đông ngổ ngáo, tóc nhuộm, quần nghiêng, áo lệch, chàng đều nhắm mắt lại. Nỗi ám ảnh về con nhỏ lâu dần làm chàng cảm thấy lo sợ cho tâm tính bất thường của mình. Trời đất, không lẽ mình lại đâm đầu yêu thương một con bé con ở cYch xa ngàn dặm. Nó sẽ đi học, sẽ gặp bao nhiêu thằng bạn trai cùng tuổi. Nó sẽ đi nhảy đầm, đi xem ciné. Nó còn con nít, không lẽ chàng lại bắt nó “thủ tiết” với mình. Lý luận là một chuyện mà yêu đương lại là một chuyện khác hơn. Chàng thấy nó qua những đồng cỏ xanh chạy dài ngút trời nơi chàng đang ở. Chàng thấy nó lãng đãng qua từng lớp sương mù dày đặc của thành phố nơi chàng làm việc. Chàng thấy mình nói

tiếng Việt kiểu Mỹ của con nhỏ. Ví dụ như: Em, hôm nay, mưa “đông” quá, anh nhớ em muốn chết. Con nhỏ ngây thơ đến tội. Có lần nó té sây sướt cả đầu gối, chàng suýt xoa: chết cha, mẹ em sẽ la anh. Nó buồn buồn: Em đâu có cha mà chết cha. Người đàn bà nuôi con một mình nên nó và thằng anh nó gần gũi mẹ hơn những đứa trẻ bình thường. Chàng sợ đôi mắt buồn bã không đi đôi với nụ cười tươi của người đàn bà cô độc. Bà sẽ nghĩ sao nếu biết chàng yêu thương con Chó Xù của bà?

Chàng đợi bốn năm, hỏi thăm địa chỉ của con nhỏ, rồi viết cho con nhỏ một lá thư gắn vào ngày Valentine:

Tiểu thư của anh,

Anh muốn xin phép mẹ viết thư cho Tiểu Thư mỗi tuần, em nghĩ sao? Anh không biết bây giờ Tiểu Thư đã cao đến đâu, có cao hơn anh chưa và đã có bạn trai chưa? Nói với mẹ là anh thành thực xin lỗi mẹ nếu mẹ không bằng lòng chuyện anh viết thư cho em. Trả lời cho anh biết.

Chàng nhận được thư trả lời của con nhỏ ba tuần sau đó. Chữ viết của nó già dặn hơn nét chữ ở trại hè và lời thư của nó “người lớn” không ngờ. Thư của nó có đoạn tiếng Anh, có đoạn tiếng Việt:

Anh Hiệp,

Tiểu Thư có đưa thư anh cho mẹ xem và mẹ em nói mẹ cho phép Tiểu Thư được viết thư cho anh. Em chưa có bạn trai vì mẹ em bảo em còn nhỏ, mẹ muốn em học xong High School rồi mới được nghĩ tới chuyện đó. Em cũng bận lắm vì ở trong Team bơi lội của trường, mỗi sáng em phải đi bơi từ 6 giờ sáng. Chiều em lại phải học đàn piano. Semester này, em ráng học những môn mà em sợ như Géometrie, Algebra, Trigonometry nên em học đến khuya mới xong bài. Mẹ nói em với anh là bạn, mẹ không có cấm gì hết miễn là em ráng học giỏi như từ trước đến nay. Em kính thăm anh.

Những lá thư sau, chàng không ngần ngại được mình tỏ lộ tình cảm với con nhỏ:

Tiểu Thư của anh,

Không biết nói sao để Tiểu Thư hiểu được anh hạnh phúc đến chừng nào khi anh nhận được thư của em chiều hôm qua. Hôm qua là ngày anh phải rửa chén, giặt quần áo mà anh cũng mặc kệ, không thèm làm. Như đã nói với Tiểu Thư, anh sắm 7 cái muỗng, 7 cái đĩa, cái gì cũng 7, mỗi ngày ăn xong, anh vứt vào sink, một tuần anh mới dọn dẹp một lần. Nhận được thư của Tiểu Thư, anh không còn muốn ăn, muốn uống nói gì đến chuyện rửa bát, giặt đồ. Anh không thể tưởng tượng nổi Tiểu Thư của anh ra sao bây giờ. Có thể cho anh một cái ảnh gần nhất của em không? Nói với mẹ, anh cảm ơn mẹ đã cho phép anh viết thư cho Tiểu Thư. Một năm là 365 ngày. Xa em bốn năm, anh nhớ em đủ 365 ngày nhân 4. Không biết Tiểu thư có nghĩ gì đến anh không? Có nhớ gì đến anh? Tiểu Thư viết thư hay lắm. Nhưng cái gì mà “tháng bốn”. Tiếng Việt gọi là tháng tư đó em. Tháng tư năm 1975 là năm mà anh em mình phải ra khỏi Việt Nam khi Việt Cộng vào Sài Gòn. Tiểu Thư có bao giờ mặc áo dài không?

Thư trả lời của con nhỏ dài hơn một chút:

Anh Hiệp thân,

Mẹ mới may cho em một bộ áo dài trắng có thêu hoa màu tím. Mẹ bảo em mặc áo dài vào, em cao lớn quá so với con gái Việt Nam, em là dinosaur baby của mẹ. Dĩ nhiên là vì em cao hơn mẹ em đến 3 inches. Tiểu Thư đâu có muốn lùn giống mẹ. Em không biết em mặc áo dài được bao lâu vì vừa mặc thử vô là em muốn chết. Mẹ nói khi mặc áo dài, em phải đứng khép hai chân, đừng đứng như khi em mặc quần jean, xấu lắm. Anh Chuột cười em quá chừng khi thấy em mặc áo dài. Anh ấy còn chọc em là sẽ chụp ảnh em mặc áo dài gửi bán cho anh để ảnh lấy tiền. Mẹ nói em mặc áo dài trông em cao và đẹp lắm. Em không biết sao nữa...

Thư qua thư lại cho đến mùa hè. Chàng viết:

Tiểu thư,

Anh muốn xin phép mẹ đi thăm em. Tiểu Thư hỏi mẹ xem. Anh muốn gặp lại Tiểu Thư của anh. Anh muốn có ở em một lời hứa hẹn. Tiểu Thư nghĩ sao?

Thư trả lời của con nhỏ làm chàng hết thở:

Anh Hiệp thân,

Tiểu Thư đâu có bắt anh hứa hẹn gì với Tiểu Thư đâu mà anh lại muốn Tiểu Thư hứa hẹn với anh. Em mới 16 tuổi, anh Hiệp ở xa ngàn dặm. Em đâu có nghĩ được chuyện gì ngoài chuyện em lo học như mẹ em mong. Sao anh không làm quen với những cô bạn cùng tuổi của anh thay vì đợi em. Ngoài ra, em đâu có bỏ mẹ em một mình để đi về nơi anh ở được ngay cả khi em lớn khôn. Mẹ nuôi em một mình, mẹ khóc nhiều lần khi em còn nhỏ, mẹ chỉ bắt đầu cười vui khi em và anh Chuột lớn lên, học giỏi và thông minh, được mọi người khen ngợi. Do đó mà em nghĩ sẽ thuận tiện cho anh hơn nếu anh yêu một người ở gần bên anh, cùng tuổi với anh. Anh có đồng ý không?

Chàng không trả lời thư mà đi xin nghỉ phép hai tuần. Ông xếp chàng la làng. Chàng cười nói với ông ta:

- Ông không cho tôi đi gặp người tôi yêu kỳ này chắc tôi khùng. Thay vì mất tôi chỉ có hai tuần, ông sẽ mất tôi vĩnh viễn.

Ông già la làng rồi ký giấy cho chàng nghỉ. Chàng giữ vé trên chuyến bay sớm nhất đi về quốc gia có nàng đang sống. Hành lý mang theo là hai bộ quần áo và mấy cuốn sách cho kỳ thi sắp tới. Chàng gọi điện thoại xin phép mẹ nàng cho chàng sang thăm. Bà mẹ trẻ cười qua máy điện thoại:

- Con Chó Xù của bác mà làm cho cháu mất ngủ thật à?

Chàng khỏ sở trước thái độ cười mở tươi vui của bà. Chàng áp úng nói không ra lời tuy vẫn nổi tiếng là mồm mép. Chàng xin được nói chuyện với con nhỏ. Tiếng nó vẫn nhỏ nhẹ như thường lệ:

- Anh đi thăm Tiểu Thư thật à!

- Ừ, nhớ xin phép mẹ ra phi trường đón anh.

Tiếng Việt của nó sành hơn một chút nhưng vẫn ngượng nghịu dễ thương:

- Em gần quên anh Hiệp giống làm sao rồi.

Chàng nói nhỏ:

- Anh thì anh không bao giờ quên Tiểu Thư của anh được. Khi đi đón anh, đừng ra mặt, anh sẽ tìm ra Tiểu Thư dù em có lớn, có thay đổi đến đâu.

Chuyến bay chàng đến trễ đúng 4 giờ đồng hồ. Chàng ngồi không yên. Chàng bồn chồn nôn nóng không biết con nhỏ thay đổi ra sao. Sau bốn năm không thấy mặt. Và sau đó, chàng biết rõ chàng không bao giờ có thể quên được đôi mắt to, sáng, nhẵn nhụi trên một nét mặt trắng muốt, hiền lành ẩn hiện giữa đám người tạp chủng của cái phi trường quốc tế. Chỉ biết đó là khuôn mặt của cỏ xanh, của gió đêm, của sương mù, của mưa phùn, của những đêm mất ngủ. Khuôn mặt của chờ đợi, khuôn mặt hoa sớm mai, khuôn mặt lá vàng thu. Chàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ, áo tím, tóc dài mà chợt hiểu thế nào là khuôn mặt của tình ái một đời. Chàng bước tới, con nhỏ đứng chơi vơi, ngỡ ngàng ngừng. Tiếng Việt của nó đã thành tiếng ca, tiếng nhạc ngân, tiếng gió thoảng, tiếng mưa đêm. Chàng nắm tay, con nhỏ quay mặt, gò má đỏ. Cảm giác mát, như vừa nuốt xong một ly rau má dưới nắng trưa hè Sài Gòn thời tiểu học. Chàng nghe loáng thoáng tiếng mẹ con nhỏ hỏi:

- Hành lý con đâu?

Lần đầu tiên chàng muốn ngỏ lời tạ ân. Xin cảm ơn đã giữ gìn cho tôi một cảnh ngọc lan đầm thắm nhất. Xin cảm ơn đã giữ lại cho tôi những giấc mộng đẹp nơi xứ người. Nơi tôi tưởng chừng chẳng bao giờ còn có nữa một nụ cười thẹn thùng, một gò má đỏ... Tiểu Thư, em là con gái nhà ai cũng mặc. Sống chết gì thì ta cũng phải có nhau. Chàng chợt thấy mình vung tay cười lớn. Chàng thấy mình thất thanh la làng:

- Tiểu Thư, Tiểu Thư!

Con nhỏ có trả lời không chàng không còn nghe rõ nữa. Túi hành lý trong tay bỗng dưng nhẹ tênh. Chàng thấy mình bay bay, thênh thang...

Những Hoa Hồng Tháng Ba

Tháng ba chàng nhận được thư con nhỏ quyết định ghi tên vào UCLA. Chuyện đó không phải là điều đáng ngạc nhiên vì con nhỏ học rất giỏi. Điều ngạc nhiên là cái quyết định bỏ, không ghi tên vào một trường Đại Học nổi tiếng bên miền Đông dù được nhận. Lý do:

Anh T. biết đó. Mẹ nói em còn nhỏ quá để mà đi xa nhà. Học ở UCLA mỗi cuối tuần em có thể về nhà với mẹ. Hơn nữa, em cũng đâu có muốn đi xa. Cái ý nghĩ không còn được ở nhà làm em sợ. Vả lại em “nghiền” thức ăn của mẹ quá. Đừng cười em nha...

Chàng đâu còn cười nổi nữa dù mỗi lần nhớ đến cái khuôn mặt hồng hào nụ cười dễ thương chưa hết nét con nít chàng lại muốn mỉm cười. Chàng cười không nổi bởi vì chàng vẫn còn cách xa nó ngàn dặm. Cái tình bạn không ra bạn, anh em không ra anh em này với con nhỏ mười bảy tuổi làm chàng đứng ngồi không yên... Nhất là lần cuối gặp nhau, con nhỏ cao bủng lên, đứng ngang mí tai chàng. Khi đi ra biển, thân thể cao lớn, vô cùng cân đối, mái tóc dài buông nửa lưng làm cả bọn đàn ông ngoái đầu lại khi đi qua đâu phải chàng không nhìn thấy... Chàng lo bởi con nhỏ ngây thơ như thiên thần. Nó ở bên cạnh mẹ nó, lú lo cười nói như đứa

con nít. Có lần, trước mặt chàng, mẹ nó nói về nạn du đấng bành trướng tại cỖc trường Trung Học và bảo nó nên đề phòng. Nó cười ngật nghẻo bảo mẹ:

- Mẹ ơi, bạn con đũa nào cũng học xanh xương, tụi con đâu còn thì giờ. Sau giờ học con chỉ nhớ món ăn của mẹ...

Mà nó khoái ăn thực. Sáng Thứ Bảy, bước vào bếp, nghe mùi bún riêu hay bỖnh cuốn là khuôn mặt nó rạng rỡ, hồng hào thêm. Chàng trêu:

- Tiểu Thư có biết con gì chỉ biết ăn rồi ngủ không?

Nó cười tỉnh queo:

- Con heo. Ngày nhỏ, mẹ bảo em là con Chó Xù của mẹ. Bây giờ em là con heo. Chỉ biết học rồi ăn... Thế, anh T. có biết con gì ăn rồi đi hoài không?

Chàng biết con nhỏ lém lỉnh, thông minh muốn ám chỉ mình. Con ngựa. Chắc nó nghe lén chuyện hai bà già nói với nhau. Mẹ chàng thường bảo tử vi chàng chắc có sao Thiên Di chiếu mạng. Bà già còn cười: Cái thằng cầm tinh con ngựa. May mà nó là con trai.

Chàng ra trường, đi thực tập rồi nhận được việc một nhà thương xa nhà. Thuở còn đi học, chàng chỉ có bạn gái người da trắng. Bà già chàng rầu thấy rõ. Bà muốn có một đũa con dâu Việt Nam. Đã nhiều lần chàng cáu kỉnh vì ngưng thấy mẹ nỗ lực tìm “vợ” Việt Nam cho mình. Những mùa hè ở nhà, đôi khi chàng chở mẹ đến nhà bạn bè của mẹ. Đến gia đình nào có con gái nhỏ tuổi hơn, bà đều nói về chàng với câu kết luận: Tôi với bà làm sui nhé. Có lần chàng nghe được, cô con gái bà bạn của mẹ cũng nghe được, cả hai “anh chị” cùng ngưng đến chín người vì thứ bảy tuần trước, cả hai đã gặp nhau tại party sinh nhật người bạn. Mỗi đũa đều có một tên bồ da trắng đi cùng...

Sau lần đó, chàng giao hẹn với mẹ:

- Mẹ mà còn đi đâu cũng đòi kiếm vợ cho con là con không chở mẹ đi đâu hết. Mẹ đừng giận con vô ích. Mẹ đừng hy vọng “gán” con cho ai hết. Con không thích con gái Việt Nam... Phải nhiều thì không đẹp. “đũa” nào hơi đẹp lại kênh kiệu, phách lối vì tụi con trai Mỹ trắng theo nó như sam.

Từ đó, cho đến suốt thời gian chàng học Đại Học, tu nghiệp rồi đi làm, mỗi lần về nhà, chàng có một cô bồ tạp chủng khác nhau: Mỹ, Tàu, Đại Hàn, Nhật... những cô bạn gái cùng trường, vui vẻ, trí thức, cởi mở... Mẹ chàng cười vui vẻ nhưng không thân thiện. Bà già còn châm chọc khi chàng có vẻ “kết” với con Julie, cô bạn người Tàu:

- Con mà lấy vợ Tàu thì rất nhiều hy vọng mai sau, mẹ sẽ có thằng cháu nội không biết nói tiếng Việt. Mỗi lần gặp bà nội lại: Tổ chề Grand'ma (Tổ Chề: Tiếng Trung Hoa là cám ơn, Grand'ma: Tiếng Anh là bà nội).

Chàng lắc đầu, ngao ngán bà già hết sức. Nhiều khi chàng không hiểu được. Mẹ chàng rất giỏi, thông thạo ngoại ngữ và là một trong những người đàn bà Việt Nam thành công ở xã hội Mỹ. Vậy mà quan niệm đời sống của bà lại “xưa” như trái đất. Hình như mẹ chàng bỏ lại ngoài ngưỡng cửa tất cả mọi tự do của người đàn bà Tây Phương. Bà “ba phải” quá sức trong gia đình. Chồng muốn gì cũng được, con muốn gì cũng xong. Cái gì bà cũng chịu đựng, cũng cười được. Có nhiều lần chàng hư ghê lắm, chỉ đợi cơn giận của mẹ bùng nổ. Trái lại, mẹ chàng chỉ

nói: Con có còn thương mẹ không? Thương mẹ sao con lại như thế. Vì thế đôi lần cái ý nghĩ lập gia đình vừa đến, khi nhìn lại khuôn mặt tạp chủng đối diện, chàng lại băng khuâng thương mẹ. Chàng thương cái bóng nhỏ nhắn, lui cui kéo lê từng bịch đất phân bón hoa trong vườn nhà. Chàng thương hai bàn tay nhỏ xíu bê từng hòn gạch nặng lót lỏi đi trong cái vườn rau sau nhà... Cái bước chân rón rén nửa đêm vào phòng tắt đèn, khép cửa, khi chàng học bài khuya, ngủ quên... Chàng thương quá, những buổi tối ngồi đan cặm cũi chiếc áo len, vừa xem Foot ball với con. Chỉ cười mà không hỏi, không nói bởi mẹ chàng đâu có biết gì về Foot ball mà xem. Mẹ chàng chỉ vui vì được ở bên cạnh chồng con thì phải... Càng trưởng thành, chàng càng thương mẹ. Thương làm sao sự tế nhị, hiểu biết của mẹ. Mẹ chàng thương con trai nhưng khi biết chàng đã trưởng thành, bà tôn trọng tự do và luôn luôn cho chàng một khoảng trống êm ái, nhẹ nhàng hết sức trong đời sống gia đình. Vì thế mà con Thiên Lý Mã của bà luôn trở lại nhà khi có dịp...

Hè năm ngoái, chàng gặp con nhỏ khi chở mẹ đi chùa. Mẹ con nhỏ người Nam, ba nó người Bắc. Cái tiếng Việt nói không rành, vừa Nam, vừa Bắc làm chàng cười quá sức. Ví dụ như khi chàng hỏi nó định học gì, làm gì sau này. Nó cười hỏi lại chàng tại sao chàng lại có “can đảm” học để thành một y sĩ nhất là y sĩ giải phẫu. “Eo ôi, anh cứ phải nhìn người bệnh với những bộ phận bị hư, không còn tốt không hà. Em muốn làm cái gì được nhìn cái đẹp, cái tốt”.

Chàng khuyên:

- Thế thì em nên làm cô hàng hoa. Mỗi ngày được nhìn đủ loại hoa.

Nó vỗ tay reo:

- Anh T. hay thật. Thế mà em nghĩ không ra. Để em nói với mẹ xem sao?

Dần dà chàng thấy mình hay lái xe ngàn dặm về chở mẹ đi chùa. Chuyện đó không qua được mắt mẹ. Bà ngâm thơ:

Hôm qua đi chùa Hương

Xa lộ mù hơi sương

Cùng thầy me anh dậy

Anh sậy đầu, xịt keo

Cha chàng nghiêm khắc lắm vậy mà ông cũng phải cười khi nghe mẹ ngâm thơ. Ông bảo: Coi chừng ra tòa vì tội dụ dỗ gầy vị thành niên. Thoạt đầu, chàng tưởng mình chỉ thích cái ngây thơ của con nhỏ. Ngôi chùa nằm trên một triền đồi. Chàng hay cùng con nhỏ đi trên những lối đi vòng quanh phía dưới. Những ngày đầu Xuân, gió còn gây gây lạnh, không khí êm ả hết sức.

Con nhỏ có nhiều chuyện kể thực. Chàng hỏi:

- Nếu chiều nay, anh xin mẹ dẫn Tiểu Thư đi chơi, Tiểu Thư thích đi đâu nhất?

Con nhỏ nắm tay chàng tự nhiên như không:

- Anh không được nói lại mẹ em, nhớ!

Chàng gật đầu, cái bàn tay nó nắm tay chàng cho một cảm giác thật ngộ. Chàng nghiệm thấy khi chàng nắm tay con gái, cảm giác không hề giống như khi được con gái nắm tay. Nó nói tiếp:

- Em muốn đi ăn cua ngoài biển. Em thèm ăn cua mà vì ba bị dị ứng không ăn cua nên mẹ cũng không ăn. Anh T. có thích ăn cua không?

Chàng “khoái” con nhỏ ở chỗ đó. Nó cứ nói với chàng phăng phăng những điều nó nghĩ. Những giờ phút bên cạnh nó đã làm chàng hạnh phúc quá sức. Chàng nghĩ dù chàng được cha mẹ yêu lắm nhưng thật khó mà có một gương mặt hạnh phúc, hồn nhiên, vui vẻ luôn luôn như gương mặt con nhỏ.

Buổi chiều hai đứa lái xe đi Redondo Beach ăn cua. Nó đói con mắt mà ăn thì ít xịt. Chưa hết một con đã ứ ừ. Bèn cười giả lả:

- Sorry anh. Em ngỡ sẽ ăn được mười con là ít. Đem qua em còn nằm mơ được ăn cua...

Chàng muốn quá, được hôn lên đôi môi còn đầy gạch cua của nó. Gió thổi mùi biển mặn làm những sợi tóc mây bay lòa xòa trên trán bay vào mắt làm nó phải chớp luôn. Đôi mắt to, sáng, trong như mây trời... Nhưng chàng không có cách gì nói với nó điều đó. Chàng lảng sang chuyện khác:

- Mẹ em có nói gì về anh không?

Nó ngẫm nghĩ:

- Có, mẹ nói với ba: You're a perfect Kid. Anh ngoan, học giỏi, có hiếu với mẹ. Mẹ còn nói: Con trai có hiếu với mẹ thường thương vợ. Mà... có hiếu là gì vậy anh?

Nó “ngu” như vậy những chuyến đi dài của chàng gần năm nay chỉ đem lại cho chàng những giờ phút rất vui, rất hạnh phúc xen lẫn lo âu. Những lần nhìn thấy hai bà già xạm xỉ to nhỏ, chàng hiểu hai bà mẹ muốn gì chứ. Nhưng còn con nhỏ...

Chàng khuyến khích nó học tiếng Việt cuối tuần. Càng lớn, càng trưởng thành, chàng càng thấy nhu cầu phải biết tiếng mẹ Việt Nam trong chàng tăng lên. Những lá thư sau này của nó nửa Việt, nửa Mỹ đến buồn cười:

Guess what happen to me this morning? Sáng nay, ba mẹ giận nhau. Mẹ đi làm sớm quên chở em đi học. Ba đang giận, em đâu dám nhắc. Thế là em đành ở nhà. Nhà im lặng làm em muốn khóc nên em viết thư cho anh T. đây. Khi người lớn giận nhau, quên luôn những đứa con nít. Anh T. ở xa, khi giận ai đó, anh T. có quên Tiểu Thư không?

Chàng trả lời:

Khi giận ai anh cũng nhớ Tiểu Thư hết. Nhớ nhiều hơn lúc anh vui vì ai cũng làm anh nhớ Tiểu Thư ngây thơ mà dễ thương của anh. Lần sau, có chuyện buồn, gọi điện thoại cho anh biết. Gọi ở nhà thương cũng được. Anh sẽ gọi lại ngay cho. Từ ngày quen em, mỗi lần vào phòng mỗ, thấy ai có “bộ phận hư” anh cũng đều thương hơn lúc trước. Lý do vì anh nghĩ có thể họ cũng có người yêu dễ thương giống như Tiểu Thư của anh, lỡ có bề gì chắc họ oán anh lắm... Tiểu Thư không cho anh biết sáng bị bỏ quên ở nhà Tiểu Thư có khóc không? Lần tới về, anh sẽ mua cho Tiểu Thư hai cây viết mực để dành viết thư cho anh. Để khi em khóc, mực sẽ nhòa

và anh sẽ vui vì chia sẻ được một chút buồn của Tiểu Thư...

Tháng ba, khu vườn hoa của bệnh viện bắt đầu ra nụ. Những cành đào trắng, hồng dọc hai bên lối đi. Chàng gọi điện thoại cho mẹ, xin mẹ giúp chàng cưới con nhỏ về làm vợ. Chàng năn nỉ:

- Mẹ nói với ba mẹ nó đi. Nó mười tám tuổi hôm tháng giêng mà. Mười tám tuổi lớn rồi mà mẹ.

Mẹ chàng cười cười:

- Khi cậu Hai biết yêu, con người ta mới lớn ai mà gả... cho 'ông già' ba mươi mốt. Nó còn nhỏ, lấy nó về, có con, ai mà giữ. Đừng bắt tôi làm baby sitter nghe cậu Hai. Và lại, cậu Hai vẫn phê bình con gái Việt Nam đâu có đẹp bằng con gái Mỹ...

Vì thế mà thư nó báo được nhận vào UCLA làm chàng buồn hơn vui. Nó học ở đó, chàng ở đây, cách chi gần nhau. Chàng viết thư than thở:

Mười tám tuổi đã lớn chưa Tiểu Thư? Anh không biết nữa, nhưng anh mong rằng Tiểu Thư đã lớn. Nhất là khi anh nhớ Tiểu Thư ngày đêm. Người ta thường ví von tình yêu nằm trong tim nhưng với anh, nó trên vòm cây đào đầy hoa đang đong đầy đôi mắt anh. Đôi khi, anh thấy nó đong đầy trên đôi bàn tay đang cố gắng xoa dịu từng nỗi đau đớn của người bệnh. Mỗi lần nghe ai đó cảm ơn, anh lại muốn cảm ơn Tiểu Thư. Cảm ơn tâm hồn non nớt của em đã làm anh nhớ bốn phận anh trong tình yêu này. Anh phải làm sao để những "bộ phận hư" không còn hư nữa, để Tiểu Thư mỗi ngày chỉ nhìn thấy những điều tốt đẹp như những bông hoa đào mà thôi. Mùa Xuân nhưng nơi anh ở, chiều vẫn còn tối sớm. Trong bóng đêm, anh lại thấy tình yêu hai đứa hòa lẫn cùng cơn đói và khúc ruột anh. Bởi vì anh cần nó như anh cần thức ăn mỗi ngày, Tiểu Thư ơi...

Cuối tháng ba, chàng về Cali làm đám hỏi. Chàng nghe mẹ thăm thì những lời hạnh phúc với cha vì chàng đã yêu và bà đã có đứa con dâu Việt Nam rất hiền lành. Chàng thấy mình may mắn và hạnh phúc. Mẹ chàng cười luôn miệng. Chàng yêu con nhỏ không biết là bao nhiêu dù nó không còn nắm tay chàng tự nhiên như trước nữa. Bàn tay nó khi chàng bóp chặt, mềm nhũn và lạnh ngắt. Đôi môi đã biết thoa son màu hồng đào, đôi mắt đã có một chút phấn trắng của người lớn. Chàng biết mình sẽ có một đời sống đầy bất ngờ và ngạc nhiên vì con nhỏ mà mẹ chàng vẫn nghĩ là ngờ nghệch, ham ăn không còn con nít lắm đâu. Tối hôm qua tiễn chàng ra xe, khi chàng cúi xuống căn nhẹ cái đầu mũi lạnh ngắt và dễ thương, con nhỏ đã dúi vào lòng chàng một cuốn sách và nói trước khi cầm đầu chạy tuốt vào nhà:

- Tặng anh T.

Khi đi qua ngã tư đèn sáng, chàng thấy đó là quyển thơ của KAHLIL GIBRAN: Tears and Laughter mà cái chặn sách đã được dùng để đánh dấu những câu thơ sau đây:

Where are you, my beloved? Do you hear my weeping

From beyond the ocean? Do you understand my need?

Do you know the greatness of my patience?

Where are you, my beloved?

Oh, how great is Love!

And how little am I! (*)

Tháng ba có những hoa hồng đầu mùa, bé nhỏ, dễ thương và hương rất thơm. Chàng chợt hiểu vì sao mẹ chàng yêu cây cỏ quá sức khi chàng biết mình đã tìm thấy một nụ hoa hồng tháng Ba toàn hảo nhất cho đời mình...

.....

(*) Tác giả tạm dịch:

Anh ở đâu, anh yêu dấu?

Anh có nghe tiếng nước nở của em vang lên từ đáy biển?

Anh có hiểu em đang cần đến điều gì không?

Anh có biết sự kiên nhẫn đợi chờ ghê gớm của em

Anh ở đâu, hỡi anh yêu dấu?

Ôi! Tình yêu lớn lao và vĩ đại

Trong khi em nhỏ bé, khờ dại không biết là bao nhiêu!

Mùa Hè Đã Đi Qua...

Cuộc chia tay giữa hai người đã diễn ra không được êm ả như nàng vẫn nghĩ. Một buổi tối sau khi đi ăn về, nàng hỏi:

- Chừng nào Chúa Đảo đi?

Câu hỏi phóng ra vào một lúc bất ngờ, về một chuyện chàng vẫn cố tránh không đề cập tới làm chàng lúng túng thấy rõ.

- Vài ngày nữa.

Nàng đi thẳng tới:

- Vài ngày nữa là mấy ngày?

Chàng đánh trống lảng:

- Nghĩa là vài hôm nữa thôi, Nghé Ngọ sẽ lại hoàn toàn tự do. Em trông chờ điều đó lắm sao. Anh biết Nghé Ngọ muốn anh đi cho khuất mắt em để em dễ...

Nàng không nói nữa. Ánh trăng mười sáu rất tròn đang treo nghiêng sau mái dẫy nhà trước mặt. Khi chàng ngỏ lời yêu nàng, đêm tối đen và không có trăng. Như vậy là đã hai tháng hai tuần lễ. Rất ngắn, quá ngắn cho những tình cảm đang dồn ứ trong nàng. Những đêm mất ngủ,

những ngày thất thần khi trông thấy nhau... Nàng nói nhỏ với mình: Nghe Ngọ ơi, mi đang thất tình...

Mãi một lúc sau, trấn tĩnh lại được, nàng lại hỏi:

- Chúa Đảo đi gần hay xa?
- Anh sẽ cho Nghe Ngọ biết khi anh đến nơi.
- Em có đi thăm Chúa Đảo được không?
- Có thể được. Có thể không?
- Sao Chúa Đảo ác với em quá!

Chàng im lặng. Chàng có thói quen hay nhướn chân mày bên trái lên cao khi nói chuyện. Bàn tay trái với những ngón dài, rất mịn, rất mềm như bàn tay con gái, hay bẻ những lông tay kêu răng rắc. Nàng tủi thân:

- Chúa Đảo vừa ác, vừa độc tài, không thèm đếm xỉa gì đến nỗi khổ của em.

Chàng tức bực:

- Nghe Ngọ chỉ hàm hồ, hàm chứa...

Quen nhau, nàng học được từ chàng vô số danh từ mới.

- Ừ, thì em hàm hồ hàm chứa. Nhưng em không muốn xa Chúa Đảo.

Nói như vậy thôi chứ nàng đã biết họ không thể khác. Như chuyện chia tay là chuyện dĩ nhiên. Như giọt nước mắt trên má nàng đang trôi xuôi. Như nỗi nhớ thương đang tụ đầy trong tim, trong óc dù chàng chưa đi xa, chưa lìa bỏ nơi đây.

Chàng đưa tay vuốt tóc nàng:

- Nghe Ngọ có nhiều tóc thật. Đàn bà nhiều tóc thì sang. Trong khi tóc anh cứ rụng dần từng mảng mỗi một buổi sáng.
- Ừ cho Chúa Đảo trọc đầu luôn là tiện nhất. Em không muốn các cô nhìn Chúa Đảo say đắm như cô H., cô L., cô...

Những ngày sau đó, chàng không nói gì đến chuyện ra đi. Nàng đã tạm quên thì một ngày, chàng không xuất hiện vào giờ giấc như thường lệ nữa. Nàng ngóng đợi, từng tiếng xe qua, từng bước chân người. Cho đến khi nửa đêm. Cho đến khi nàng mệt mỏi, gục ngay trên bàn làm việc.

Chàng xuất hiện lù lù như bóng ma, gõ đầu đánh thức:

- Dậy! Dậy đi uống cà phê với anh.

Nàng ngỡ ngàng ngó thấy, chàng xa lạ hẳn như từ lâu không được gặp. Giọt nước mắt không

dưng tuôn trào làm nàng ngại ngùng:

- Tưởng không còn được gặp lại Chúa Đảo.

- Anh đã đi mà không đi nổi. Chưa xa đã thấy nhớ Nghé Ngọ ghê gớm... Chán ghê đi!

Nàng bước ra ngoài. Trời gió làm lao xao hàng lá trên cao. Chàng hỏi:

- Nghé Ngọ muốn mặc áo của anh không?

Chàng thích mặc áo sơ mi vải dày, thật dày, và nhất là ít khi chàng quên áo khoác ngoài. Thường thì là một cái veston màu thật đậm. Buổi tối, lê la quán xá, chàng có cái áo da màu nâu đậm, hoặc ít ra cái áo tàu kiểu Kung-Fu màu xanh. Nàng nín lấy cánh tay chàng:

- Thôi anh, khỏi cần...

Nàng bước, chân như không chạm đất. Cảm giác lạ lùng, không thể tưởng. Nàng chơi vơi, thấy mình nửa tỉnh nửa mê. Ăn uống, cười nói, như người mộng du.

Chàng đùa:

- Nghé Ngọ thay đổi mỗi ngày. Thần kinh méo...

- ừ, nó méo là còn khá. Yêu Chúa Đảo, với nỗi đờn đau dần vặt mỗi ngày, thần kinh chưa nổ đã là may...

Họ đến quán cà phê quen thuộc. Quán mở khuya 24/24. Họ thường gọi trà nóng với mật ong. Mỗi lần đến đó, nàng hay ăn bánh ướp mút táo, chàng hay gọi một đĩa bánh chocolat. Chàng ngắm đĩa bánh của nàng rồi phê bình:

- Đĩa bánh của anh gọn gàng, xinh đẹp. Bánh của Nghé Ngọ chè bèo, tùm lum, phản mỹ thuật. Đòi sống anh quy củ, đòi sống Nghé Ngọ bê bối, lệch lạc...

Nàng cười cợt:

- Nếu đĩa bánh của em biết nói, nó sẽ lên tiếng yêu cầu Chúa Đảo không nên xuyên tạc vì nó có phần ngọt ngào, mịn màng, hấp dẫn hơn cái bánh đen xì của Chúa Đảo.

Họ ngồi bên nhau đến khi rạng đông bắt đầu hiện ra ở phía sau tòa nhà ngân hàng bên kia đường. Cả hai cùng mệt nhoài, nhưng không muốn lia tay nhau. Nàng nói:

- Hình như Chúa Đảo định tâm làm thế phải không? Là nói với em ra đi nhưng rồi lại xuất hiện. Và vào lúc em không ngờ nhất, sẽ ra đi không trở lại...

Chàng ậm ừ:

- ừ... anh cũng định như thế...

Mùa hè, có những ngày nóng như thiêu, như đốt. Chàng nói về thị trấn nơi chàng sắp đến. Đòi sống bình yên lặng lẽ. Không quen biết ai, không tiếng thị phi, không người dòm ngó, ngoại trừ những cơn nắng đổ lửa, cháy da, cháy thịt, những cơn nắng làm ngại bước chân ra ngoài, ngồi

vào chiếc xe hầm hập nóng. Nàng ít khi đi đâu, không thể hình dung được nơi chốn nổi danh là thủ phủ ăn chơi của toàn thế giới đó. Chỉ thấy mình bình yên hết sức khi sáng dậy, hối hả chở con đến trường. Thành con trai sợ trễ học, mười buổi sáng đã nhăn nhó hết chín. Đưa con gái vừa đến tuổi dậy thì, đã có vẻ con gái trên đôi mắt to, trên làn da rất mịn. Sau đó, nàng đến sở, buổi sáng yên lặng, bàn ghế, giấy má lung tung trong căn phòng nhỏ, nơi làm việc. Thường thì bao giờ nàng cũng bỏ ra nửa tiếng đồng hồ để thu xếp mọi thứ đâu vào đấy, lau dọn, từ nhà vệ sinh ra tới phòng tiếp khách. Nàng có thói quen chỉ bắt đầu làm việc được khi mọi thứ đã bắt đầu gọn gàng, sạch sẽ, nhất là phải mở tung mọi cánh cửa cho mùi thuốc lá do cậu em làm việc muộn để lại trong đêm. Buổi chiều, nàng đón con, về nhà, nấu cơm, xem ti-vi, làm việc thêm một chút rồi đi ngủ. Cái góc phòng quen thuộc, son phấn, giường gối. Tất cả đã làm nên nàng, gần gũi, thân thiết, không còn muốn dời đổi biến động. Mấy tháng qua, từ khi yêu chàng, những đêm thức trắng, những dằn vặt làm trí não nàng căng thẳng, mệt nhọc. Nàng muốn nói với chàng rất nhiều lần: Anh, em kiệt sức. Đời sống này không còn một chỗ đứng cho tình yêu vĩnh cửu...

Buổi sáng, nàng về đến nhà. Vừa kịp đánh thức các con trở dậy. Nàng ngó mình trong gương, và vội quay mặt đi. Qua những giọt nước mắt vỡ vụn trên gương mặt xanh xao thất thần, nàng thấy rõ thần trí nàng đang tơi tả. Những đêm thiếu ngủ kéo theo những ngày mất ăn, những sợi tóc bạc gian khổ, những đường gân xanh chằng chịt trên tay. Nàng nuốt vội những hạt lệ thầm, nghe thương mình xót xa.

Anh,

Cuối cùng em kiệt quệ. Về tất cả mọi mặt. Tinh thần. Thể xác. Thôi, còn chút nghị lực cuối cùng, em phải dành để nuôi nấng các con. Cuộc tình của chúng ta rồi cũng sẽ phôi pha. Như cơn nắng hạ đang thổi qua thành phố lạ. Như những cơn mưa phùn mùa Thu xứ người, không còn là thời điểm để mộng mơ vì xứ sở này không phải là nơi nuôi dưỡng tình yêu, dù là chân thật hay giả dối. Em muốn nghĩ như thế. Như cuộc tình của chúng ta không có thật. Như mùa hạ đã đi qua. Những cơn nắng đổ lửa đã không còn. Cái duy nhất còn lại, là mùa hạ của một đời người. Ôi, mùa hạ diễm ảo tuyệt vời sẽ theo em, suốt đời còn lại...

Nàng lặng im, ngó khuôn mặt chàng chảy dài trong bóng tối. Ban ngày chàng ít nói bao nhiêu, thì ban đêm, với riêng nàng, chàng nói nhiều, rất nhiều về đủ mọi thứ chuyện. Họ đã ngồi với nhau rất nhiều đêm, tay trong tay, cười cười, nói nói, những giờ khắc cho nàng thấy rõ hơn ai hết, sự tin tưởng, sự tương kính ở về hai phía.

Buổi tối, khi xong công việc bề bộn của một ngày, họ thường nắm tay nhau, đi bộ qua những con đường vắng chung quanh nơi nàng làm việc. Những cơ sở kỹ nghệ nhỏ, đôi khi cũng làm việc rất khuya, những người Mỹ già thường ngắm nhìn với đôi mắt tò mò, đôi tình nhân hay đi dạo lúc nửa đêm. Nàng thường đùa, thò một bàn tay vào túi áo Tàu của chàng, nói nhỏ:

- Anh hàn sĩ không có một xu...

Chàng cười cười:

- Số em là số con cù lúi nên em mới yêu anh...

Nàng cười ròn tan:

- Em là con cù lúi nhỏ, anh là con cù lúi lớn.

Chàng ghét mỗi khi nàng “lý luận” chuyện tương lai. Chàng thường đánh trống lảng:

- Em lại lèm bèm lằng ằng...

Nàng thừa hiểu chàng tối kỵ chuyện này. Bằng lối nói khẳng định, đưa nàng qua chuyện khác. Thí dụ như: Anh yêu em, mỗi khi có ý nghĩ nào chợt đến có thể làm vẩn đục mối tình mình, là anh gạt phăng đi. Nàng nhủ thầm: Cái môn võ liễu của anh coi bộ không khá. Nàng có thể chỉ nhìn vào mắt chàng là biết được chàng đang nghĩ gì. Họ rất thú vị chia nhau những tia nhìn thông cảm trước một đối phương đang đùa nhạt như nước ốc. Nghề nghiệp làm nàng quen biết rất nhiều người. Dĩ nhiên là chàng không vui. Hãy nghe lối lý luận của hàn sĩ:

- Em thấy đó. Con rồng luôn luôn ở ẩn. Nếu có xuất hiện thì cũng để thế gian nhìn thấy có một phần. Hoặc đầu, hoặc đuôi, khuất sau một tầng mây. Em muốn thành rồng hay thành con trườn?

Nàng đùa tự nhiên:

- Em là con cù lúi...

Khi họ có một mình, nàng được chàng dạy bảo rất... giáo khoa thư. Như loại người nào nên chơi loại nào thì... kính nhi viễn chi, nên giữ một khoảng cách. Nhưng thật ra, thì... “ai xứng đáng để Nghé Ngọ bắt tay. Sao tên đó lại quàng vai em chụp hình?” Mặc dù nàng cố gắng giải thích, văn nghệ sĩ hay đùa... vô tội vạ, và nàng chỉ là một nạn nhân. Chàng cau kính:

- Sao chúng nó không quàng vai anh?

- “Thì tại anh là ... ông thần nước mặn, Chúa Đảo Đào Hoa”.

Mười lần gặp nhau, hết chín là chàng cần nhân. Nàng cười tỉnh rụi:

- Em ngu. Nhưng Chúa Đảo mới là người lằng ằng...

- Tại Nghé Ngọ vừa cười bằng miệng, vừa bằng mắt.

- May quá, em cười bằng mắt, nhưng em biết có người cười bằng đầu gối... để chạy cho lẹ!

Chàng cổ lỗ sĩ như ông đồ già. Bên cạnh chàng, nàng phải dẹp bỏ hết những danh từ mà chàng cho là không nhã nhặn. Chàng bảo:

- Anh chỉ tiếc là bây giờ anh không còn ai để dạy bảo anh. Nghé Ngọ có anh bên cạnh dạy dỗ là em tu tám kiếp...

- ừ, thì tu tám kiếp nên đến kiếp thứ chín em mới là con cù lúi...

- Cái đầu Nghé Ngọ cứng như đá. Anh nói nặng thì miễn may nó mới lọt vào đó chút ít.

Nhưng dù chàng nói nặng hay nhẹ, nàng cũng không hề giận dữ hay tự ái. Bởi vì, cái miệng đó, nụ cười đó. Dù cho đó là lời trỷch móc hay lời yêu đương ngọt ngào. Nàng thấy rõ hơn mỗi ngày qua, một khía cạnh khác của người đàn ông vẻ ngoài rất lạnh lùng này. Chàng mềm mỏng, nhỏ nhẹ, nhẫn nhịn. Cái nhẫn nhịn của một con hổ, một ông thần tướng không đếm xỉa tới những chuyện lụn vụn, cỏn con. Nàng nói rất nhiều lần, tỉnh queo:

- Thiên hạ nói về mình, em sẽ nhận hết. Nhận là... chỉ có em mê Chúa Đảo, còn đối với Chúa Đảo, em chỉ là con cù lúi...

Tự hứa với em thôi, sẽ cố gắng sống như Chúa Đảo đã dạy, mặc dù, Chúa Đảo bất công quá, em đâu có hư hỏng như Chúa Đảo đã nghĩ...

Chàng nhìn rất nghiêm:

- Anh chỉ nói điều anh đã nhìn thấy. Chỉ bớt, không thêm. Nghe Ngọ hư lắm...

Điệp khúc “Nghe Ngọ hư lắm” nàng nghe quen quá khi cuộc tình của họ bước vào tháng thứ ba. Nàng đùa:

- Tối nay mình kỷ niệm đệ tam chu... nguyệt, bởi vì không biết ngày mai, em còn Chúa Đảo bên cạnh em không?

Nàng cố pha trò cho chàng vui. Dù khuôn mặt buồn bã chán nản khiến nàng đau lòng quá đỗi. Nàng biết, nàng không thể làm bất cứ một điều gì. Người đàn ông của chị cả, của bất khuất, không phải là người đàn ông cần tới sự hiện diện của một người đàn bà để buồn hay vui. Dù cho đó là nàng, người con gái chàng đang thương yêu. Chàng nói nhiều về những ngày tù ngục. Về hòng súng ngu xuẩn đã bắn xuống chân khi chàng không chịu quỳ, dù bốn bề chỉ có rừng xanh cỏ dại. Những đoạn đường vượt ngục gian khổ để sau đó thấy mình thay đổi hẳn. Đa nghi, không còn tin tưởng vào những người đang múa may quay cuồng cho giấc mộng lớn, vạch trời khuấy nước. Có đôi khi, chàng rất vui, nói miên man với nàng về những ngày tháng cũ trước 1975. Những cô nữ sinh đẹp nhất thành phố. Chàng phá phách, nghịch ngợm, sống ngang tàng, coi trời như vung. Cho đến khi nước mất. Cho đến khi còng lưng đãi sỏi nơi các công trường cải tạo. Cho đến bây giờ, chàng thất chí buồn thiu ở đây...

*

Chàng ở xa, gọi về ra lệnh:

- Mai đi làm về, Nghe Ngọ mua vé máy bay lên trên này với anh. Anh nhớ Nghe Ngọ...

Nàng ngần ngừ:

- Chúa Đảo biết em ít khi đi đâu. Phi trường... máy bay...

Chàng cười rộ:

- Nghe Ngọ là con cù lúi. Sáng đến sở, gọi hãng máy bay lấy vé, đi chuyến chiều tới bên anh.

Nàng yên lặng. Đời sống bình yên, im lìm nhiều năm trong ngôi nhà nhiều bóng cây đã làm nàng từ lâu ngại đi ra ngoài trừ khi đi làm, hoặc cuối tuần lo chợ búa. Hành động bỏ vài bộ quần áo vào một cái túi xách, ra phi trường, đến một thành phố lạ nghe như rất giản dị ở xứ sở này, nhưng với nàng thì lại khác. Nàng ngại ngùng, nhút nhát...

Tiếng chàng thúc giục trong máy:

- Nghe Ngọ nhớ chưa? Thường thì có một chuyến bay buổi tối vào lúc nửa đêm.

Nàng vẫn âm ừ:

- Em sợ...

Chàng gắt gỏng:

- Em sợ cái gì? Sao em ngu quá vậy... Vậy mà cái mặt lại sáng như trăng rằm...

Buổi tối, sau khi dứt điện thoại với chàng, nàng loay hoay hết ra lại vào, hết lên lầu lại xuống dưới nhà. Nàng ít di chuyển, không có cả một cái xách tay nhỏ để đi xa vài ngày, không có cả cái túi nhỏ phụ nữ thường dùng để đựng son phấn. Nàng nhìn suốt dãy quần áo trong tủ, thấy bộ nào cũng dễ nhả vì nàng chỉ thích mặc loại vải lụa nhẹ nhàng.

Nàng trút hết lớp giấy tờ man man mê mê ra khỏi cái Samsonite dùng để đi làm mỗi ngày, cố nhét vào đó hai bộ quần áo ít bị nhăn, một cái quần tây, vài cái quần lót, đôi giày da cá sấu màu xám, vẫn đen. À quên, thêm một bộ quần áo ngủ. Nàng cố đè mạnh để có thể giải được cái khóa. Leo lên đầu tủ, nàng lôi cái ví da màu rượu chát, mẹ nàng cho từ hè năm ngoái khi bà từ Pháp sang thăm. Cái ví nàng vẫn không thích vì cái kiểu... cổ lỗ sĩ, bà già, nhưng rất tiện vì có quai xách dài có thể khoác vào vai, và đủ to để nàng có thể vứt vào đó hộp phấn, thỏi son...

Buổi sáng, nàng đến sớm, mặt hốc hác vì thiếu ngủ. 11 giờ trưa có điện thoại của chàng:

- Nghe Ngọ lấy vé chưa. Máy giờ lên anh?

Nàng thối thoái:

- Em chờ điện thoại của Chúa Đảo rồi mới lấy vé.

Chàng tiếp tục ra lệnh:

- Gọi điện thoại lấy vé ngay, rồi gọi lại cho anh trong vòng năm phút.

Nàng dạ nhỏ và làm theo như một cái máy. Chuyến bay 827, sáu giờ mười lăm phút thay vì bảy giờ như chàng nói. Nàng gọi lại báo cho chàng hay. Chàng reo vui qua máy:

- Nghe Ngọ lên sớm vậy à? Nhớ ghé chợ mua cho anh mấy mớ rau thơm...

Nàng rời sớm sớm hơn nửa giờ. Loay hoay lái xe đến chợ Việt Nam mua rau cho chàng. Gặp một người bạn gái đã lâu không gặp, cũng đi chợ. Bạn nàng nói xa nói gần, về tin đồn nàng và chàng yêu nhau. Nàng trả lời ồm ồm:

-Ừ, thì thiên hạ đồn rằng... Người ấy đã đi xa...

Đường ra phi trường vẫn là con đường quen thuộc nàng vẫn đi làm trước đây. Loay hoay tìm vào bãi đậu xe, khi nàng vào đến quầy hãng máy bay thì nàng đã là người hành khách sau cùng. Cái xách tay quần áo một bên, một bên là cái bao ny lông chợ với thịt heo, mắm tôm chua, và những bó rau thơm. Người tiếp viên hàng không chỉ nàng hàng ghế đầu sát bên cửa sổ còn trống, và bảo nàng có thể ngồi đó, nếu muốn, thay vì đi tìm đúng chỗ ngồi ghi trên vé. Nàng thấy lòng mình lâng lâng, đầu óc man man theo chiều lên xuống của máy bay. Hình như từ rất lâu, nàng không bước lên một chuyến bay nào, và cũng rất buồn rầu khi chợt nhớ ra rằng

nàng đã luôn luôn phải làm người lữ hành cô độc trong tất cả các chuyến bay đã phải đi trong đời. Nàng nghĩ tới chàng, ở thành phố lạ. Khuôn mặt trang nghiêm, thanh tú. Chàng nghĩ gì, nhớ gì khi một mình sống nơi xa lạ đó. Người đàn ông kỳ lạ với một trăm điều bí ẩn vây quanh. Đã tự nhủ với mình: Thôi, chúng ta gặp nhau quá muộn màng. Thắc mắc làm gì những chuyện nhỏ nhặt của đời sống riêng, khi chúng ta chẳng thể có với nhau một đời sống chung...

Nàng bước ra khỏi máy bay, chàng đã có mặt ngay cửa. Áo sơ mi dày, màu vàng nhạt, mới tinh. Nổi xúc động làm nàng ngượng ngùng, quay đi dấu mặt vì những giọt nước mắt chỉ chực rơi ra.

- Máy bay đến trễ. Anh đã bắt đầu lo. Mặc dù...biết chừng đâu lại là một điều hay. Cho Nghé Ngọ đi luôn đi, oan gia nghiệp chướng gì không rõ...

Nàng nói nhỏ :

- Ừ, em cũng thấy vậy. Nghé Ngọ đúng là oan gia nghiệp chướng của anh. Vậy mà xa nhau không đặng mới kỳ...

Chàng ngâm nga:

- Cũng đành nhắm mắt đưa chân, thử xem Nghé Ngọ xoay vần anh đến đâu...

Họ qua với nhau, những ngày cuối tuần vui, rất vui. Thức thâu đêm, nói chuyện thò thố đảo điên, chuyện trên trời, dưới đất, chuyện quá khứ, nhưng cũng cố tránh, không đề cập tới chuyện tương lai. Chỉ một lần, nàng cười cợt:

- Em đi lấy chồng, có anh thoát nợ.

Chàng ngồi trên chiếc ghế bành độc nhất của căn nhà, giang chân đá nàng đang ngồi dưới chân:

- Lấy chồng, lấy chồng. Em lúc nào cũng rậm rịch...

Nàng reo vui:

- Hôm nay Chúa Đảo nghĩ ra danh từ mới cho em. Nghé Ngọ rậm rịch. Hay ác...

Chàng bĩu môi:

- Đứa nào bỏ tui là đứa đó ngu. Sẽ ân hận suốt đời.

Nàng đồng ý:

- Đúng. Chúa Đảo nói đúng. Vì suốt cả đời còn lại, sẽ không còn cơ hội làm con cù lúi...

Cả hai cùng cười rộ. Chàng ký đầu nàng:

- Bắc kỳ con già hàm. Cái gì nói cũng được.

Nàng cãi lại:

- Em không phải là Bắc Kỳ. Em... Tam Kỳ Phổ Độ.

Những giờ phút bên nhau, qua như tên bắn. Đêm cuối cùng, chàng chếp miệng:

- Ngày mai Nghe Ngộ về rồi, anh sẽ lại nhớ em ngày đêm...

Nàng im lặng, cố hít đầy hơi thở chàng vào lồng ngực nhỏ. Nhớ đến ngôi nhà nhiều bóng cây, những chậu hoa nằm rải rác đâu đó, sân trước sân sau, bụi trúc đào đang tĩa dở dang. Nàng biết, nàng cũng sẽ nhớ chàng ghé gối, nhưng trong nỗi nhớ đã miên man niềm chia biệt, như khi nàng thu xếp gọn gàng đồ đạc để trở về, nàng đã thấy nỗi ngậm ngùi, vì nàng biết, sẽ không một lần nào nữa, thêm, nàng trở lại nơi đây.

*

Buổi sáng, sau khi đưa nàng ra phi trường, trở lại, chàng thẩn thờ đi qua phòng khách, phòng ngủ, nhà tắm. Nàng đi, nhẹ nhàng như khi đến, không để lại một dấu tích gì. Khi buông mình nằm xuống giường, chàng úp mặt xuống gối. Một sợi tóc của nàng vương qua miệng. Chàng nhặt lên, nhìn ngắm và chợt nghe xót thương nàng quá đỗi. Sợi tóc bỏ lại, đã là một sợi tóc phai, phân nửa bạc trắng. Chàng thổi tung, phần tóc bạc bay bay.

Giác ngủ đến sau đó, với hình ảnh nàng đứng giữa phi đạo đầy gió, những sợi tóc dài bồng có một màu bạc, trắng như cước...

Thêm đời anh chín bạc...

Chàng đứng đó, dáng cao lừng lững trong nắng chiều sắp tàn. Gương mặt quen thuộc trong một phút chững như lạ hẳn. Đôi mắt quàng thâm mắt ngủ, đôi môi mím chặt, rất nghiêm khắc. Nàng nói, nửa đùa, nửa thật:

- Tháng sau, tui đi lấy chồng.

Chàng cung cánh tay, để nhẹ lên đỉnh đầu nàng:

- Tôi bừa cái đầu bạn ra.

Cuộc tình của họ đã bắt đầu như thế. Bằng những lời nói đùa rất vui, rất thân những lần gặp lại sau 17 năm đi về hai hướng khác. Từ một cô nữ sinh rất hiền, rất dịu dàng, nàng đã có những sợi tóc bạc đầu tiên của những ngày khốn khổ dựng ngược trên đỉnh đầu. Chàng đã hết cái thời nhàn nhã của một công tử hào hoa, phong nhã. Cái còn lại duy nhất ở cả hai là sự khinh bạc, ngạo mạn. Và nhất là ở chàng, sự hào sảng, khí phách, ngang tàng, mã thượng.

Còn nhớ một buổi tối, chàng đến thăm. Nàng cau có. Người bạn gái thân nhất vừa cho hay buổi họp mặt tối hôm trước giữa một số đàn ông, trong đó có chàng, phê bình tin đồn vây quanh đời sống riêng của nàng. Nàng thách thức:

- Ông nói ít ít còn khá. Ông nói nhiều tôi đi chơi gấp đôi xem ai làm gì tui...

Lần đầu tiên chàng bỏ cái vỏ nghiêm khắc cố hữu, cười dịu dàng, cung nắm tay, đặt lên đỉnh đầu nàng, nói một câu sau này thành câu nói quen thuộc mỗi khi nàng bướng bỉnh tinh nghịch:

- Tôi bữa cái đầu bạn ra.

Lần nào cũng vậy, sau câu nói đó là kể như “huè”. Con người tưởng chừng như khối sắt nguội đó có một lần nản nỉ sau khi nàng vừa chấm dứt công việc của một ngày, sửa soạn ra về:

- Đi với tui chút xíu đi. Ra xe, đi tìm chỗ vắng, tui có chuyện muốn nói.

Nàng rụt rè:

- Sao Chúa Đảo không nói ở đây?

Chàng chỉ cái telephone:

- Anh ghét nó. Ghét luôn cái giọng ngọt như đường khi Nghé Ngọ trả lời điện thoại. Anh muốn đi ra ngoài với em một chút.

Nàng tinh nghịch:

- Chúa Đảo nói đi. Chúa Đảo có sợ em không? Sợ, thì em mới đi.

Chàng buông thõng hai tay:

- Ờ, thì sợ...

Buổi tối, bầu trời đen và sâu, không một vì sao. Đêm thật yên tĩnh, không một tiếng động khi chàng đậu xe vào bãi vắng bên hông một dãy nhà gồm toàn những cơ sở kỹ nghệ nhỏ. Chàng loay hoay bút rút, hỏi về liên hệ giữa nàng với những người đàn ông đang vây quanh đời sống nàng bây giờ. Chàng khởi đầu, cau có:

- Anh muốn Nghé Ngọ nghiêm chỉnh hơn nữa. Anh không muốn tụi nó cợt nhả với em.

Nàng nhỏ nhẹ:

- Chúa Đảo phải nhìn thấy chứ. Công việc của em phải thêm bạn bớt thù. Và dù vui vẻ với họ chẳng nữa, em không nghĩ họ dám sàm sỡ với em.

Chàng vẫn khó chịu:

- Khi nãy, Nghé Ngọ hỏi anh hai lần: em biết yêu ai bây giờ. Em đâu thấy ai xứng đáng với em. Nghé Ngọ cao ngạo lắm. Anh muốn trả lời câu hỏi đó. Người duy nhất xứng đáng được Nghé Ngọ yêu là... Anh!

Nàng im lặng, ngó khuôn mặt dịu dàng yêu mến quen thuộc. Bàn tay xương xẩu cứng như đá đang bóp chặt bàn tay nàng. Lối nói chuyện như nhả ra từng tiếng một, đôi mắt buồn thắm thắm, chàng nói về những ngày qua, nổi quạnh hiu, những tối lái xe như điên trên xa lộ, về lại nhà hút thuốc liên miên lặng nhìn trời bắt đầu hừng sáng. Chàng nói về những ngày tù ngục, về chí cả, về tinh thần bất khuất anh hùng của người cha đã mất, về người mẹ yêu dấu còn sống ở quê hương, về người em gái cô đơn, về những mối tình đã qua, những đau đớn còn ở lại. Bản tính tinh nghịch, nàng cắt ngang:

- Chúa Đảo có tất cả bao nhiêu người tình đã đi qua trong đời sống anh? Chắc khoảng 100 người? Hãy cho phép em yêu độ một phần mười con số đó. Nam nữ bình quyền, Chúa Đảo ơi...

Chàng bóp chặt nắm tay:

- Đừng nói đùa. Chưa nói được thì bút rứt. Nói xong rồi, lại khổ. Bởi vì anh biết anh không thể làm nổi điều anh nghĩ. Là nói cho Nghe Nghe biết, rồi biệt tích, không trở lại nơi này.

Nàng ngó ra ngoài. Nàng đã biết phải làm gì. Bởi nàng đã nhìn thấy rõ tình yêu nồng nàn, nỗi đam mê chất ngất, và tai hại nhất, sự yếu đuối vô cùng nơi người đàn ông cô đơn. Nàng biết nếu để chàng nhìn những dòng lệ tủi thân sắp chảy ra, nếu nàng quay mặt lại, làm cái điều nàng vẫn ao ước bao năm qua, được một lần úp mặt vào lòng chàng, khóc ngất, mọi giữ gìn họ vẫn có từ trước đến nay sẽ không còn. Và sau đó... Nàng rùng mình, cố tìm cách nói đùa:

- Mỗi ngày, Chúa Đảo không đến thăm em, em sẽ gọi cho Chúa Đảo 25 xu.

Chàng bật cười, bỏ bàn tay nàng ra:

- Chán bạn quá. Tôi nói chuyện đứng đắn mà bạn cứ đùa hoài. Biết vậy, tôi hôn đại bạn một cái cho xong.

Nàng nghĩ thầm: Anh, thôi anh. Anh khỏi làm chuyện đó. Ánh mắt anh đã đủ làm em khổ. Nàng trách nhỏ:

- Chúa Đảo ác với em quá. Em đã yên thân. Nỗi cô đơn đã thành đời sống. Chúa Đảo làm sống lại phần đời đã chết trong em để làm gì. Những rung động đàn bà. Những đôi mắt tình nhân. Em khổ, anh có vui? Chúa Đảo chưa ra chiêu, em đã thua, đã thảm bại. Thì thôi, tha cho em. Chúa Đảo phải cứng rắn hơn em chứ. Trong những ngày tháng tới, nếu em yếu đuối, em tìm đến anh, hãy cho em xin một điều: hãy quay lưng, đừng trở lại.

Chàng nhăn mặt:

- Anh không hứa điều đó đâu.

Nàng nhớ lại bữa tiệc cả hai cùng tham dự lúc chiều. Tiệc tiễn đưa một người bạn đi xa, bỏ lại sau lưng ngồn ngang mối tình cuối cùng với người bạn gái thân nhất của nàng, người nàng vẫn coi như người chị ruột, thân tình. Mối tình đến vào lúc không ngờ nhất, muộn màng nhưng đẹp. Vào lúc tưởng như chẳng còn gì cho nhau lại là lúc, người ta sống cho nhau nhiều nhất. Người đàn ông ngang tàng, nhiều điều tiếng về đàn bà lại là một người đàn ông cô đơn nhất. Lúc đầu thương bạn, nàng vẫn thường khuyên nên dè dặt. Nhưng sau những lần gặp gỡ, nàng thấy đó là người đàn ông dễ chịu, hào sảng và nhất là mối chân tình họ có với nhau làm nàng mừng cho bạn. Ngẫm nghĩ, nàng bật cười nhớ ra chính mình xúi bạn đi lấy chồng nhiều nhất. Cái đầu óc xưa như trái đất của nàng chỉ có một chiều trong mối liên hệ giữa đàn ông, đàn bà. Yêu nhau là phải lấy nhau. Phải thành hôn. Phải là vợ, là chồng. Dù quan niệm của bạn nàng cũng không phải là không hợp lý. Người đàn bà cô đơn, trải qua những năm dài tìm kiếm đã may mắn tìm thấy tình yêu cuối cùng, và, chao ôi, nó quý báu biết là chừng nào. Lấy nhau, đôi khi tình yêu sẽ nhạt, sẽ tàn phai...

Nàng nói với chàng về dự định cho những ngày còn lại của đời mình. Nàng không còn có ý định chung sống với bất cứ ai. Chỉ có bạn. Tri âm, tri kỷ. Cùng đi du ngoạn. Sống với nhau ngày

đầu như ngày cuối. Tương kính như tân. Bởi vì cô đơn, bạc phận đã là định mệnh. Nàng không còn ý định tìm kiếm, hoặc bắt đầu lại lần nữa đời sống mình. Nàng nói:

- Em không biết đó là hạnh phúc hay điều bất hạnh, Chúa Đảo ơi. Đời sống qua đi, sao em thấy ai cũng thương em hết. Cha mẹ, anh em, bạn bè. Do đó em cố sống cho ra người, mở lòng mình, sống sẵn khoái yêu thương mọi người. Em không thể làm vậy, không thể hại bất cứ ai dù đó là kẻ thù.

Chàng nói nhỏ:

- Từ bao năm nay, Nghé Ngọ đã là cái bóng của anh. Từ quan niệm sống. Từ sự cao ngạo, khinh bạc. Anh yêu, sao em cứ đùa hoài.

Nàng đau đớn:

_ Tại em và Chúa Đảo có ý thức và tự chủ, không thể làm những điều gây khổ cho nhau.

Chàng khẩn khoản:

- Nghe Ngọ hứa với anh, em không đi lấy chồng. Hứa với anh đi...

Chúa Đảo yêu dấu của em,

Nghé Ngọ muốn hứa với anh lắm chứ, như em sẽ không đi lấy chồng. Sẽ chờ anh mãi mãi. Sẽ là cái bóng của anh suốt đời em còn lại. Sẽ những tối đi về cô lẻ, nghe gót giày của chính mình vang dội buồn bã, những bài thơ ngâm trong đêm vắng, những bài hát vội cho chính em nghe. Giọng hát rất trong, điều cuối cùng em còn lại từ những ngày tuổi nhỏ. Những tối cuối tuần, yên lặng ngồi đan áo, nghĩ ngợi mông lung. Em biết em sẽ làm được điều đó, em đã quen với cô đơn và bóng tối. Quen luôn cả sự cô độc bởi em cao ngạo giống như anh:

Những phường bắt nghĩa xin đừng đến

hãy để thêm ta xanh sắc rêu...

Nhưng em nghĩ Chúa Đảo của em sẽ không đành lòng để em như thế. Vì thế mà có thể em sẽ đi lấy chồng. Cho anh yên với đời sống anh. Kiếp đàn bà đau đớn em đã đi qua, em không đành lòng làm người khác khổ giống như em.

Những chậu lan đầu mùa này đang rực hoa. Hình như, chưa bao giờ chúng ra hoa nhiều như năm nay. Có lẽ đó là dấu hiệu năm nay em được mùa ái tình nên Chúa Đảo với bộ mặt sắt ngỏ lời yêu em. Coi như trận đầu em thắng nhưng trận sau em chết. Có một câu thơ xưng tụng người yêu em quên không biết ai là tác giả: Thêm đời anh chín bậc đá đi lên...

Thêm đời Chúa Đảo, em chưa đi lên được bậc đá nào đã chết lăn quay. Tiện cho anh quá, khỏi phải ra tay "bữa cái đầu em ra làm hai". Trận Đào Hoa của anh có quyền ghi thêm một nạn nhân. Chết đau đớn, chết khỏe ru, chết mà không hề than van, ân hận. Em mong Chúa Đảo hài lòng...

Có cái P.O. Box nào bí mật cho em biết, mỗi ngày mình không gặp nhau, em sẽ gửi Chúa Đảo

25 xu. Chúa Đảo làm đúng lời em xin, biết đâu chừng về già, anh sẽ có tiền hút thuốc lá dài dài...

Điều cuối cùng em muốn Chúa Đảo biết anh là người đàn ông duy nhất trên thế gian này làm em sợ. Thường thì con hay sợ cha. Nhưng cha em thương em lắm nên em không có sợ ông già. Hồi nhỏ, lúc em đã 14 tuổi, mỗi chiều đi làm về, ông già vẫn còn bế em từ cổng vào nhà. Ba dạy em chữ Việt khi hai cha con nằm đọc báo buổi sáng trên ghế xích đu ngoài hiên trước. Có nhiều khi em nghĩ, trời đày em bây giờ bởi hồi nhỏ, em đã quá sung sướng, đầy đủ...

Gần sáng rồi, em dứt thư thôi, Chúa Đảo ơi...

8/1995

Giày Cỏ, Gươm Cùn

Nàng đứng nhìn theo cho đến khi bóng chàng dần khuất sau những kệ hàng cao phía bên trong siêu thị. Dáng chàng gầy, cao lêu khêu trông buồn cười với đứa con nhỏ nằm một bên bờ vai. Cái lối vác con của chàng trông vừa ngộ nghĩnh, vừa tức cười. Chàng không bế con trên tay như người khác mà vác đứa nhỏ trên vai như người ta gánh củi. Đứa nhỏ hình như đã quen với thói tật của cha, thân hình nó cứng đơ không hề có vẻ khó chịu dù bị vác như thế đầu nó hơi bị chúc về phía sau.

Nàng lắc đầu, lái xe ra khỏi bãi đậu. Họ chia tay bằng cách quay lưng, không ai nói với ai lời nào. Nàng lái xe qua những con đường nhỏ của thành phố lạ tìm đường ra xa lộ. Thành phố cũ kỹ, đường xá hư hỏng nhiều chỗ với những người Mỹ đen, Mẽo đứng dọc lề đường. Nàng chua xót thương thầm người đàn ông thất chí đang vui thân thể mình nơi quê người bằng cách sống lủi thủi giữa đăm đăm người dị chủng cùng đinh để không còn ai có thể nhận diện. Cái hào khí ngất trời đã trôi lững lờ cùng ngày tháng với lũ cá vàng nhỏ. Cái hào hoa thượng đẳng đã âm thầm tan theo ngày tháng cô quạnh. Cái tài hoa tột bậc đang nằm đâu đó trên những bức tranh đang thực hiện dở dang... Trong mối tình này, ngoài nỗi đam mê chất ngất đã có với nhau, ở nàng là một lòng ngưỡng mộ... Và họ đã chẳng cần phải bảo nhau đã cùng quyết định chấm dứt để không ai làm khổ ai đó sao.

Con đường mở ra một khúc quanh lạ hoắc. Nàng giật mình nhận ra mình đã lạc đường. Nàng vòng xe trở lại, lái loanh quanh tìm lại con đường cũ. Hình như bất cứ một xó xỉnh nào trên nước Mỹ bây giờ cũng có vài tiệm ăn người Việt. Nàng ghé vào một nơi có lối trang hoàng rất Tàu nhưng lại mang tên Phở Sài Gòn để vừa ăn cho qua buổi trưa, vừa hỏi đường. Đúng như nàng đoán, tiệm ăn của người Việt gốc Tàu, nấu phở không khác hủ tíu bao nhiêu trừ những miếng thịt tái nổi lều bều. Người chủ tiệm vui tính, hỏi chuyện Cali khi nghe nàng ở đó. Bà cho biết định thu xếp dọn về Cali. Nơi đây buồn quá cô ơi. Người Việt Nam rủ nhau đi hết. Bán cho Mỹ hoài chán lắm cô...

Nàng cố húp thêm miếng nước phở nhạt nhẽo cho khỏi đói, nghe người đàn bà nói huyền thuyên mà buồn cười. Quả thật ở xa mỗi chân, gần mỗi miệng. Nàng đang sống giữa lòng thủ đô người tị nạn, thiên hạ không ngớt soi mói đời tư nhau và cũng không thiếu những người chán nản muốn tách xa... Vấn đề là phải giữ tâm hồn cho quân bình, ở đâu cũng vậy thôi, nàng nghĩ thế...

Nàng nhớ tới những lần nói chuyện với chàng qua điện thoại. Chàng tán dương thành phố nơi chàng đang ở với lý luận ông già gàn, ông đồ nho thứ thiệt, như:

- Chẳng thà ở đây, sáng anh ra tiệm donut, ngó đùi Mỹ, trắng có, đen có, mập có, ốm có, anh còn thấy vui vui. Lần trước về Cali, ngó mấy cái đùi trắng phệ nổi gân xanh của mấy bà phán phom Giao Chỉ, anh muốn bệnh...

Nàng lắc đầu:

- Ai biểu anh ngó. Em ở đây quanh năm sao em không thấy...

Chàng ai oán:

- Tại em đẹp, em thông minh, em nói tiếng Anh giỏi lại được xếp Mỹ thương, em không bị thất nghiệp như anh...

Nàng an ủi:

- Anh có tài lo gì...

Họ quen biết nhau đã lâu. Trong tình yêu còn có tình thân. Như bằng hữu. Như anh em. Nàng nghe chuyện nhà của chàng bằng lỗ tai người bàng quan, chỉ nói vào không nói ra. Khi chàng than thở:

- Nhà anh lạnh ngắt như một nắm mồ...

Nàng lên giọng bà cụ non:

- Ấm hay lạnh do nơi anh. Anh phải ở nhà, lo cho vợ, cho con rồi cô ấy sẽ thay đổi. Anh đi tối ngày sáng đêm, ai mà chịu nổi...

Nàng nhìn ngắm đời sống gia đình chàng bằng kinh nghiệm đau đớn của người đã đi qua nên bình tĩnh, vững chãi hơn nhiều. Những khi gia đình chàng lục đục, nàng đứng bên ngoài, cố khuyên giải chàng bình tĩnh. Nhiều đêm, nhớ đến mối tình của mình mà buồn cười bởi nàng biết rõ hơn ai hết, cái đời sống lứa đôi trong nàng đã đi qua, nổi đam mê chất ngất họ đã có với nhau cũng không thể nào thay đổi được đời sống nàng hiện tại. Làm việc, suy tính, quyết đoỠn mọi việc. Như một người đàn ông, một người chủ gia đình. Nàng thú nhận:

- Ai mà chịu nổi em, bây giờ...

Rồi có một lúc, nàng cảm thấy tình cảm trong sáng của mình đã bước vào một ngõ quanh khác. Có vẻ bất thuận lợi cho cả hai bên. Nàng im lặng lui xa, sống rất bình yên và thoải mái như những ngày chưa có tình yêu chàng. Lâu lâu, chàng gọi điện thoại, thăm hỏi như người bạn thân. Nàng thấy chàng sống bình yên, đã mừng. Bởi vì còn gì quý hơn điều đó, ở nơi đây...

Băng đi rất lâu, chàng mới liên lạc lại. Giọng hơi lạc đi qua mỠy điện thoại viễn liên:

- Happy New Year em.

- Ừ, Happy New Year anh.

- Đời sống em bây giờ ra sao?

- Em vẫn bình thường. Nhà có thêm các cụ nên bận rộn và vui thêm một chút.

- Anh mừng.

- Còn anh...

Một khắc im lặng. Sau đó chàng nói nhỏ:

- T. đã bỏ đi. Đem cả con út theo.

Giọng chàng đau đớn, nàng nghe rõ nỗi nghẹn ngào vì chàng rất thương con, từng đưa con như những phần thân thể cắt lìa, để tạo nên chúng. Nàng không biết nói gì để an ủi. Chợt nghĩ đời sống nhiều khi bất công. Người có thì không màng, không muốn giữ. Người thiết tha, sợ hãi thì chuyện đến, vẫn đến. Hình như trong hoàn cảnh nào đó, dù đau đớn đến đâu, nàng vẫn đùa được:

- Ạng Thần nước mặn lại hoàn toàn tự do. Lại có lắm bà thân sơ thất sở.

Chàng nói như khóc:

- Lúc nào em cũng đùa được sao. Anh nhớ con đến muốn điên, muốn chết cho rồi.

Nàng lặng thinh, nhớ đến mình. Nàng cũng đã có những giờ phút tưởng chừng chỉ có cái chết mới giải quyết được tất cả. Nàng đã có lần sửa soạn cái chết rất bình tĩnh, chu đáo. Cho các con lên giường buổi tối. Chờ chúng ngủ yên, viết thư giả biệt, mặc cho mình cái áo dài lụa đen Hồng Hoa mang theo từ quê nhà, soạn mớ thuốc ngủ bầy, tám chục viên, và cẩn thận hơn, uống thêm vài viên thuốc chống ói mua trước khi lên máy bay sang xứ này... đoàn tụ. Nàng nghe ai nói đâu đó, rượu dẫn thuốc nhanh hơn nước bèn nuốt trọn mớ thuốc lỏn nhỏn với ly rượu mạnh. Nàng lên giường nằm giữa hai con, bình tĩnh chờ đợi. Những gì xảy ra sau đó đã thay đổi đời nàng vĩnh viễn. Hình như chân bên trái của nàng đã tê trước chân bên phải, khác với quan niệm nam tả nữ hữu. Nửa thân bên trái tê trước, nàng nhận biết điều đó vì khi rất muốn nhưng không thể bỏ cánh tay qua thân thể đưa con gái nằm bên trái nàng. Vào cái giây phút ngắn ngủi cuối cùng trước khi ngất lịm, nàng cảm thấy rất rõ hồn đang lìa khỏi xác, chợt thấy thương con vô cùng, thấy bỏ con lại là dại, muốn vói điện thoại đầu giường thì không còn kịp nữa. Nàng cảm thấy rất rõ, hồn đang lìa khỏi xác.

Tĩnh lại trong nhà thương, bao lâu sau nàng không còn nhớ rõ, trí óc chập chờn giữa hôn mê và thực tại không hiểu sao lại làm nàng nhớ đến căn phòng ngủ của mình ở quê nhà. Cái tủ gương nhỏ xíu bên tay phải, đầu tủ nàng hay để những đồ vật linh kính đàn bà: băng vệ sinh, đôi giày cườm ngày cưới, mớ album hình ảnh từ khi còn nhỏ ... Cảm giác nhầy nhụa một phần thân thể, nàng buột miệng nói câu nói đầu tiên với người chồng đứng bên cạnh: Anh leo lên đầu tủ lấy cho em miếng băng vệ sinh, khít bên mấy bộ đồ trần chưa kịp mang đi sửa của anh đó... Lời nói mê sảng đó làm cho một người hiện diện trong phòng bật khóc. Nàng có nghe tiếng khóc sụt sịt trước khi chìm vào giấc ngủ dài để khi tỉnh dậy thấy hai đứa con mặt mũi bơ bần, vẫn mặc bộ quần áo ngủ nàng thay cho chúng, trước khi uống thuốc tự tử. Nàng ôm các con vào lòng, nghe mùi chua chua mồ hôi từ mái tóc các con mà thấy muôn vàn tủi hổ. Ít nhất, dù đời sống mình coi như đã bỏ, hãy dành giữ nó cho các con.

Sau lần đó, nàng thấy mình khác hẳn. Từ đứa con gái yếu như sên nàng đã thành người đàn bà trưởng thành, lì lợm. Tất cả mọi thứ trên đời đều nhỏ bé, chỉ có hai đứa con... Nàng sống, bình tĩnh hơn nhiều. Nàng sống lạnh lùng, không có tình cảm dành cho người ngoài. Đời sống gia đình tan theo chân người đàn ông ham vui cũng chẳng làm nàng đau đớn mảy may. Bởi vì, nàng đã được tái sinh. Và sống tiếp đời mình bằng hai đứa con rất thương mẹ, ngoan ngoãn.

Nàng biết nàng không thể nói với chàng về kinh nghiệm đau đớn của mình. Mỗi người phải tự đi qua cây cầu hạnh phúc hay nghiệt ngã một mình. Học bằng lối khác nhau, hành xử bằng một lối khác nhau. Có khuyên, có an ủi nhau cũng bằng thừa. Nàng đã có cho nàng hơn mười mùa Xuân khác biệt nơi quê người. Đứa con gái nhỏ hay khóc đã ra đi vĩnh viễn. Bằng những viên thuốc ngủ đêm nào. Bằng những hạt nước mắt khóc cho mối tình đầu không còn. Bằng những sáng trời lạnh, lúi thủ ôm con ra khỏi nhà một mình, đi gửi trước khi đến sở ngồi vịn những con ốc chung với bọn đàn bà Mỹ, Mẽ cùng đình ít học. Bằng những buổi tối, dọn dờ con ngoan ngoãn để mẹ đi học, ra trường mẹ con mình sẽ có thêm tiền mua đồ chơi.

Nàng biết chàng sẽ còn đau đớn lắm. Cho đến một ngày nào đó, chàng sẽ như nàng bây giờ. Sự hiện diện của bất cứ ai trong đời cũng chỉ còn có nghĩa của bằng hữu. Đi hay ở cũng chỉ một ý nghĩa như nhau. Khen hay chê của tha nhân chỉ còn là cơn gió thoảng. Nắng hay mưa cũng chỉ còn màu nhớ không tên. Bởi vì, phần đẹp nhất, phần 'ta' nhất đã không còn. Nó đã ở lại Hồng Thập Tự. Đã ở lại Sài Gòn. Đã ở lại cùng hàng mẹ Trần Cao Vân. Ở lại Đà Lạt sương mù. Quảng Nam khô cằn, sỏi đá. Đà Nẵng doanh trại. Ở đây, ta chẳng còn ta. Thì xá gì đi ở...

Nàng muốn gửi cho chàng một thiệp Xuân với những câu thơ 'Hành Phương Nam', Nguyễn Bính. Thôi anh

Thế nhân mắt trắng như ngân nhũ

Ta với nhà người cả tiếng cười

Mơ gì ...p Tết thiêu văn tự

Giày cỏ gươm cùn ta đi đây.

Vàng Trắng Đã Khuất

Mỗi lần gặp nhau, người đàn ông có thói quen thường chỉ yên lặng nghe người đàn bà nói chuyện. Nàng nói liên miên đủ thứ chuyện, không chỉ bằng miệng mà bằng cả gương mặt sáng, lúm đồng tiền khi ẩn khi hiện. Người đàn ông bùi ngùi thú nhận:

- Đời sống tôi bây giờ, những phút thoải mái duy nhất còn lại là những lần được gặp lại bạn, nghe bạn nói chuyện...

Nàng mỉm cười, nụ cười tươi cả trong ánh mắt:

- Cám ơn anh, anh đừng làm tôi cảm động...

Người đàn ông tiếp tục lặng thinh. Nàng nói chuyện rất hay. Mỗi lần nói dù là những câu xã giao thường nhật cũng nhẹ, cũng êm đềm. Nhất là sự lễ phép, hiền hậu như một đứa con gái

còn nhỏ tuổi. Cuối câu, bao giờ cũng dạ, đầu câu bao giờ cũng thưa. Tất cả mọi cử động, mọi di chuyển ở nàng đều có một vẻ gì rất trong trắng, rất tội nghiệp ẩn đằng sau đôi mắt mở to. Đó là một người đàn bà sống trầm lặng và khép kín nhất mà chàng đã gặp. Cánh cửa nhà này sơn đen, hình như ít khi được mở. Lần nào chàng đến, tiếng chuông vọng hết chiều sâu của ngôi nhà lặng lẽ, không tiếng động. Người mở cửa cho chàng thường là bà cụ, mẹ nàng. Bà cụ rất vui mỗi lần nhà có khách, cụ thường bám theo chàng nói đủ mọi thứ chuyện. Nàng ngồi bên cạnh, chỉ ngó chàng rồi cười mỗi khi cụ quá vui, nói luôn cả những chuyện riêng tư của gia đình cho chàng nghe. Nhiều lúc đến thăm, nhìn thấy tận mắt đời sống này, chàng cứ nghĩ như điều không thực. Nàng đi về lặng lẽ như một cái bóng, lặng lẽ làm tất cả mọi chuyện cần phải làm: săn sóc cha mẹ, nuôi dạy các con. Chàng cố ý chờ đợi, lúc nào đó, nàng sẽ nói, sẽ tiết lộ chút nào đó về đời sống đã qua. Ví dụ như tại sao người cha của hai đứa nhỏ không bao giờ xuất hiện? Tại sao nàng có thể sống như thế, tuổi xuân qua đi bình yên không tiếc nuối...

Nàng thích cỏ cây. Nàng có một ngôi nhà rất đẹp với nhiều thứ hoa lá mà một người đàn ông độc thân như chàng khó lòng mà tưởng tượng. Đôi bàn tay nàng không mềm mại mà lại đầy gân xanh cũng chỉ vì thú mê trồng trọt này. Một lần đến chơi, chàng đã nhìn thấy tận mắt, nàng cố kéo bao đất phân rất to trên mặt đất, đôi vai gầy oằn xuống, theo sức nặng của bao đất. Chàng khó chịu:

- Tại sao lại thích hành hạ mình như thế?

Nàng cười:

- Anh có thể nhìn thú vui của người thành thú đau thương thì lạ thật.

Chàng vừa giúp nàng làm những việc đàn ông trong nhà, vừa khuyên nhủ:

- T. không bao giờ nên đi lấy chồng. Người như T. lấy chồng lại khổ.

Nàng chán nản:

- Anh thật lạ. Một ngày nào đó, tôi trúng số... độc đắc, gặp được người tử tế yêu thương tôi thì sao?

Chàng lắc đầu:

- Không ai có thể thương bà hơn...

Chàng bỏ lửng câu. Nàng cũng không hỏi tới. Có những khoảng thời gian họ cố tình như lãng quên nhau. Vài ba tháng. Rồi cũng có những khoảng thời gian, họ tìm gặp nhau luôn. Dù chỉ để nhìn, nói với nhau vài ba câu chuyện rồi chia tay và... đăm mắt ngủ. Có khi chàng còn tâm sự chuyện riêng với nàng. Nàng lắng nghe, ra giọng... gỡ rối tơ lòng, ngắm nhìn gương mặt chàng đăm chiêu mà buồn cười:

- Hạnh phúc thật giản dị, bạn ta. Như khi bạn được nghe tiếng trẻ khóc. Như khi bạn bị người yêu cắn nhằn, khó chịu. Vẫn còn hơn cái đời lặng lẽ của tôi...

Chàng âm ỉ:

- Tội đầy đầu, T. ơi. Kiếp trước T. tu nhiều, kiếp này sống nhẹ như bông. Không ai nợ mình, mình hết nợ ai. Không như tôi, tôi trả hoài không hết nợ... Khâm phục người, tâm trí như đá,

vững như đồng...

Nàng cười buồn:

- Yêu nhau khó lắm, ông ơi! Tôi mà yêu ai, tôi cuốn gói theo liền...

Nhiều đêm mất ngủ, chàng loay hoay nghĩ về nàng. Phải làm gì, nên làm gì? Nàng thì sao. Có yêu mình hay không? Câu trả lời thấy dễ mà khó. Cái đời sống không bóng dáng đàn ông bên cạnh, trừ những lần chàng đến quả thật có làm chàng băn khoăn không ít. Chàng muốn bỏ hết đi theo nàng, liều một phen mà lại ngần ngại... Đôi mắt sáng, thông minh mà buồn bã đó quá độc lập, quá tự tin...

Một buổi chiều, chàng đi làm về, lẫn trong đám hóa đơn credit card có cái thiệp đám cưới. Chàng ngạc nhiên, từ khi sang Mỹ, điều tối kỵ của chàng là đi ăn cưới. Thường thì chàng chỉ gửi quà mừng mà không bao giờ tham dự. Lâu dần bạn bè biết tính, bỏ qua cho chàng. Đầu óc nặng nề vì cơn say tối hôm qua nên trước khi về nhà chàng đã lái xe qua nhiều con đường dọc bờ biển. Khi vượt qua eo biển nhỏ mà một lần, có nàng đi cùng, nàng cho biết nơi đó đã xảy ra nhiều tai nạn nên bây giờ họ đã để những cây đèn pha rọi sáng trưng dù là giữa ban ngày. Từ đó, eo biển quanh năm mù sương đó đã mất đi vẻ thơ mộng... Lần đó còn nhớ, nàng đã ngâm nga:

Sương chiều bao phủ một màn thơ.

Chàng cười chế nhạo:

- Chắc chắn hầu hết những tên đã lao đầu xuống hố dưới kia đều là những tên vừa lái xe, vừa ngâm thơ như T. Ôi! tai họa của loài người...

Đã ba tháng qua chàng không gặp mặt, đời sống nàng ra sao? Nhiều lần cầm điện thoại lên chàng định gọi rồi ngần ngại. Chàng nhớ không khí yên tĩnh vây quanh đời sống nàng rồi băng khuâng: có nên hay không, những điều khuấy động? Dĩ vãng của ta đã dày hơn sương mù của eo biển đó. Chàng không một chút ngạc nhiên khi nhận được thiệp cưới của nàng. Chữ nàng xiêu vẹo trên một tấm giấy nhỏ: "Tính T. không thích ồn ào như anh đã biết. Chương trình 'về hưu' của T. đã tiến hành nhanh hơn là T. vẫn nghĩ. Riêng anh thì sao? Nợ đời đã trả được mấy phần?"

Chàng ngó đóa hoa lan tím khép lại trên nền lụa trắng của cái thiệp cưới, nhớ những chậu lan nàng đã nâng niu rất mực, nhớ đôi bàn tay lam lũ đầy gân xanh, nhớ những giấc mộng ban đêm của mình, chợt nghe oán hận dù biết mình vô lý: tại sao nàng không thể sống một mình cơ chứ. Mọi thứ nợ trong đời rồi cũng sẽ phải qua đi. Tại sao nàng không thể chờ... đến khi cả hai cùng có những mái tóc bạc phơ, một bình trà thơm sáng mai, giữa cái vườn hồng muôn sắc của nàng, giữa những quyển sách cũ rất thân, rất gần gũi của chàng. Đã nhiều lần lái xe trong đêm, bất cứ khi nào phát hiện mảnh trăng hiện ra trên nền trời sao cũng đều làm chàng nhớ đến nàng. Chàng đã nghĩ mối tình của mình với nàng cũng tựa như ánh trăng kia. Đó là chút nhà quê, chút tuổi thơ còn sót lại, chàng đã mang được theo mình, khỏi quê hương.

Chàng bật cười với ý nghĩ lẩm cẩm vừa thoáng qua trong trí. Ngày mai, chàng sẽ mang thiệp cưới của nàng vào sở nhờ cô Mỹ ngồi cạnh ghi hàng chữ: Return to Sender, no forwarding address. Chàng hiểu tính nét của nàng. Bao nhiêu năm, bao nhiêu ngày tháng đã qua, nàng vẫn là một con thỏ nhút nhát, sẽ không bao giờ có chuyện nàng tìm đến nơi chàng ở. Chàng có thể hình dung nàng khi nhận cái thiệp cưới bị trả lại. Nàng sẽ đem nó vào cất ở bàn viết trong

phòng ngủ, cố giữ vẻ bình thản, sẽ xuống bếp làm cơm chiều, sẽ hòa nhã với mẹ cha, nhưng khi còn lại một mình ban đêm, nàng sẽ băng khuâng, sẽ nghĩ ngợi... Chàng nhớ những lần tiễn chàng ra xe. Gương mặt bối rối và câu nói vội: You're always my best friend... Chàng nghĩ nếu còn cơ hội gặp lại, chàng sẽ nói với nàng: dù nợ tình anh giảng mắc tứ phương, dù anh đi qua đời sống này với bao nhiêu người đàn bà chẳng nữa, em vẫn là một hình bóng không thể so sánh hay thay thế nổi. Ôi, cái ánh trăng nhà quê mùa mưa của anh...

*

Nàng nhận được cái thiệp cưới chàng trả lại mà mỉm cười. Người đàn ông đó muôn đời vẫn là một đứa con trai nhỏ. Đùa nghịch với chính đời sống mình, không bao giờ muốn nhìn thấy một điều gì là quan trọng. Dĩ nhiên là nàng biết chàng yêu mình. Cái tình yêu xa lắc lơ như ánh trăng nhà quê chàng nói hoài mỗi khi họ cùng ngắm trăng ở vườn sau của nhà nàng. Chàng ít nói nhưng đôi mắt đùa cợt với đời vẫn nhìn nàng đắm đắm đã nói hộ chàng rất nhiều lời. Tự thâm tâm, cả hai đều đã nhìn thấy không thể có một kết hợp giữa hai người... lãng mạn như lụa ngà Hồng Hoa. Lời chàng tự chế giễu cho cái mối liên hệ của họ. Chàng coi đó là chút mơ mộng cuối cùng của mình. Nàng thì sợ hãi... Có lần chàng phê bình:

- Bà thật ấm ớ... mà lại hay.

Nàng đáp lễ:

- Ông thì thật... hay ấm ớ.

Nàng biết rõ mình hơn ai hết. Nàng đã quá mệt mỏi. Không còn có đủ tinh thần để mà đối đầu với dĩ vãng tai ương của chàng. Chàng đi vào đời sống như đi vào một cuộc vui qua đêm. Tất cả mọi điều quuyền rũ đều ở lại, ngắn hay dài. Nàng đi vào đời sống bằng trách nhiệm và bằng những hạt lệ chảy thắm trong đêm. Khi những giọt lệ đã khô thì cũng là khi nàng đã khác. Đứa con gái nhỏ lãng mạn thường đứng bên cửa sổ nhìn bông cỏ lau bay trắng trời đầu mùa mưa đã sợ hãi cuộc đời đến độ, lánh xa được chừng nào hay chừng đó. Chàng thích đám đông, thích tranh luận. Nàng sợ bóng người, sợ những điều khuấy động. Chàng tìm đến nàng khi chàng cần một nơi yên tĩnh, khi chàng nhớ đến bóng trăng nhà quê ấu thơ. Nàng gọi cho chàng khi giữa cái im lìm, bất động của cả không khí nàng đang thờ, nàng chợt thấy mình thất lạc. Nàng úp mặt vào đôi bàn tay, nước mắt ràn rụa hỏi chàng: tôi còn sống hay đã chết? Sau đó, nàng trấn tĩnh, đùa cợt khi nghe chàng xót xa:

- Bà gầy quá. Đóng phim ET chắc ăn khách.

- Ừ, thì... đời không thương tất cả héo khô dần

Có một lần, chàng rủ nàng đi nhậu. Ngày hôm sau nàng gọi điện thoại báo tin đang cảm nặng. Chàng không tin:

- Tôi nhậu, bà chỉ phá môi mà lại cảm... Lạ thật!

Nàng nói rõ lý do. Buổi tối, khi lên giường nàng xoa tóc ra. Không quen mùi thuốc lá bám vào tóc nên nàng không ngủ được, phải đi gội đầu lúc một giờ sáng, có lẽ vì vậy mà bị cảm. Chàng ngán ngẩm:

- Kiểm tu viện ở đi bà ơi!

Họ không nói với nhau nhưng đã ước hẹn ngầm. Sẽ ráng trả cho xong hết nợ của đời. Một ngày nào đó, khi đã già, sẽ bên nhau. Nàng biết quyết định lập gia đình của mình không làm chàng ngạc nhiên. Người ngạc nhiên chính là nàng. Chỉ có một điều, nàng biết rõ đã đến lúc nàng phải đổi thay. Người ta không thể sống như một Ỗnh trắng. Bàn chân bước xuống đời dù là một bước chân hụt hẫng cũng chính là đời sống. Nàng biết chàng không có dọn nhà. Tính lười di chuyển đã giữ chàng lại trong apartment nhỏ đó từ chín năm qua chắc còn lâu lắm mới mất chàng. Nàng sẽ gửi cho chàng một cái thiệp khác. Loại thiệp "Thank you" vẫn bán sẵn ở chợ và dù không viết một chữ nào, nàng chắc chàng sẽ hiểu điều cuối cùng nàng muốn nói.

Cám ơn anh đã tránh mặt, đã không xuất hiện trong ngày cưới em. Cám ơn anh đã cho em được mãi mãi là cái bóng trắng nhà quê của anh. Dù em đã đổi thay, dù em đã cố tình bước chân xuống đời...

Đường xa đã đi

Nàng có một tinh thần hài hước cao độ. Lần nào gặp nhau, hai đứa cũng cười chết bỏ. Vậy mà xa nhau, nàng lại nước mắt ngắn, nước mắt dài. Chàng chê:

-Vậy mà cứ tự nhận là...Đào Nương(*). Đào Nương gì mà nhão nhẹt, yếu xìu.

Nàng nói qua tiếng khóc:

-Tại em tủi thân...

Chỉ có vậy mà chàng yêu muốn đứt ruột, đứt gan. Những ngày tháng xa nhau, chàng đi lơ ngơ như bóng ma. Nhìn đâu cũng thấy nàng, nhỏ xíu, ốm nhom, chịu đựng, lì lợm. Chàng quyết định:

-Phải làm đám cưới ngay đi em. Xa nhau như thế này chắc anh...thăng.

Nàng hưởng ứng:

-Anh nói gì em nghe cũng được hết. Điều này, em nghe còn được hơn. Anh nói với ba đi.!

Chàng hùng dũng:

-Có chết, anh cũng nói...

Công việc của nàng bận hơn, gia tăng theo những cú điện thoại càng lúc càng nhiều của chàng. Chàng biết mà vẫn kì kèo:

-Cho anh thêm 5 phút nữa.

Nàng hào phóng:

-Cho anh luôn đời em còn được. Có điều anh không để em làm việc trả nợ. Anh vừa được em, vừa được nợ. Quyết định đi, bạn ta.

Chàng mơ mộng:

-Miễn anh có em, cái gì...cũng đặng.

Chàng vẽ trong đầu một “kiểu mẫu” gia đình rất tiểu thuyết bà Tùng Long như sau:

-Anh chỉ muốn em nhàn, sung sướng. Anh đi làm về thích nhìn thấy em áo quần lụa trắng, ngồi chơi với con trong phòng khách. Anh thay quần áo, hai đứa làm cơm, gia đình quây quần, em ơi!

Nàng “ơi” một tiếng dài qua điện thoại, nhớ đến khuôn mặt trẻ thơ, thành khẩn của chàng khi nói chuyện, vừa đưa tay đấm cái lưng mỗi như sau một ngày dọn dẹp vườn tược. Chàng thắc mắc:

-Em “ơi” không bình thường.

Nàng chọc:

-Sao anh biết em “ơi” không bình thường. Em vất vả, lao động vượt chỉ tiêu theo “Bác và Đảng” đã quen nay anh cứ vẽ cho em một con đường... hưởng thụ là vinh quang. Em là người thông minh, hễ học là em học nhanh, học lẹ, sau này, anh đừng có than thở, anh...ơi.

Chàng “ơi” lại và bỏ nhỏ:

-Khi Cậu Ba biết yêu...

Những cuộc đối thoại, lằm cằm như thế đã giúp chàng trở thành một khách hàng gương mẫu cho hãng Pacific Bell và American Airline. Đó là chưa kể những trục trặc nhỏ khác. Ví dụ như chàng lơ đãng, vừa lái xe vừa lan man nhớ nàng, đến ngã tư từ từ nhấn ga, đụng ngay vào xe trước mặt. Ví dụ như bỏ thuốc lá khơi khơi sau lần đầu tiên được người mái tóc thơm ngát của nàng bị tằm mùi thuốc lá chàng. Số là, nàng gọi đầu trước khi chàng đến đưa nàng đi ăn. Tiệm cơm Việt Nam, mù mịt khói thuốc lá người, thuốc lá chàng làm nàng muốn ngộp thở. Nàng than thở:

-Anh người tóc em rồi biết. Chán nhất là vừa gọi đầu xong, tóc lại ngát...hương thuốc lá.

Chàng phát giác ra mùi thuốc lá “rùng rợn” trên mái tóc ngát hương nửa giờ trước đó của người yêu. Chàng hốt hoảng:

-Anh sẽ bỏ thuốc l.

Quyết định “anh dững” đó làm chàng ho sật sừ suốt hai tuần. Nàng thương hại nói nhỏ:

-Hay là anh cứ hút in ít đi vậy.

Chàng cương quyết:

-Anh không muốn làm tóc em hôi.

Nhiều đêm mất ngủ, xôn xao, nàng tự hỏi mình mơ hay tỉnh. Chàng có thật hay đó chỉ là giấc mơ. Một giấc mơ rồi sẽ tan theo dần với những sản sóc nhỏ nhặt thường nhật. Một người đàn ông nhỏ nhẹ, vỗ về. Một bờ vai nương tựa khi nàng tủi thân, muốn khóc. Nàng sống, chai lì như

đá, chịu đựng cho đến khi chàng xuất hiện. Người ta thường ví người đàn bà như giòng suối mát cho đời sống của người đàn ông. ở nàng là điều trái ngược. Chàng với trái tim nhân hậu đã là giòng suối mát cho đời sống nàng khô cằn, buồn thiu. Những sớm ra đi, những chiều trở lại nhà, hoa đào mùa Xuân, hoa muồng tím mùa Hạ, cây phong đỏ lá của mùa Thu, cành đào trơ mùa ụng...Nàng sống quần quanh, đập trên những cánh hoa, những đống lá nhiều năm một mình. Tiếng động thầm của cánh hoa, tiếng lao xao của lá khô chỉ còn là thứ âm thanh vô hình, vô nghĩa. Đôi khi lúc nhà thật vắng, cha mẹ nàng đi thăm bà con, các con nàng ra khỏi nhà với bạn, nàng chợt bắt gặp mình cất tiếng ca, những bài ca rất cũ. Mỗi bài hát nhắc nàng nhớ một kỷ niệm riêng, rất đau đớn, buồn rầu. Như mùa Đông ở Paris 1976. Nàng nằm nhìn trời tuyết bên ngoài, sống cYi mùa đông đầu tiên ngoài quê hương trong nước mắt và Buồn Tàn Thu của Văn Cao:

Ai lướt đi ngoài sương gió

Không dừng chân đến em bẽ bàng...

Cao ốc tập trung những người Pháp tịch hồi hương đã có những xô bồ, xô bộn của tập hợp tạp chủng không thể tránh: Tây đen, Tây trắng, Tây lai, Việt Nam, người Phi dân Tây... Đánh nhau như cơm bữa, chửi nhau vì đứa trẻ này vô tình xô ngã đứa trẻ khác là thường. Nàng chỉ biết im lặng ôm con trong căn phòng nhỏ, cuối dãy, sát cạnh cái nhà bếp công cộng ồn ào từ sáng tinh mơ đến nửa khuya. Nàng dắt con đi dạo, qua những con đường yên lặng của phần đất mới mở mang phía nam thành phố Paris, nơi cư ngụ của những người nghèo cùng đinh, cố gắng giữ cho các con khỏe mạnh, ngoan ngoãn. Các con nàng xinh xắn, dễ thương, hồng hào khác hẳn nhân dáng yếu đuối của nàng. Nàng sống cách biệt đến độ gây tò mò cho tất cả mọi người. Có lần nàng nghe tiếng đàn bà nói trong căn phòng đóng kín cửa khi nàng đi qua:

-Chồng cô ấy đâu? Chắc là đẹp trai lắm vì hai đứa con cô ta đẹp như búp bê.

Nàng nghe, vừa hãnh diện vừa nuốt nước mắt đau đớn. Người chồng ở xa dù cố tình che giấu, những điều thu lượm được đã cho nàng biết nhiều sự thật đau lòng. Câu nói của bà chị chồng nhảy nhót trong đầu: Đừng sang bên này, chị sợ em sẽ không chịu nổi những điều sẽ nhìn thấy.

Mỗi cuối tuần, ba mẹ con nàng lặn lội tuyết gió hai tiếng đồng hồ xe lửa, xe điện về thăm cha mẹ nàng. Con chó xù bụ bẫm nàng không còn bế nổi, mà dắt thì nó đi quá chậm, đôi khi làm trễ chuyến xe buýt phải đợi cả giờ sau. Vì thế, đôi khi nàng kéo con đi nhanh, nó té lăn cù theo những bậc thang của trạm xe lửa. Cũng may mùa đông Paris phải mặc quần áo dày, con bé lại đứng lên cười toe toét. Các con nàng đẹp và dễ thương đến nỗi, ở đâu, những người đàn bà Tây Phương đều quay đầu lại, trầm trồ, khen ngợi. Nàng học đàn, đàn lầy cho các con những bộ đồ len rất công phu, rất dễ thương. Nàng cố che giấu nỗi đau thương riêng với cha mẹ. Mỗi lần nhận được thư người ở xa là cố tìm nơi thật khuất, đọc, và nuốt nước mắt trong lòng trước khi trở lại nhà đối diện với cha mẹ già. Mùa đông đầu tiên ở Paris, cha nàng bị đau phổi nặng, phải vào nhà thương. Từ đó cho đến nay, giấc ngủ ban đêm của ông chỉ còn là những lượng thuốc ngủ tăng dần theo thời gian ngủ giảm dần. Nàng thức trắng nhiều đêm, mỗi đứa con một bên, nghe đời sống trôi đi buồn tênh trong túi thân và cô đơn của không khí đại gia đình vây quanh. Đôi khi nàng cảm tưởng như trí óc nàng sẽ nổ tung nếu nàng cứ tiếp tục đóng trò bình thần, tiếp tục che giấu sự thật đang chờ đợi nàng phía bên kia bờ Đại Tây Dương, nơi người chồng, người cha các con nàng đã có cho anh một đời sống khác...

Nàng sống như thế, chai lì cho các con trưởng thành. Làm cách nào nàng đã đi qua, làm cách nào nàng sống, nàng không còn nhớ nỗi ngoài trừ mỗi ngày là một cố gắng triền miên, không

ngừng. Sự xuất hiện của chàng trong đời cho nàng cảm gic mình như một phiến cây đã bao năm chai lì cùng sương gió bỗng dưng bị lật ngửa, phần non dại bỗng phơi bày dưới nắng, chói lòa, ngất ngư. Nàng khóc ngất trong điện thoại:

-Em không biết làm gì nữa bây giờ. Em cố gắng, cố gắng hoài mà sao em cứ khổ hoài...

Chàng xót xa an ủi:

-Có muốn anh đi về với em bây giờ không? Em như thế làm sao anh chịu nổi. Anh không muốn nhìn thấy em khổ sở như thế nữa.

Vài tiếng đồng hồ sau đó, nàng lại cười tươi, vui vẻ, ở nhà nấu cơm cho các con, cho cha mẹ. Chàng than thở:

-Em, anh nhớ em muốn điên. Em đang nấu gì đó?

Nàng liếng thoảng:

-Em đang nói chuyện với ba về anh. Ba đồng ý với em là anh number one. Tuy nhiên trong nhà, đực...chạy.

Chàng thêm:

-Chạy...tới.

Nàng bảo:

-Mạng đổi mạng.

Rồi ngâm nga:

Nói với ai đường xa đã đi

Không lối về , biển mù sương che*

Có lần nàng triết lý vụn:

-Em thấy anh dại hết sức. Đang bình yên, vui vẻ lại đòi lấy em, mang nợ vào thân. Đang nhà cao cửa rộng, bay nhảy như chim lại đi về nhà vợ, ở rể, dại chi mà dại.

Chàng chép miệng:

-Em có nhớ phim Cuốn Theo Chiều Gió không? Có người tự nguyện làm nô lệ dài dài. Trước đây ai nói anh sẽ đi về nhà vợ, anh sẽ cho rằng họ điên...Phải nói là tình yêu của em mạnh thật...

Chàng nói về giấc mộng mang nàng trở lại quê hương. Chàng nói về lục tỉnh, về cù lao ông Chưởng, về những con rạch nhỏ của quê hương. Chàng nói về rau đắng, rau thầu đầu.

Mời em ta có con đường nhỏ

Và có đôi bờ tơ biếc xanh.

Đêm nơi xứ lạ, hai đũa giang tay cười nói. Trên tháp cao, thành phố xứ người thấp thoáng dưới chân. Nàng nghe mình yêu thương ai quá đỗi. Nàng nhớ bước chân mình đã lang thang nhiều nơi và nơi nào, nàng cũng khóc, cũng tủi thân vì cô đơn khi nhìn thấy vẻ trắng lệ hào nhoáng chung quanh. Như kỷ niệm lần đầu tiên đặt chân lên tháp Eiffel vào buổi tối đi chơi với gia đình khi buổi chiều nàng nhận được thư người chồng ở xa xác nhận đã có gia đình với một người con gái khác. Nàng dấu lá thư vào đáy tủ, thay quần áo dẫn các con đi chơi với gia đình. Gió mùa thu Paris làm da mặt nàng lạnh cóng. Từ trên cao nhìn xuống mùa thu Paris làm nước sông Seine tối và êm ả. Nàng đã chợt có ý nghĩ muốn trằm mình dưới làn nước lạnh, hy vọng nó sẽ làm nguội đi dòng máu nóng phần nộ đang muốn tuôn trào...

Tất cả đã qua. Cái còn lại là bàn tay dẫn dắt rất dịu dàng nàng đang có đêm nay. Đêm mùa hạ xứ người không đầy sao như đêm mùa hạ quê nhà. Nàng muốn khóc khi chợt nhớ ra rằng ngoài mối tình họ có cho nhau, chàng còn là hiện thân của quê hương, của lá me, của áo lụa, của trời Saigon chuyển mưa, của bông lau bay trắng trời đầu mùa mưa, của hóa châu, của tiếng đại bác trong đêm, của những giấc mộng tuổi thơ không thành...

Anh, chẳng trơ mà em yêu anh đến thế...

.....

(*) Một bút hiệu khác của Hoàng Dược Thảo khi viết phiếm

Xa Nhau Lại Nhớ Đường Đi, Lối Về

Nước sông Lam vừa trong vừa mát

Đất Giang Lam lấm cát để đi

Đôi ta như con chim qui

Xa nhau lại nhớ đường đi, lối về.

(Ca Dao)

Chàng lái xe Corvette mui trần, Áo đỏ quần xanh, màu mè như một tay chơi thứ thiệt. Nàng giận dỗi, chầm khuất trong đám đông. Vậy mà cứ bị chàng làm phiền dai dẳng mới kỳ.

Từ khi văn phòng nàng làm việc có thêm máy fax, mỗi sáng đến nơi nàng nhận được một tờ thư... vớ vẩn đại loại như:

- 'Em có phước lắm mới được một người độc thân "chì" nhất Orange County thương tưởng đến.'

Hoặc:

- 'Anh chưa thấy một người đàn ông nào trên bốn mươi mà đẹp trai hơn anh. Em còn chờ gì mà không gật đầu cho lẹ lên.'

Có lần chàng gọi điện thoại đến văn phòng. Cô thư ký nhỏ cho biết nàng đang bận và hỏi tên. Chàng đồng dạc:

- Bảo cho cô ấy biết mối tình vĩ đại nhất đời của cô ấy gọi.

Cô thư ký bèn đùa:

- Xin ông cho biết tên. Nếu không cô tôi sẽ không biết là mối tình nào.

Cũng có khi chàng kết luận qua điện thoại:

- Em yêu anh mà không dám nhận...

Nàng gật đầu:

- Anh nói đúng. Có điều chưa kịp yêu, em đã có cảm giác... thất tình. Điều hiển nhiên cho bất kỳ đứa nào ngu dại đi yêu một ông playboy...

Ngày Valentine, chàng gửi tặng nàng một đóa hoa hồng nhỏ xíu nằm lẫn trong bó hoa cẩm chướng. Chàng ví von:

- Đóa hồng nhỏ là tình yêu tuyệt vời của anh. Còn bó cẩm chướng là sự kỳ cục, bướng bỉnh của em khi không chịu lấy anh cho rồi.

Nàng dài dòng:

- Hôn nhân là xuống tàu... vượt biên tìm hạnh phúc. Anh dùng chữ "cho rồi" làm em có cảm giác... tàu đang bị hải tặc Thái Lan vây.

Chàng ham chơi, sôi nổi. Nàng bình bình, êm êm. Chàng cười chọc:

- Em già như... má anh.

Tuy nhiên, cuộc tình có vẻ trái cựa này đã làm nàng cười luôn. Có lần nhận thấy mình cười nhiều từ khi quen chàng, nàng tự hỏi: Không lẽ mình lại yêu anh chàng cao bồi này? Ý nghĩ thoáng qua, nàng đã tự lắc đầu quày quật: không thể được... Chàng đi du học từ khi còn nhỏ ký ức của chàng về quê hương chỉ quanh quẩn cái chợ Bàn Cờ với hàng bún riêu, đồ nhậu độc đáo. Còn mấy cái 'dzụ' như... lá me bay vàng con phố cũ hay Saigon sáng lên sau cơn mưa chiều đối với chàng chỉ là điều mơ mộng trong trí tưởng tượng của nàng. Nàng phê bình:

- Anh có nước da màu tóc Việt nam nhưng trái tim là người Mỹ.

Chàng O.K. liền nhưng:

- Em có trái tim Việt Nam mà cái đầu thì của Mỹ. Yêu mà không chịu lấy chồng.

Lý luận với chàng là lý luận với cái cối xay. Vòng vòng, vòng vòng chỉ có một chuyện: lấy nhau. Chàng than thở:

- Anh ghét ngủ một mình

Nàng gật gù:

- Khi ngủ, anh hay biểu diễn đờn cò lẫn đờn kìm, không có khán giả nên anh buồn là đúng.

Chàng cho rằng đầu óc nàng méo mó nên mới có thể nhìn người đàn ông tuyệt vời như chàng thành người với muôn ngàn tật xấu. Chàng là người đàn ông thẳng thắn, tâm địa tốt. Chàng ăn chơi bốc trời, tìm thấy nàng như một bến đậu bình yên. Có nước trong, có cỏ xanh, có bồ liễu rủ. Có điều nàng không tin, không thể tin có sự thay đổi ghê gớm trong chàng vì mình. Vì thế mà phân vân, băn khoăn. Nàng nhắn nha:

- One day at a time. Được ngày nào hay ngày đó, anh.

Chàng cúi kính:

- Em ăn nói như cầu thủ đá banh. Được trận nào hay trận đó.

Tối thứ sáu, họ đi ăn tối ở nhà hàng Thái nằm ven bờ biển. Ngọn lửa bập bùng trên sườn núi đối diện làm nàng nhớ tới quê hương và ánh lửa hỏa châu những đêm học thi ngày xưa. Đất nước chiến tranh, những cô bạn gái có người yêu là lính theo dõi hồi hộp từng trận đánh, từng cuộc hành quân. Người bạn lớn tuổi xuống tóc sau khi chồng tử trận, gương mặt gầy ốm với hai gò lửng quyền cao, thương nàng như một đứa em gái nhỏ. Người thanh niên Huế cao, gầy tên Thạnh theo nàng như một cái đuôi suốt năm thứ nhất. Anh thi rớt cuối năm, phải đi lính và tử trận sau khi ra trường mấy tháng. Buổi tối khi cùng cô bạn gái đến chùa Vĩnh Nghiêm viếng xác, gương mặt và đôi mắt trong ảnh đã theo nàng một thời gian dài. Từ đó, mỗi lần nhìn hàng phượng bắt đầu trở hoa báo hiệu mùa thi sắp tới, nàng vẫn nhớ và ân hận. Nếu nàng đáp lại tình yêu, biết đâu chừng anh ta sẽ không thi rớt, sẽ ra trường với một nhân dáng đầy thỏa mãn mà nàng vẫn nhìn thấy hàng ngày trong khuôn viên trường... Tiếng khóc than đoạn trường của bà mẹ Huế giữa đèn nền lung linh. Tất cả đều là định mệnh. Nàng chép miệng:

- Hôn nhân là duyên nợ, là định mệnh.

Chàng cương quyết:

- Em gặp anh là duyên nợ, là định mệnh.

Nàng ước gì mình vẫn còn sự hăng say, niềm hỷ hức trong đời sống như chàng. Vì vậy, nàng cảm thấy cần chàng ghê gớm như một tiếp hơi cho niềm sinh lực đã cạn khô dần. Như sự bám víu vào hình bóng vạm vỡ của đam mê, của tuổi trẻ đã qua đi. Mặc dù sau đó, đôi khi nàng lại sợ, lại muốn tránh. Chàng như mặt gương sáng phản chiếu lại bóng hình nàng đã tự mình muốn xóa đi, muốn xóa nhòa trong trí....

Chàng ngồi nhai thịt gà, dáng vẻ hạnh phúc:

- Ăn xong, em muốn đi đâu?

Nàng chỉ tay qua sườn núi:

- Em muốn đi qua bên kia xem có gì ở bên.

Chàng chỉ tay vào đĩa thức ăn của nàng, đùa:

- Em ăn hết, anh sẽ đưa em lên trời.

Họ ngồi bên nhau đến khuya gần thác nước trong khu vườn trước nhà chàng. Thác nước đổ, lóng lánh dưới ánh sáng xanh ngọn đèn nhỏ như thủy tinh. Người đàn ông này có một đặc điểm mà nàng yêu nhất là sự rộng lượng. Chàng có thể ngồi yên nghe nàng than thở mọi chuyện, mọi thứ, kể cả chuyện tình đã qua đi. Bởi vì chàng lý luận:

- Miễn em yêu anh nhiều nhất là được.

Nàng hỏi gặng:

- Tại sao anh biết em yêu anh nhiều nhất?

Chàng cười tươi:

- Tại vì em đã nói ra được với anh. Có nghĩa là đã hết.

Về rộng lượng đó ở người đàn ông thì rất hay nhưng ở người đàn bà thì lại hỏng. Ngoại trừ ở một người con gái còn nhỏ tuổi nàng mới gặp chiều nay. Con nhỏ gầy, khô đét như que củi. Gương mặt trắng xanh không một tia máu, mái tóc dài rối bấn. Chỉ có hai con mắt là sáng long lanh, sống mũi cao và thẳng. Trong lúc nói chuyện với nàng, tay nó cầm điếu thuốc lá. Thấy nàng bị sặc vì khói thuốc, nó ngỏ lời xin lỗi. Nàng hỏi:

- Sao em hút thuốc làm gì, không tốt cho sức khỏe đâu.

Nó dụi tàn một cách rất gọn ghẽ, tự nhiên:

- Ngày lia Việt Nam em đâu biết hút thuốc. Em chỉ hút từ khi bị bắt làm vợ nhỏ, ba năm tại Mã Lai...

Nó kể chuyện giọng bình thường dù điều nghe được, khó có thể nghĩ là bình thường. Con nhỏ vượt biên, khổ sở, đến được xứ Mã một mình. Gương mặt sáng sủa lọt vào mắt tên đại úy cảnh sát Mã Lai già. Bằng mọi cách tên này đem con nhỏ mồ côi ra khỏi trại về nhà. Ban đêm làm vợ nhỏ, tiêm thuốc phiện, ban ngày làm đầy tớ cho vợ con nó. Con nhỏ có người anh đi sau nhưng đến Mỹ trước, ba năm sau mới liên lạc được với em. Tên đại úy già đến một lúc nào đó, cửa lạ không còn lạ nữa, thả con nhỏ về trại, làm thủ tục đi Mỹ đoàn tụ với anh. Người trong trại xúi đi thưa, đưa con gái lác đầu, im lặng. Nó nói, qua khói thuốc, giọng bình thản đến lạnh người:

- Em thức nhiều đêm với "ổng". ổng bắt em hút thuốc phiện cùng, thành nghiện. Lúc sau này, lại thấy thương "ổng" mới là kỳ. Thưa gửi làm gì...

Ba năm địa ngục trong đời đưa con gái Việt Nam tị nạn. Thuốc phiện đã bỏ được, chỉ còn thuốc lá. Nàng nhìn bàn tay vấy tàn thuốc một cách sành đời của nó mà ngỡ như cùng lúc nó đã vấy khô châu thân, dòng máu của mẹ cha, nên đến Mỹ đã lâu, nó vẫn gầy khô, xác xơ. Công việc làm nàng tiếp xúc với nhiều người. Bản chất đa sầu, đa cảm đã làm khổ chàng không ít, như chuyện con nhỏ ban chiều...

Chàng nói:

- Em ở nhà anh nuôi. Hết Thái Lan rồi tới Mã Lai...

Có nhiều hình ảnh đến với nàng rồi ở lại vĩnh viễn. Ví dụ như điều thuốc lá trên ngón tay vàng cháy của con nhỏ ban chiều. Như gương mặt bình thản khi nói về “ông” và những đêm ngồi tiêm thuốc phiện. Có phải hạnh phúc nào thì cũng có giới hạn, chỉ có nỗi khổ đau, sự bất hạnh là kéo dài vô bờ, vô bến.

Cũng may mà nàng còn có chàng bên cạnh. Chàng và những nụ cười vô tư của trẻ thơ. Chàng và cái quá khứ trong sáng như trăng mùa hạ. Mỗi tối chàng gọi điện thoại chúc nàng ngủ ngon và giấc mộng nào thì cũng phải có hình ảnh chàng. Nàng chúc lại chàng ngủ ngon nhưng nói thêm: “Em cũng mong một ngày nào đó giấc mộng em sẽ đầy hình ảnh anh đi xe đua, mặc áo xanh, áo vàng, áo đỏ...” Thay vì những hình ảnh em tưởng đã quên được khi tỉnh thức. Như đêm qua em thức giấc giữa đêm nghe tiếng xe rì rào trên xa lộ ngoài xa mà tưởng chừng như tiếng mưa ở quê nhà. Đời sống em buồn lắm, anh.